

EWA LACH

MICSODA KÖLYKÖK!

EWA LACH MICSODA KÖLYKÖK!
DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti **RÓNASZEGI MIKLÓS**

Előkészületben

RUDOLF DAUMANN

SÁRKÁNYOK NYOMÁBAN

FANTASZTIKUS ELBESZÉLÉSEK

A NYIKORGÓ IDEGEN

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1970

EWA LACH

MICSODA KÖLYKÖK!

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1970

A mű eredeti címe

KOSMOHIKÁNIE *Czytelnik, Warszawa, 1967*

Fordította CSERVENITS JOLÁN

MÉSZÁROS ANDRÁS *rajzaival*

MOST KEZDŐDIK

A vakációink rendszerint pompásak voltak. Évről évre az első hónapot a tengerparton töltöttük, a másodikat pedig a hegyekben. Apu már régen építtette azt a kis nyaralót Jastarniában, a Hel félszigeten, ahol a szünidő első hónapját töltöttük. A házra Marcinowska néni ügyel. Marcinowska nénit egyszer apu gyógyította meg valamilyen súlyos betegségből. Apu ugyanis orvos.

Marcinowska néni tizenkét éves fiával, Jarekkel a villa szobakonyhás részét lakja, a másik két szoba pedig ránk vár. Amikor nem vagyunk Jastarniában, a szobákat kiadják, augusztusban tehát nyaralók laknak benne.

Marcinowska néni a jastarniai turistahivatalban dolgozik.

Mindig úgy képzeltem, hogy az özvegyasszonyok szomorúak, és mindig sötét ruhában járnak, Jarek mamája azonban fiatal és roppant csinos néni. És szép színes ruhákat hord. Zbyszek azt mondta, ha Jarek akarta volna, már régen lehetett volna apukája. Én is azt hiszem, mert Marcinowska néni nagyon csinos. Jarek gyakran kap csokit meg mindenféle játékot a mamája ismerőseitől.

Ebben az évben is útra kerekedtünk Jastarniába, a tenger mellé. Már a vonatban nem titkoltuk, hogy a nyár szünidő, és ennek mi minden percét ki akarjuk használni. Így aztán a mi fülkénk egyszerre csak valahogy kiürült, pedig a többiben csak

úgy szorongtak az emberek. Anyu egyre-másra figyelmeztetett minket, de azért ő is kényelmesebben érezte magát az üres kupében.

A mi hiányos családukon kívül (apu csak egy hét múlva jöhetett utánunk) még egy néni meg egy bácsi ült a fülkében. A bácsi mindenre fittyet hányva, az igazak álmát aludta.

Én az ablak mellett táboroztam le, Zbyszek meg a szemközti helyet foglalta le. Michal segített anyunak a bőröndöket cipelni, így már neki nem jutott hely az ablaknál. Adzikkal nem volt baj, mert aranyos kisfiú, amikor nézelődni szottyant kedve, akkor az ablak előtti kisasztalra telepedett.

Jumpóval volt a legtöbb baj. Utazásaink alkalmával mindig nagyon illedelmesen viselkedett, most annál többet ugatott, s mindig a legrosszabbkor. Csak amikor büjt sebtiben a pad alá, s mimelte, hogy alszik, amikor a kalauz belépett a fülkénkbe.

Anyu vett neki kutyaszállító jegyet, de ettől függetlenül elvihettek volna a poggyászkocsiba. Ezért volt Jumpó olyan szelíd a kalauz bácsi jelenlétében.

— Milyen fajta? — tudakolta az anyu mellett ülő néni, barátságos mosollyal nézegetve Jumpót.

— Uszjár — válaszolta anyu szintén mosolyogva. — Az emberek megszokták, hogy az uszjárokot oroszlán formájúra nyírják, ezért kérdezzeték minduntalan tőlem, milyen fajtájú kutya ez.

— Nagyon kedves kutyus — dicsérte a néni, barátságosan Jumpóra mosolyogva, aki épp abban mesterkedett, hogy felugorjon a csúszós padra, ami azonban a vonat szüntelen ringása, himbálása miatt nem sikerült neki.

A néni kinyújtotta a kezét, és meg akarta simogatni a kutya fehér szőrét, de Jumpó ijesztően vakkantott, és az ölembe ugrott.

3

A néni elnevette magát.

— Nem barátkozik idegenekkel. Hogy hívják?

— Jumpónak. Senkire se hallgat, csak rám — válaszoltam büszkén.

Jumpó a testvéreimnek is megengedi, hogy simogassák, dédelgessék, de igazából csak nekem fogad szót. Azt csinálhatok vele, amit akarok. Volt, hogy felöltöttem, és szalagot kötöttem az üstökébe, a babakocsimba fektettem; volt, hogy azt mondtam neki, legyen vadászkutya, vagy pedig befogtam, és görkorcsolyán húzott engem. Egyszer farkas volt, máskor medve, oroszlán, egy ízben hatalmas juhnyáj volt s egyben a pásztorikutya, egyszer még kecslce is volt. Attól függően, hogy mit játszottunk.

Nagyon szeretünk játszani. Nincs olyan nap, hogy mind a négyen reggeltől estig kifogástalanul viselkednénk. Mindig csinálunk valamilyen heccet, csintalanságot, bolondságot. És mindig mindenben közösen és egyetértésben veszünk részt.

Kubiak bácsi, apu barátja, egyszer azt mondta apunak:

— Jó kis négyes fogatod van, Pawel. Négy, erőtlő duzzadó, vadóc kisfiad van.

— Néha én is azt hiszem — válaszolta apu nevetve. — De Malgosia azért tud kislány módra is viselkedni, tud bizony, de még mennyire!

Amikor apu a barátaival beszélgetett, nemegyszer hallottam, amikor azt mondták, hogy a nők pletykások, hogy „a nők szíve kiismerhetetlen” és még sok más hasonlót. Leginkább Kubiak doki szapult a nőket, pedig ő agglegény. Amikor elintéztem, hogy az a fiatal mérnök a negyedik emeletről elvegye a harmadik emeleti Wanda kisasszonyt, anyu megsimogatta a kobakomat, és mosolyogva így szólt:

— Igazi nő vagy!

Pedig olyan óvatosan jártam el! Senki sem vehetett észre semmit, és én gondolatban már diadalt ültem, és lám, anyu meg ilyeneket mond! Ugyan hogy jött rá?

Mégis igaz volna, amit Kubiak bácsi a nőkről moh-dott?

Az én szememben egyelőre az a legnagyobb dicséret, ha valaki azt mondja: „Igazi fiú vagy!” Különösen akkor, ha ez a dicséret a bátyám, Michal vagy — hú, micsoda büszkeség! — Zygmunt Rylski szájából hangzik el. Zygmunt a legklasszabb srác, akit életem tizenkét éve alatt csak ismertem.

Zygmunt már felnőtt, tizennyolc éves, és ebben az évben érettségizett. Felvették a műegyetemre, mérnök akar lenni.

Nagyon jó sportoló, és az utcánkban minden fiú olyan szeretne lenni, mint ő. Zygmunt jól tanul, amellet szépen gitározik és énekel. Mindig mosolyog, mindig vidám, és mindenkihez kedves. És nem szekíroz úgy minket, mint a nagyobb fiúk meg a lányok, nem neveti ki a játékainkat, nem csúfol azért, amit csinálunk, sőt, nemegyszer még okos tanácsokat is ad nekünk. Mindenki nagyon-nagyon szereti őt, de azt hiszem, a legeslegjobban én! Merengésemből hirtelen Jumpó riasztott fel. Végre sikerült felmásznia az ülésre, de a vonat egyszerre csak nagyot rándult, és a szegény kutyus nagy ívben az alvó bácsi ölébe repült. Attól való félelmében, hogy a padlón köt ki, belekapaszkodott a bácsi nadrágjába. A körme pedig, jaj, olyan hegyes, mint a tű!

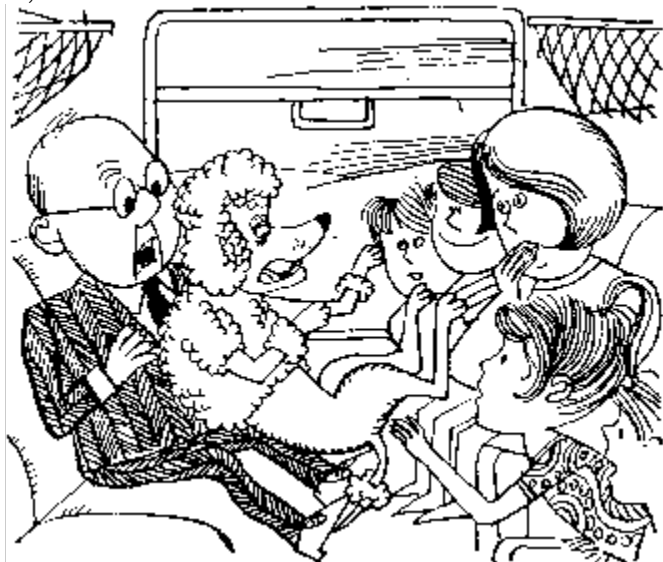
— O, bocsánatot kérünk — mondta anyu a legbűbájo-sabb mosolyával —, szegény Jumpó nagyon megijedt!

— Nem számít, nem számít — mosolyodott el a bácsi, holott amikor felriadt, az arca cseppet sem volt barátságos. —

Megtörténik az ilyesmi. Nagyon kedves kuttyus. És a kislány is nagyon kedves.

Ez nekem szólt, tehát hálásan el kellett mosolyodnom. |

5 ;

A bácsi biztosan azt akarta mondani, hogy helyes **vagyok**, mert ugyan honnan is ismerhetné ő a jellememet, miből állapíthatta meg így hirtelenjében, hogy én kedves vagyok? Szerencsére hamarosan le is szállt, és így nem volt ideje alaposabban megismerkedni velem. Ez különben se nagyon sikerült volna neki, mert én roppant szeretem megtéveszteni a felnőtteket. Kicsit untam magam, ezért azt tanácsoltam a fiúk-inak, játsszunk híres embert. Szívesen beleegyeztek, mert nekik sem volt jobb ötletük. **Így** hát játszani kezd**etünk**. Később a felnőttek is bekapcsolódtak, így aztán vígan telt az idő. Végül Zbyszek bejelentette, hogy ő már megunta ezt a játékot (ugyanis z-vel nem tudott hegyet meg híres embert), és a zsebéből elővette a kár-Styát.

— Ez sokkal izgalmasabb. Természetesen egyetértettünk vele. A fülkébe belépett egy néni s vele egy magamforma kislány. Amikor meglátta kezünkben a kártyát, megbotránkozva felszisszent, és átment a szomszéd fülkébe.

A felnőttek & nyaralásról, az időjárásról meg mindenféle betegségről beszélgettek. Hogy sos'em akad más témájuk! Gdnyiában azután az útítársaink leszálltak, mi továbbutaztunk, mivel a vonat egészen a Hel félsziget végéig ment. Gdnyiában

megint rengeteg utas nyomult fel a vonatra, egy kirándulócsoport lehetett, Jastarniáig tehát moccanni sem tudtunk. Estére érkeztünk meg.

Marcinowska néni és fia, Jarek, az állomáson várt bennünket. Marcinowska néni meg anyu nagyon-nagyon jó barátnők, egymás nyakába borultak, és egész úton csak duruzsoltak, sustorogtak. Egy év óta nem látták egymást, és a levelekben nem lehet olyan bőbeszédű az ember, mint szeretné.

Mi is ezer kérdéssel árasztottuk el Jareket. így mentünk beszélgetve, nevetgélve a házunkig. Ugyanúgy állt ott a kis kert közepén, mint ahogy egy évvel azelőtt otthagytuk. A ház mellett erdősáv húzódott, az erdőn túl homokdűnék voltak, a dűnéken túl pedig: a tengerf>art

Nagy üdvrivalgással rontottunk a kertbe, s háromszor is körülfutottuk a házat, a vidáman csaholó Jumpóval együtt. A szomszédos üdülő ablakából zord képpel hajolt ki egy asszonyság. Az arca valami ilyesmit tükrözött: „No, kezdődik a pokol!”

6

AZ ELSŐ NAP

Miután üdvözöltük a tengert, nekiláttunk a családi homokgödör megépítésének. Hamarosan elkészültünk vele, az aljára pokrócot terítettünk, s a két anyu már meg is kezdhetette a sütkérezést. Természetesen mi képtelenek lettünk volna akár egy percig is nyugton maradni. A Yiyukáink időről időre aggodalmas szemmel keresték minket a vége-hossza sincs homokos parton. Annál is inkább, mert azon a partszakaszon nincs vízi járőr.

Egy darabig illecjelmesen labdáztunk, épp anyuék orra előtt, de hamarosan ráuntunk erre a szórakozásra.

— Építsünk homokvárat! — ajánlottam, amikor egy pillanatra lekuporodtunk pihenni.

— Ugyan. . . — húzta el a száját Michal. — Ilyesmivel csak óvodások szórakoznak!

Michal már tizenkét éves és tizenegy hónapos, ezért nagyon felnőttek és nagyon tapasztaltnak képzele magát

— Építhetnének egy egész várost — makacskodtam. Hirtelen nagy kedvem támadt, hogy építészmérnök legyek.

— Hát csak építs, ha kedved van hozzá — vetette oda Zbyszek.

— Tudd meg, máris hozzálátok — válaszoltam, és indultam a víz felé, ahol a homok nedves és jól tapasztható.

U

Egy botocskával nagy négyszöget rajzoltam a homokba, és elkezdtem a védőfalak építését.

— Itt lesz a kapu, körben a várárok, itt meg a felvonóhid — motyogtam az orrom alatt, kitartó szorgalommal dolgozva. Néha szeretek egyedül játszani, ilyenkor hangosan beszelek arról, amit csinálok. Néha hajmeresztő Ijisti-riákat találok ki. A fiúk persze mindig kinevetnek, csak Adzik szereti hallgatni a meséimet.

— Itt egy körbástya lesz, itt a herceg palotája, itt a szolgák lakásai — mondtam, s közben még dűdolgattam is.

Á falak szemlátomást nőttek. Felálltam, és bíráló szemmel méregettem művemet. Csaknem készen volt már.

— Itt valahogy nagyon zsúfolt — állapítottam meg. — Ide egy teret építek, a lovagi tornák céljára.

Kiigazítottam minden hepehupát, és elégedetten telepedtem le a vár mellett. Valóban pompás vár, a fiúk biztos megcsodálják. . . És csak ekkor vettem észre, hogy már egy jó ideje nem hallom a testvéreim kiabálását.

Hát igen! Itt hagytak, elmentek valamerre. Nélkülem mentek el! Biztosan valami jó bulit találtak ki, amiben most én nem vehetek részt! Mindig mindent együtt csinálunk, most meg lám, hogy bánnak velem. Elfogott a méreg.

— Hova tűntek a fiúk? — kérdeztem Adzikot, aki a homokgödör falát magasíttatta.

— Nem tudom. Azt hiszem, az erdőbe mentek. Adzik is tehetne nekik szemrehányást, ami azt illeti, mert ő már majdnem hétéves, és a nagyok még mindig taknyosnak tartják.

Ami azt illeti, mind a-háromukra haragudhatna. Va

7

;4
lami lelkiismeretfurdalás-félét éreztem, ezért nagy kegyesen így szóltam hozzá:

— Ha akarod, játszom veled.

— Nem kell! Egyedül csinálom.

— Akkor gyere velem labdázni — mondtam egy idő múlva.

— Jól van. De csak fociról lehet szó.

— És ha szétpukkad a labda? ,

Nagy piros labda volt, kék és fehér pöttyök díszítették. Amolyan műanyag strandlabda.

— Nem pukkad ki — szögezte le magabiztosan Ad-zik, és teljes erőből belerúgott a labdába.

Az magasan felrepült a levegőbe. El kell ismerni, hogy a kisöcsém egészen ügyesen rúgja a labdát. Én álltam a kapuban, és tíz lövésből bizony csak kettőt engedtem be.

Adzik vesztésre állt, s mivel nekem valahogy nagy-lel-küség-i rohamom támadt, abbahagytam a játékot. Az igazság tulajdonképpen az volt, hogy már meguntam.

— Gyere, keressük meg a fiúkat.

— Rendben — egyezett bele Adzik, aki az idősebbek;, szavára hallgató, engedelmes kisfiú volt.

Anyu felemelkedett, és kiszólt a homokgödörből:

— Adzik, vedd fel az ingedet, mert már nagyon piros a vállad! Adzik felöltözködött, azután Jumpóval együtt, aki eddig békésen szunyókált a homokban, felkapaszkodtunk a dűnékre. Épp azon a helyen, ahol „szigorúan tilos”, behatoltunk a keskeny erdősávba, ami számunkra az „őserdőt” jelentette. Nagyszerű buckák, gödrök, mélyedések vannak itt, a legmegfelelőbb terep számháborúra vagy indiánosdira. Csak az a kár, hogy olyan ritkás ez az erdő.

— Képzeljük, hogy eltévedtünk az őserdőben, és most emberlakta helyet keresünk.

8

— Ugyan miféle őserdő ez! — fanyalgott Adzik. — De ha akarod, hát legyen, képzeljük — tette hozzá gyorsan.

— Jumpó a kutyánk — vágtam rá, ami végeredményben igaz is volt, és nem kellett elképzelni.

Ide-oda bolyongtunk a „rengetegben”, míg végül Adzik felkiáltott:

— Itt sínek vannak!

— Akkor nemsokára emberekkel is találkozunk — jelentettem ki ünnepélyes hangon, átlépve az utunkat keresztező g|neken.

— Tyű, mennyi sátor! — rikkantott megint Adzik, és hanyatt-homlok rohant előre, feledve az erdei emberek önuralmát és óvatosságát, akik először szemükkel fürkészik a terepet.

Én is abbahagytam a vizsgálódó pillantásokat, és loholtam utána.

— Amikor kijöttünk a strandra, még nem voltak itt — mondtam, elragadtatással nézve a sok tarka sátrat.

A sáortábor területén meglehetősen hiányos öltözékű emberek bukkantak fel.

— Itt vannak a fiúk! — kiáltotta Adzik, és rohant a legnagyobb sátor felé.

Ott ácsorogtak a szökevények, és érdeklődve figyelték, hogyan rámolja ki holmiját három szakállas fiatalember és három divatosan borzas lány (kettő szöke közülük).

Egyikük mondott valami vicceset, erre valamennyiből kitört a nevetés. De mielőtt megérthettem volna, miről is van szó, a mieink elléptek mellőlünk.

Az erdei ösvényen értük utol őket.

— Kik ezek a torzonborz alakok? — kérdeztem, megfélekedve arról, hogy tulajdonképpen haragudnom kellene a fiúkra a szökésük miatt

— Turisták — legyintett Michal. — Holnapután odébbállnak.
 — Klassz sátruk van, mi? — lelkendezett Jarek. — De jó lehet így táborozni!

— Hát igen, én is szívesen nyaralnék így — sóhajtott fel Michal. Zbyszek hirtelen kiverte a kezemből a labdát, és fejelni kezdett. El akartam venni tőle, de Jarek megelőzött. Olyan nagyot rúgott a labdába, hogy az átrepült a kerítésen, amely mellett álltunk, és a túloldalon kötött ki.

Rohantunk, kerestük, merre a kapu. Szerencsére a telek csak két oldalról volt bekerítve, így Zbyszek akadálytalanul bejuthatott az idegen kertbe. Néhány kisgyerek meg egy nagyobb fiú játszott ott. Ez éppen a mi labdánkat tartotta a kezében.

— Add vissza! — kiáltott rá Zbyszek, mint mindig, harcra készen. Akármilyen csekélységért képes volt verekedni. A fiú ellenkezés nélkül visszaadta a labdát, de Zbyszek csak immel-ámmal dűnnyögött egy köszönömöt. Aztán nagyot ugrott, és így kiáltott fel:

— Ez meg micsoda? Egy szög!

A labdában egy rozsdás szög éktelenkedett.

— Beleszúrtad? — csattant fel Zbyszek hangja. — Na, majd én megmutatom neked!

— Hagyj békén! Nem én szúrtam bele,

— Nono!

— Minek kötekedsz? Magától ment bele!

— Magától? Jobb, ha beismered, hiszen a te kezében volt!

— De nem én szúrtam bele! — makacskodott a fiú.

— Nyavalyás!

— Te vagy a nyavalyás! — pattogott a másik. — Nem is tudod, hogy mi volt, és máris veszekszel!

Zbyszek erre gúnyolni kezdte a fiú tájszólását.

— O, te ártatlan angyalka!

— Hagyd abba, hallod-e! Azt nézd meg, te hogy beszélsz! Minek gúnyolódsz? — kiáltotta mérgesen a fiú.

— Bemászol a kertünkbe, és még te pimaszkodsz! — Mérgében csak úgy pörgött a nyelve. Végül nekiiramodott, és fejbe kőuntotta Zbyszeket.

— Micsoda? Verekszel?! — kiáltott Zbyszek, és behúzott neki egy balegyenest, méghozzá alaposan, mert a fiú majdnem hanyatt vágódott. Kétrét görnyedt, és sírva fakadt. — Bőgőmasina!

— vetette oda Zbyszek, és hátat fordított.

— Végeredményben lehet, hogy magától ment bele

— mondtam békítően.

A házból kifutott egy természetes néni, és kiabálva közeledett felénk. Nem akartunk további botrányt, ezért elmasíroztunk a tett színhelyéről.

— Nem bánom, legyen háború! — vonta meg a vállát Zbyszek. — Hogy képzelik, tönkretették a labdámat, és köszönjem meg? De hogy micsoda bőgőmasina . . .

A labda bizony tönkrement.

Anyu csak biccentett a fejével, mert még így is csodálkozott, hogy a mi kezünk között ilyen sokáig épségben maradt egy labda.

Ebéd után segítettem anyunak mosogatni, ezért kissé később mentem ki, mint a fiúk. A kertben siri csend fogadott, azt hittem, megint elmentek nélkülem valahová. De nem, ott álltak a kapu mellett, s komoly figyelemmel tanulmányoztak egy cédulát.

— Titkosírás? — kérdezte Adzik, aki sokat hallott már a kémekről meg ehhez hasonlókról, így hát tudta, hogy a látszólag értelmetlen összevisszaságban papírra vetett számok vagy betűk összessége csakis titkosírás lehet

10

— Titokzatos dolog — dünnyögte Michal. — Mi lehet ez?

Odakukkantottam a válla felett. Egy kitépelt noteszlapon ez állt tintával írva:

6. Sz V CsSz 9. Sk Gy K

7. Fp Sk K B 5. K Cs R

Elnevettem magam.

— Várjatok, azonnal megfejtem nektek ezt a titkosírást! Ez egyszerűen azt jelenti: Szürke vászon cserkészszoknya, sötétkék gyapjúkosztűm, fehér pöttyös sötétkék kartonblúz, kivágott csikos ruha. Ez az én leltárom — jelentettem be a csalódott fiúknak. — Szeretem a titokzatosságot!

— Kár, hogy nem titkosírás! — sóhajtotta Zbyszek. Michal összegyúrta a papírt, és az egyik bokor alá hajította.

— Most mit csinálunk? — kérdezte Jarek.

— Anyukád és anyukánk sétálni megy — mondtam.

— Menjünk el az öbölhöz — tanácsolta Zbyszek.

— Vagy a kikötőbe — csipogta Adzik.

— Gyerünk a kikötőbe! — döntötte el a kérdést Michal, és kinyitotta előttünk a kiskaput.

— Anyu! A kikötőbe megyünk! — kiabáltam a ház felé, és feleletre se várva rohantam Michal után.

A kikötőben végignéztük, ahogy egy csapat táborozó kislány partra szÁU az *Olimpia* hajóról. Biztos Gdyniá-ban voltak

kirándulni. Jó nagy tábor volt, több mint százan lehettek a kislányok.

— Honnan jöttetek? — kérdeztem meg egy szőke hajú, fürgé tekintetű, körülbelül tizenkét éves kislányt.

11

— Sziléziaiak vagyunk. Pontosabban: Bielskóból jöttünk. Itt pedig az iskolában lakunk.

— Ahá, tudom, hol van — bólintottam.

Tovább **nem** volt időnk beszélgetni, mert párba állították őket, s a menet megindult a kikötő kijárata felé. A szőke kislány búcsúzóul rám kacsintott.

— Bielskóból jöttek — újságoltam a fiúknak.

— Bielsko város híres a textiliparáról meg a vasiparáról — dicsekedett a tudományával Michal. S ezt azon az emelkedett hangon mondta, ahogyan rendszerint kérkedni szokott.

— Igazán? Ezt én **is** tudom — fanyalgott- Zbyszek.

Szerette bosszantani a bátyját, ráadásul ez az emelkedett hang mindig felpaprikázta őt Jarek azonban még idejében véget vetett a készülő veszekedésnek.

— Látjátok? — suttogta a kikötő bejárata felé mutatva. — Ott áll az a fiú, a **bögőmasiníL** Vele van a bátyja is meg még vcdaki.

— Na és aztán? — fortyant föl Zbyszek. — Ha verekedni akarnak, akkor majd verekszünk. Hát csak tessék!

— Még nem kötöttek belénk, tehát maradj csendben

— csillapítgatta öccsét MichaL — Ha belénk kötnek, az más.

— Az itteniek nagyon szeretnek verekedni — vetette oda Jarek, aki jól ismerte őket hiszen velük járt iskolába. — És nem bocsátják meg, ha megsértik őket

— Elég buta dolog csúfolni valakit a beszéde miatt

— vettem közbe. — Az ő beszédük éppen olyan jó, mint a mienk.

A helybeli fiúk továbbra is ott ácsorogtak a kerítés mellett s úgy látszott nincs szándékukban elmenni onnan. De a **mi** figyelmünket csakhamar elvonta róluk **az Olimpia** hajó.

Michal az egyik tengerésztlől megtudakolta, milyen

11

sebességgel halad az *Olimpia*, ezenkívül sok egyéb érdekes dolgot is megtudtunk.

Azután a mólón gubbasztó horgászokat néztük, aztán végignéztük a kikötőben veszteglő kuttereket. Zbyszek

felmászott az egyikre, onnan átment a másikra, de az egyik

halász csakhamar lekergette onnan. Ezután a kerítés mentén

heverő betonoszlopokon kezdtünk sétálgatni. Hallgattunk, mert nem volt miről beszélgetni.

— Még mindig ott rostokolnak — szólalt meg egyszer csak Jurek.

— Kik? — csodálkozott el Michal.

— Hát azok a fiúk. A kijáratnál állnak és tanakodnak.

— Biztos el akarják vágni az utunkat itt a kikötőben — mondtam gyanakodva.

Zbyszek megcsóválta a fejét.

— Itt nem fognak verekedni. Túl sok a tanú.

— De foglyul ejthetnek — erősködtem.

— Hát persze — vágott közbe Michal. — De mi végeredményben keresztülvághatnánk magunkat, ők csak négyen vannak.

— És mi? — vontam meg a vállam. — Adzikot nem számítva mi is négyen vagyunk,

— Még egy fiú csatlakozott hozzájuk — szólalt meg Adzik.

Valóban, a kapuban beszélgetőkhez egy fiú közeledett, ő volt a legnagyobb s biztos a legrövidebb is közöttük.

— Ki ez? — kérdezte Michal.

— Mika — felelte Jarek. — Most fejezte be a hatodikát, ő a bandavezér.

— Az a sapkás, az Heniek. Megismerem — mondta Michal feléjük sandítva. — Az a másik meg Wladek.

— A kék inges meg Józek, a kis srácnak a bátyja. Szintén szeret verekedni — tette hozzá Jarek.

Michal egy darabig töprengett,

12

— Menjünk ki a mólóra, onnan jól látjuk a kijáratot, szemmel tarthatjuk őket.

— Majd meglátjuk, ki unja meg hamarabb! — kiáltotta harciasan Zbyszek.

Kimentünk a mólóra. Épp egy apró hajó indult Puckba, tehát egyáltalán nem unatkoztunk. Időről időre valamelyikünk odapislantott a kijáratához, és jelentette, mi a helyzet. A fiúk kitartóan vártak.

Végül Zbyszek jelentette:

— Nincsenek ott.

Akárhogyan is meresztgettük a szemünket, a kerítéslécek mögött nem láttuk sem Józek kék ingjét, sem Heniek sárga sapkáját.

— Tényleg elmentek — ismételte meg Zbyszek. Michal összeráncolta a homlokát.

— Lehet, hogy ez csak csapda. Mi a véleményed, Jarek? Te ismered őket.

— Lehet. Felderítőket kell küldenünk.

— Rendben van — vette át a parancsnokságot Michal —, Malgosia, te Adzikkal és Jumpóval kimész az utcára. Elsétálsz

egészen a főutcaig, megvizsgálász minden utcasarkot és kaput
Álcázásul veszel egy kiló cseresznyét.

— Miből vegyem azt a cseresznyét? Van pénzed?

— Űgy réműk, van valamennyi — mondta Michal, és kutatni
kezdett a zsebében. — Ti is keressetek.

Zbyszek egy zlotyt talált

— Nekem három zlotym van — mondta Michal. — Négy zlotyért
vegyél cseresznyét

— Jó — bölintottam.

Fogtam a pénzt intettem Adziknak meg a kutyának, és máris
indultam.

A kikötő tájékán senkit sem láttam. Távobabb is tiszta volt a
levegő. Akadály nélkül jutottunk el a gyümölcsös-árudáig.

13

Épp kifizettem a cseresznyét, amikor Adzik megrángatta a
karomat.

— Ott vannak! — suttogta.

Lassan megfordultam. Az állomás felől kikanyarodott egy
biciklis fiú. Mellette a kék inges Józek meg az öcs-cse.

Észrevettek minket, s ekkor gyorsabban kezdtek lépkedni. A
járda mellett megálltak.

— Hé, te varsói lány! — kiáltott rám Józek. — Mondd meg az
öcsédnek, hogy ne sokat ugráljon!

— Te ne ugrálj sokat! — vágtam yissza vállat vonva és a
lépéseimet cseppet sem lassítva.

— Fordulj hátra, és mondd meg, hol vannak— sügtam
Adziknak, amikor egy kicsit távobabb jutottunk.

— A főutca felé mennek! — sügta vissza Adzik.

— Jól van!

Szaporábbra fogtam a lépteimet, és hamarosan elértük a
kikötőt. A fiúk az oszlopokon gubbasztottak.

— No, mi van? — kérdezte Zbyszek, — Nem láttátok őket?
Elmondtam, hogy áll a helyzet.

— Gyerűnk! — emelkedett fel az oszlopról Michal.

— Hová? Merre?

— Mindegy. Nem rostokolhatunk itt napestig. Egy kicsit
csavarogtunk Jastarniában, elácsorogtunk

a Jazz-pavUon előtt, jó darabon elkísértűnk egy cseh
turistacsoportot, Zbyszek az egyik turistától elkunyerált 1 egy
picurka golyóstollat, ráadásul kapott két jelvényt, r Michal is
szerzett két jelvényt A helybeli gyerekek rajiban kísérték a
csoportot, egészen a szomszédos üdülöhely határáig.

— Nem valami szép dolgot műveltek — jegyeztem l meg, amikor
a turistákat már elnyelte az erdő.

— Micsoda? — kérdezte Zbyszek, és minden eshető-t.ségre számítva, fenyegető arcot vágott

14

— Ronda dolog a külföldiektől tarhálni.

— Azért mondd ezt, mert neked semmit sem adtak! — fortyant föl Zbyszek.

Michal bűnbánó szemmel pislogott az idegenektől kapott ajándéokra.

— Malgosiának igaza van. Ronda dolog az ilyesmi. El kell dugni, mert sem anyu, sem apu nem szereti, ha kunyerálunk.

— Én egyáltalán nem kunyeráltam! — háborodott föl Zbyszek.

— Az egyik turistának megmutattam, hol lehet fagyfaltot kapni, és ő adta nekem. Magától. Egyáltalán nem is kértem!

— Nekem is úgy adták, viszont. . . — mondta Michal, és a turistacsoportot körülnyüzsgő gyerekekre mutatott.

Elromlott a kedve, s az ajándékokat a zsebébe súly-lyesztette. Zbyszek is elcsendesedett.

A ránk leselkedő fiúkat semerre sem. láttuk. Már-már azt hittük, hogy az egész pusztá fenyegetés volt. De amikor az erdőt át hazafelé tartottunk, Zbyszek fején nagyot koppant egy toboz.

— Juuuuuuj! — kiáltotta és felpillantott.

Épp valamilyen lombos fa alatt álltunk, tehát onnan semmiképp sem hullhatott az a toboz. Ráadásul egy tavalyi toboz volt.

Bumm! Ezúttal Michal kapott a lábához.

— Ott! Ott! A bokrok mögött! — kiáltotta Jarek, egy vastag fenýötörzs mögé rejtözve. — ök azok!

„Ök" pedig csak úgy záporoztatták ránk a tobozokat.

— O, a gj'^ávák! — csattant föl Zbyszek. — Nagy dolog leshelyről támadni!

A fák fedezékében muníciót kezdtünk gyűjteni.

— Hát ezt megemlegetik! — lihegte Michal. — Gsak sikerülne kikergetni őket a lucfenýők közül!

14

Felmérte a helyzetet, azután utasított minket, hogy a fák mögöl, fekvő helyzetből bombázzuk a bokrokat. A fiúk dobálták a tobozokat, én meg Adzikkal újabb lövedékeket kerestem.

Amazok meg csak gubbasztanak a bokrok mögött, és eszük ágában sincs kimozdulni onnan.

— Városi majmok! — kiabálták felénk.

— Ezek mernek ugrálni?

— Na, majd adunk nektek!

— Látjátok, milyenek?

— Csak kiabáljanak, ahogy nekik tetszik — súgta Michal.— Mi hallgassunk! Egy szót se, csak célozni és löni!

Mondott valamit Zbyszeknek és Jareknek, azután mindhárman továbbra is a fák mögé rejtőzve, elkezdtek óvatosan bal felé küszni.

— Te meg Adzik húzódjatok jobbra, és egész idő alatt lőjetek — adta ki utasítását a „vezér”.

Jobbra futottunk, veszettül bombázva a bokrokat. A fiúk észrevették az újabb hadmozdulatot, s minket vettek célba. Ezalatt Michal, Jarek és Zbyszek oldalba kapták őket, s hangos rivalgással támadásba lendültek. Az ellenfél felējük fordult, akkor én meg Adzik indítottunk támadást a másik oldalól Tombolt az elkeseredett csata. Az ellenséges csapat csak két emberből állt, így hát csakhamar futásra kényszerültek. Vad üvöltéssel vetettük magunkat utánuk.

Kirohantak az erdőből az ösvényre, azután visszarohtak az erdőbe, összevissza kanyarogtak az ösvényeken. Végül beugrottak a bokrok közé, és onnan kezdték lövöldözni.

— Ejha! kiáltotta Zbyszek, és még valami harcia-sabbat is hozzá akart tenni, de egy újabb kiáltás a torkára fagyasztotta a szót

15

A hátunk mögöl, az ösvény kanyarulatában álló bokrokból még három fiú ugrott elő. Diadalittasan felüvöltöttek, és újra elbújtak. Mi meg ott álltunk két tűz között.

— Zbyszek és Jarek balra, a többiek utánam! — rendelkezett Michal, és egy újabb lövedék elől lehajolva, beugrott az erdő fái közé.

Az ellenfél két csoportra szakadt: az egyik csoport Zbyszeket és Jareket vette üldözőbe, a másik meg minket.

Michal kihasználta az ellenfél pillanatnyi tanakodását, és nagy irammal vágatott a kanyar felé, akadálytalanul elszágulva az ellenfél fő ereje mellett. Amire azok észbe kaptak, mi már túl voltunk a kanyaron.

— Ez meg mi? — hallottuk egyszer csak anyu hangját. — Mit műveltek megint? Adzik, mi az a púp a homlokodon?

Michal a fogát csikorgatta. Egy ilyen pillanatot elrontani!

— Hogy néztek ki, gyerekek?

Anyu és Marcinowska néni épp hazafelé tartott a délutáni sétából.

— Csak játszunk — magyarázkodott sietve Michal

— Anyukám, nyugodtan menj haza, kérlek szépen. Mi is azonnal befejezzük és megyünk!

— Szó sincs róla! — jelentette ki anyu határozottan.

— Gyerünk vacsorázni valamennyien.

— Ö, jaj! — nyögtem.

De anyukáink hajthatatlanok voltak, nekünk pedig illedelmesen el kellett masíroznunk a bokrok sűrűjében rejtőző ellenfél

arcvonala előtt. Anyuék semmit sem vettek észre, azt hitték, hogy mi csak egymás között csatá-roztunk, ugyanis az ösvény kanyarulata eltakarta szemük elől a csata színterét.

16

Megcsappant kedvvel baktattunk a nyomukban, a rajtunk éktelenkedő kék-zöld foltokat dörzsölgetve.

— Ezek a felnőttek mindig mindent elrontanak! — morogta dühösen Michal. — **A** fiúk meg majd azt hiszik, hogy mi hívtuk segítségül anyuékát.

— Ne félj, lesz még alkalmunk elbeszélgetni velük! — vágta ki határozottan Zbyszek.

16

A VILÁGÍTÓTORONY MEG A HIDEGHÁBORÚ

^ De mi nem kezdeményezünk semmit — jelentette ki Michal, amikor reggeli után kimentünk anyuékkaal a tengerpartra.

Marcinowska néninek még tartott a szabadsága, s ameddig apu nem érkezett meg, addig segített ránk vigyázni. • ^

— Csak akkor bocsátkozunk harcba, ha megtámadnak minket — figyelmeztetett újra legidősebb testvérem.

— Könnyen elbánunk velük! — legyintett becsmérloén Zbyszek.

— Nyavalyások . . . Még egy rendes csapdát sem tudnak kieszelni.

— Nana, azért szépen belesétáltunk abba a csapdába — emlékeztettem az öcsémet, a karomon levő lila foltot tapogatva.

— Ugyan már! Nem ilyen csapdákról beszélek! Hidegháború, kölcsönös bosszantás . . . és csak azután jöjjön a harc!

— Ne félj, majd bosszantanak téged eleget — jegyezte meg Jarek. — Mika nagy mester az ilyesmiben, ő a vezérük.

— Majd meglátjuk! — vetett véget röviden a vitának Michal.

Utolértük anyuékát, és jól nevelt gyerekekhez illően széttereggettük a pokrócot a homokgödörben. Hogy anyut lekenyerezzük, egy darabig békésen üldögtünk. De

16

csakhamar ráuntunk a tétlen nézelődésre. Me^ártóz-tunk a tengerben, azután egy kicsit labdázunk a szomszédos homokgödör tulajdonosainak gyerekeivel. Az ő labdájukkal persze, mert a mienk előző nap teljesen használhatatlanná vált. Azután észrevétlenül, lassan kiszivárogtunk a strandról. Először Zbyszek tűnt el, nyomában Jarek, legvégül pedig én.

Nem volt kedvünk indiánosdit játszani. A toUísszel, a sátorral meg az íjjal majd valamikor máskor játszunk. Abban a pillanatban a helybéli fiúkkal vívott harc foglalkoztatott minket leginkább.

Kimentünk az erdőből, és elhatároztuk, hogy becserkésszük Jastamiát. Ütközben ismét találkoztunk az itt táborozó sziléziai

kislányokkal. Épp a strandra igyekeztek. Természetesen nem az egész tábor, csak egy kisebb csoport. Az a kislány is köztük volt, akivel előző nap a kikötőben szóba elegyedtem. Ő is megismert engem, és vidáman rám kacsintott.

Igaz, úgy határoltunk, hogy nem keressük az összeütközést, valami mégis hajtott bennünket, és egyre azokat az utcákat jártuk, ahol a verekedős kedvő fiúkkal összeakadhattunk.

Michal ezt a csellengést „terefelderítésnek” nevezte, - de ő is ugyancsak nézelődött, merre lehet Mika és a bandája.

Semerre sem láttuk őket.

Egyszerre csak két keskeny utca kereszteződéséhez értünk. Az egyik utca a strandra vezetett, a másik az üdülőtelep központjába. A tengerpartra vezető út néptelen volt, a másik utcán pedig néhány kis srác focizott. Három nagyobb fiú a kerítésnek dőlve figyelte őket. Az egyik kisfiúban felismertük azt, aki miatt az **egéSi**. háború elkezdődött: őt gyanúsította Zbyszek azzal, hogy szöget szúrt a labdánkba.

Michal egy darabig habozott, azután határozott lép

17

tekkel elindult a központba vezető utcán. Büszke képpel követtük.

Jedrek (így hívták azt a bizonyos kisfiút) azzal volt elfoglalva, hogy a lábujjából kihúzzon egy tüskét, ezért eleinte nem vett észre minket. De egy másik fiú, egyéb-**1** ként Jarek osztálytársa, elkiáltotta magát:

— Szia, Jarek! Ekkor Jedrek felkapta a fejét, s amikor felismert bennünket, elkiáltotta magát:

— ők azok! ők azok, akik csúfoltak engem, és rám támadtak! Meg se álltunk, csak mentünk tovább. Michal engem meg Adzikot előreküldött, ő maga hátul maradt utolsónak.

Csak úgy repkedtek felénk a gúnyszavak. A kisebbek torkukszakadtából üvöltöttek, a nagyobbak csak bámultak utánunk. Igazán elbánhattak volna velünk, de valami okból fékeztek magukat. Talán azért, mert időközben már elértük a főutcát.

— Visszafelheltünk volna nekik! — fortyogott Zby- \ szek, hátra-hátrapillantva. — Még azt hihették, hogy félünk tőlük.

— Maradj nyugton! Nagyon jól volt, ahogy volt —> gurult méregbe Michal. — Egy 'kicsit túl sokan voltak, különben is megmondtam, hogy mi nem kezdeménye-. zünk verekedést! Letelepdtünk egy padra az utcát szegélyező fák alatt. Itt aztán szemügyre vehettük a divat valamennyi vadhajtását. Vonultak előttünk a miniszoknyás lányok, viharfrizurával vagy hosszú varkoccsal, társaságukban pedig hosszú hajú fiúk szalmakalapban. A mellettünk' levő padon táborozó kislányok

ültek, cseresznyét esze- ■ gettek, és közben hangos, epés megjegyzéseket tettek az előttük elsétáló díszesebb példányokra. Csúfolták őket.

18

de biztos, majd megpukkadtak az irigységtől, hogy nekik ilyesmit még nem szabad.

— Dumeza — szólalt meg váratlanul Jarek.

— Micsoda?

— Du-me-za — mondta, az utca túloldalára mutatva. A Medúza szálloda és cukrászda állt ott.

— Za-me-du! — kiáltottam én.

— Me-za-du! — igyekezett túlkiabálni engem Zbyszek.

— Du-za-me! — sivitott Adzik.

— Ugyan. . . maradjatok nyugton! — húzta el a száját MichaL Feltehetőleg azért, mert ő már nem tudott más változatot erre a három szótagra, ami szemközt, a hatalmas üvegablakon díszelgett.

Egy darabig hallgattunk, és nézegettük a járókelőket meg a házakat: a szálloda egyik ablakából kihajolva egy lány beszélgetett a járdán ácsorgó fiúkkal; az utca túloldalán, a halüzletbe friss áru érkezett; a kikötő felől tarka inges fiúcsapat masírozott végig az úton, mindegyiknek szalmakalap van a fején, a nyakán meg kis háromszögletű kendő. Az egyik gitárt penget, néhányan dúdolnak, a többiek meg füttyülnek. Biztos az egyik hajóval érkeztek. A gyümölcsösbódénál a halas szomszédságában parázs veszekedés robban ki. Valaki soron kívül akart vásárolni, holott egészen a sarokig álltak. Nagyon sok érdekes dolgot figyelhet meg az ember, ha nyugodtan ül egy padon.

Michal egyszerre csak félbeszakította a nézelődést:

— Minek ücsörgünk itt annyit? Gyerünk tovább! Adzik megállt az ajándékbolt kirakata előtt. Ebben

a pillanatban az üzletből kilépett Józek és Heniek. Kenlek odaállt Adzik mellé, és lökdönsni kezdte. A kirakat előtt nagy volt a tolongás, így hát Adzikot csakhamar kiszorították a kirakat elől. Zbyszek ökölbe szorította a

18

kezét, és egyet lépett előre, de Michal bokán rúgta őt, és nyugalomra intette.

És mentünk tovább. A szódavizárus előtt Jarek előhúzott két zlotyt, és megvendégelt minket egy-egy pohár málnaszörppel. Amíg a finom italt iszogattuk a bódé mellett, egyszer csak láttuk: megint Heniek és Józek közeleg felénk.

Vettek két pohár szódát, a pultnak dölve iszogatták. Józsek elhúzta a száját, és a pohár tartalmát undorral kilötytyintette a földre úgy, hogy a szoknyámat is összefröcskölte.

— Nem tudsz vigyázni? — kérdeztem tőle fenyegetően.

ők meg csak nevettek, aztán visszaadták a poharukat, és odábbáUtak. Zbyszek utánuk akart eredni, de Michal, aki szintén lihegett a dühtől, visszatartotta őt.

Józsek és Heniek a fagyalatozóvól szemközti padra' telepedett A padjuk mellett hatalmas tócsába gyűlt az éjszakai { eső vize.

És Henieken vadonatúj, divatos ing feszült. . .

Zbyszek csak legyintett, és a bátyja szigorú tilalmára j füttyülve, villámgyorsan lehúzta a szandálját, és teljes: sebességgel belevágtatott a pocsolyába úgy, hogy a! szennyes lé mind a padon ülőkre zúdult.

Heniek nagyot kiáltott és felpattant, de ekkor Zby-, . szek már nem volt sehoh. A két fiúról csak úgy csöpögött a sár meg a koszos lé. Heniek szinte fuldoklott a dühtől.

Michal összeráncolta a homlokát

— Örült — mondta Zbyszekre célozva. A fiúk Zbyszek nyomába eredtek. Mi meg csak álltunk, álltunk, nyugtalanul forgolódva.

— Végül még alaposan megverik őt — morogta aggó-1 dalmasan Michal.

19

— ők kezdték — csattantam föl. — Miért, te talán eltűröd, hogy valaki szemtelenül beléd kössön?

— Gyerünk — határozta el magát Michal, és megkerülte a pocsolját.

Zbyszek meg az őt kergető fiúk már eltűntek a szemünk elől.

Mentünk utánuk, de semerről sem hallottunk „csatazajt”.

Kerestük őket a kikötőben is: ott sem voltak. Michal már nyugtalankodni kezdett:

— Becsalják valamelyik eldugott zugba, és alaposan kikészítik! Mindenhová bekukkantottunk, minden zugba, de sehol sem találtuk őket. Egyre nagyobb nyugtalansággiul kutattunk. Hová tűnhettek?

Visszatértünk a fagyaltalozó elé. Azután futottunk az iskola felé, mert lármát hallottunk abból az irányból De

20

csak néhány kis kölyök focizott ott, teli torokból civődva.

Most mi legyen?

Adzik szipogni kezdett. Michal a körmét rágta.

— Ne aggódjatok, Zbyszeknek erős és gyors a lába

— vigasztalt minket Jarek. — Az ökle sem utolsó. Meg tudja védeni magát!

— Az biztos! — vágta rá Michal, és végre abbahagyta a körömrágást.

Elballagtunk az öböl felé, de valahogy semmiben sem leltük kedvünket, ezért hamarosan visszatértünk a városba. Lehet, hogy Zbyszek már keresett minket?

De Zbyszeknek se híre, se hamva.

— Gyerünk a strandra — mondtam. — Lehet, hogy anyuhoz ment.

— Na hallod! — csattant föl Michal. — Sohase szaladtunk mi ilyen ügyekben a felnőttekhez panaszkodni vagy segítséget kérni!

— Ettől függetlenül lehet, hogy oda ment! Elindultunk hát a strand felé. Még oda se értünk,

amikor az ösvényen hirtelen Zbyszekbe botlottunk. A lába véresre volt karmolva, de ennek ellenére elégedett arcot vágott.

— Tyű, de megkapták a magukét! — kiáltotta felénk.

— Kár, hogy nem láttátok!

Kérdeztük, mi módon sikerült egérutat nyernie. Elbújtam egy udvarban. Épp húztam föl a szandáloamat, amikor betoppantak.

Akkor keresztülugrottam a kerítésen, és futottam a kikötő felé.

Amazok meg a nyomomban. Beugrottam a kőkerítés mögé, és elbújtam az ott levő hordók között. Amikor ők is bemásztak

utánam, akkor én az egyik lyukon kibújtam. Mire észbe kaptak,

én már messze jártam. Bekanyarodtam a kerítések közé, és rohantam az öbölparti rét felé. Észrevettek, és uszgyi,
21

utánam. Én me^ be az erdőbe. "Ügy összezavartam őket, hogy talán még mindig ott keresnek.

— Ejhah^— mondtam elismerően.

— Várj csak, még nincs vége! Akkor visszatértem a városba. De ti már nem voltatok a fagylatkozó előtt. Gondoltam, megyek a strandra. Épp a benzinállomás mögötti lépcsőkön baktatok, amikor Mika meg a bandája bukkan fel az orrom előtt.—Amint észrevettek," nyomban nekem rontottak. De én sem késlekedtem, hanem mozgásba hoztam az ökleimet. Az egyiket sikerült feldönte-nem, és akkor futásnak eredtem. Ők meg utánam. Ekkor jött a vonat. Nem messze voltunk a vasúti sínektől. Én nem álltam meg, hanem átfutottam a síneken. Egy hajszálnyira a mozdonytól. Ők meg ott maradtak a vonat túloldalán. Meg kellett várniuk, míg elmegy a vonat. Aztán már bottal üthették a nyomomat.

— Ez igen! — mondta elismerően Michal. S többet nem szidta Zbyszeket.

Mivel közelgett az ebédidő, visszamentünk a strandra, s mintha mi sem történt volna, csatlakoztunk a labdá-zókhoz. Anyuék semmit sem vettek észre. Eleinte attól tartottam, hogy nagyon elcsodálkoznak, ha látják, hogy levetem a ruhámat (amit a strandról jvaló eltűnésemkor kaptam magamra), de olyan elmerülten beszélgettek, hogy se láttak, se hallottak.

Ebéd után eszünkbe jutott a ^átor, amit Jarek a tava-*llyi* vakáció óta a kamrában őrizget. Elpvettük.

— Keressünk egy táborozásra alkalmas helyet az er-|dőben — ajánlotta Michal. — Ott fogunk éjszakázni!

- Még mit nem! — hallatszott anyu hangja.a hátunk ^mögül. — Ezt nem engedem meg. De ha akarjátok, itt a

iertben felállíthatjátok ar^sátrat, és benne aludhattok. 3e messzebb nem mehettek.

- Anyukám, csak egyetlen éjszakára! — kezdtünk iönyörögni. — Nagyon vigyázunk majd, ört ig állítunk!

21

— Nem engedem meg, és kész. Legalább az éjjel legyetek a szemem előtt.

— Jaj de kár! Igazán nem engeded? .— Igazán nem. És ne is nyaggassatok tovább.

Nem volt mit tenni. A kert sarkában vertük fel a sátrat.

Szerencsére egész rendes bokrok nőttek ott.

Innen, a „táborból” jól szemügyre vehettük nemcsak \ a

házunk- verandáját, hanem a szomszédos „Kagyló”, üdülőt is. A

sátorból minden nagyobb fáradság nélkül megállapíthattuk, merre tanyázik az a zsémbes asszonyság, akinek nem voltak inyére a mi játékaink, és foly-' ton-folyvást veszekedett velünk. A kertünk nem volt nagy, és- csak hárdm oldalról vette körül a kerítés, ezért úgy festett, mintha a mi kertünkben .álna az üdülő is.

Verandánk előtt egy terebélyes cseresznyefa állt. Ágai egészen az el^ő emeletig felnyúltak. Már tavaly légi támaszpontot létesítettünk a fa ágai között. Nagyon szerettünk ott ücsörögni. Annál is inkább, mert rengeteg gyümölcsöt terem az a fa. És a legmagasabb ágról épp annak a veszekedős néninek a szobájába látni.

Egyszer a sors úgy akarta, hogy Zbyszek épp akkor | mászott fel a fár^, amikor „Micsodakölykök” néni mert így neveztük magunk között — éppen ruhát váltott. Az ablak tárva-^nyitva . . . No és-Zbyszek nagyon | gyorsan visszatért a földre. „Micsodakölykök” néni pedig alaposan lehordta. Ettől a pillanattól kezdve „Micsc dakölykök” néni az ellenségünkké vált. — Honnan a csudából tudhattam volna, hogy ez a szorkány épp öltözködik? — vonogatta a váőát Zbyszek. | — De hát hiába magyaráznám neki!

Ettől kezd-\>e utáltak Micsodakölykök nénit. És ha va-1 lakit utál az ember, akkor azt szívesen bosszantja. Így | aztán, amikor vacsora után énekelni támadt kedvünk,i bizony a cseresznyefára másztunk fel, ott fújtuk teli |

22

tüdőből egyik dalt a másik után. Közben-közben vidám történeteket meséltünk egymásnak, amin harsányan nevtünk. Épp javában énekeltek, amikor az üdülő ablakából kihajolt Micsodakölykök néni roppant dühös, vörös ábrázattal. Kiabálni kezdett. Hogy mit jelentsen ez, hogy két óra óta szünet nélkül csak vonítanak és vonítanak, hogy itt nem lehet pihenni. -És ki látott ilyet, hogy ilyen kis gyerekek divatos slágereket fűjjanak. Micsoda kölykök!

Sértődötten másztunk le a fáról.

— Ami azt illeti, egy kicsit sokáig tartott ez az éneklés —jegyezte meg anyu. — Engem az ilyesmi már nem zavar, de azért másokat hagyjatok élni. őszintén szólva a hangotok. . .

— Jó, abba hagytuk. De miért kiabál még mindig a néni?

— Mert nyaral, és mert pihenni szeretne. Kiméjétek mások idegeit. Kevesebbet zajongjatok, és minden rendben lesz.

— Minek folyton akadékoskodni, minden apróságba belekötni?

— dűnnyögte Zbyszek.

Michal pedig kiadta a jelszót:

— Hogy mindenki idegei megnjoigodjanak, gyerünk sétálni!

Anyu csak legyintett.

— De merre menjünk? — kérdezterii.

— Gyerünk a világítótoronyhoz. Lehet, hogy sikerül bemennünk.

— Miért, nem engednek be? — csodálkozott Michal.

— Az utóbbi időben ritkán, és este pedig egyáltalán nem — válaszolta Jarek.

— Tulajdonképpen nincs is ott különösebb látnivaló — húzta el a száját Zbyszek. — De azért csak gyerünk.

¡ Nemsokára meggyújtják a világítótorony reflektorait.

23

A torony valóban zárva volt. Kétszer is körbejártuk.

— Jó magas — lelkendezett Adzik fels7.egett fejfel. — Szeretnék felmászni a tetejébe.

— Lehetetlen, bezárták.

— Talán amikor meggyújtják a reflektorokat, akkor sikerül bejutnunk — mondta Jarek. — Ismerem az őrt, be szokott engedni.

Türelmesen várakoztunk ,hát az út mellett álló ba-raképületet bámulva. Végre kilépett onnan egy magas férfi, s elindult a világítótorony felé.

— Kár a gőzért, ez nem az, akit ismerek, hanem a segédje. Ez sosem enged be.

Kissé visszahúzódtunk a bokrok közé. A férfi elővette zsebéből a kulcsokat, és kinyitotta az ajtót. Á kulcsosomó a zárban maradt.

— Meggyújtja a reflektorokat. De ehhez fel kell mennie a lépcsőkön.

Tavaly már voltunk a világítótoronyban, így hát tudtuk, hogy milyen belül.

— És mi volna, ha mi. . . — szólalt meg Zbyszek, sokatmondó pillantást vetve Michalra. — Odabenn sötét van, észre sem veszi. . . És éjjel még sosem voltunk a világítótoronyban.

Michal egy darabig figyelmesen méregette őt, azután döntött: — Gyerünk!

A legsötétebb zugba bujtunk, az ajtó mögé. Sokáig várakoztunk, míg a toronyőr megjelent. Hallottuk, hogy köhécselve lépked lefelé a sötétben. Olyan biztosan mozgott, mintha zseblámpával világítaná meg az utat. Amikor nekitámaszkodott az ajtónak, valamennyien visszatartottuk a lélegzetünket.

Végre! Nagy dörrenéssel bezárult mögötte az ajtó. Csikordult a zárban a kulcs. Egyedül maradtunk.

23

— No! — fújta egyet Michal. — Most pedig menjünli fel!

Elsőnek indult meg óvatosan a meredek lépcsőkön. Felmásztunk, egészen a tornyot körülfutó kis erkélyig. Időről időre elvakította szemünket az éles fény, hunyorogva jártunk körbe az erkélyen. Nekitámaszkodtunk a mellvédnek. Szörnyű ricsajt csaptunk.

— Ugyan! — húzta el a száját Zbyszek. — Ez semmi. Te Jarek, ha Varsót látnád, a Tudomány és Kultúra Palotájának harmincadik emeletéről!

De azért innen is volt miben gyönyörködni. Még sosem voltam éjjel világítótoronyban, így hát ujjongva néztem körül. - Alattunk már sötét volt, vidáman villódtak Jastarnia fényei. A fény kirajzolta, az utcákat, jól látszottak a téren az üres padok a villanylámpák alatt.

Sötét foltként húzódott az erdő, az égboltnál is feketébben. Olyan volt a félsziget, mint egy fényekkel pöty-työzött, hosszú kígyó. A kikötő lámpái cinkosán kacsingattak egymásra. A félsziget végén a heli világítótorony egyenletes idő-köszönként hosszú fénypásztákat vetett a vízre. Messze, jobbra, ide látszottak a szárazföld fényei.

És a másik oldalon ott zúgott, morajlott a tenger. Mintha beszélne, sugdosna. A világítótorony fénye milliárd szikrácskát villantott fel a vízen.

A zúgó tenger, a sötétkék, tiszta égbolt csillagai és az alatt sziporkázó fények okozták valószínűleg, hogy valami csiklandást éreztem a bensőmben. Ezt a csiklandást mindig olyankor érzem, amikor valami fenségesre, szépre, félelmetesre pillantok. Ilyenkor különféle furcsa gondolatok járnak a fejemben.

— Hideg van — törte meg a csendet Zbyszek hangja. — Menjünk már le. r

24

— Az ám, de hogyan? — nevette el magát Michal. — Hiszen bezártak minket!

Most vettem csak észre, hogy heves szél süvölt. Libabőrös lett a hátam, s a csiklandás abbamaradt.

— Akkor hát kiabáljunk, talán meghallják! — türelmetlenkedett Zbyszek.

Kiabálni kezdtünk. Lenn, a világítótorony lábánál Jumpó, aki eddig valahol a bokrok között tekergett, most, a hangunkat hallva, éktelen ugatásba fogott. De senki sem figyelt fel a nagy lármára.

— Fázom! — nyöszörögte Adzik. — Már egészen összefagytam! — Legalább menjünk le a lépcsőkre — támadt fel bennem az anyáskodás. — Adzik egész testében reszket, még megfázik! Bementünk a torony belsejébe, a csigalépcsőre.

— Dörömbölnünk kellene a kapun — tanácsolta Jarek.

— Jól van, azt talán meghallják! — egyezett bele Michal, és elsőnek esett öklével a kapunak. Vagy egy óra hosseat döngettük, rugdostuk a kaput, de senki se jelent meg.

— Sebaj — jelentette ki nyugodtan Michal, amikor elfáradva abbahagytuk a hiábavaló dörömbölést. — Végeredményben itt is éjszakázhatunk.

— Tényleg! — rikkantotta Zbyszek. — Nincsen ebben semmi szörnyű. Én egy cseppet sem félek.

— És ki mondta, hogy félsz? Eszembe se jutott, hogy bármelyikünk is félne ilyen semmiségtől! — vágta rá szigorúan Michal, igyekezve megfélemlíteni minket tekintetével, ami ebben az egyiptomi sötétségben nem nagyon sikerülhetett. Mindenesetre lelket vert belénk. Hogy mi félnénk valamitől?

— De min fogunk aludni?

25

— Hogyhogy min? A lépcsőkön.

Letelepedtünk a keskeny lépcsőkre. De nem akaródzott aludni.

— Beszéljessünk. Meséljetez valamit — szólalt meg Jarek.

— Például a szellemekről — lelkenedett Zbyszek. — Ez épp helyénvaló téma.

— Ugyan. . . — húzta el a száját Michal. — Inkább rablógyilkosságokról beszéljünk.

— Csuda izgis krimit láttam a tévében! — dicsekedett Jarek.

— Miről szolt?

— Világos, hogy egy gyilkosságról.

— Mi volt a címe? — ébredt föl a kíváncsiság Michalban.

— Már nem emlékszem, de nagyon izgalmas volt.

— Az egyik gyilkos a szekrényben bújt el — szólalt meg Adzik. — És amikor az áldozat, az a néni, ki akarta venni a szekrényből a ruháját, akkor ő — puff! — fejbe kólintotta egy vasdarabbal, és bedugta a szekrénybe. Azután mindenütt keresték a nénit, és csak nagy sokára találták meg abban a szekrényben.

— Miről beszélsz, miféle nénit? — tudakolta Zbyszek. — És te honnan szeded mindezt?

— Rysiek mesélte nekem az udvaron. — (Rysiek a postás bácsi fia.)

— Egyszer meg olyat hallottam, hogy a gyilkos a zongorába bújt bele — mesélte Jarek.

— Képtelenség! — nevettem el magam. — A zongorába nem lehet belebújni!

— Ha már egyszer kitalálsz valamit, akkor annak legalább legyen értelme — támogatott engem Michal. — De hát gyertek föl, kiabáljunk megint, hátha végre meghallják.

— Hiszen azt mondtad, hogy aludjunk itt! — kiá^

26

totta sajnálkozva Zbyszek. — Olyan nagyon sietsz haza?

— Legalább lesz valami kalandunk — helyeselt Jarek.

— Viszont biztosan keresnek már minket, anyu aggódik . . . — ellenkezett Michal, aki rendkívül jó fiúf volt, ezért nemegyszer elrontotta már a multságunkat, amiket pedig legtöbb esetben ő eszelt ki.

— De hiszen anyu már megszokta a csavargásainkat — védekezett egyre gyengébben Zbyszek, aki szintén gyakran megtörik.

— Ennek ellenére aggódik — vágta rá Michal. — És ráadásul Adzik alig áll a lábán.

— Nem is igaz! — mondta sértődött, álmos hangon Adzik.,

— A legokosabb volna kikapcsolni a toronyban a reflektort,— mondta Jarek. — Akkor biztosan idejön valaki.

— Pompás ötlet! — jött tűzbe Zbyszek.

— Az ám, de hogyan?

— Valóban . . .

Szóval nem maradt más, mint a kiabálás. Megint felkapaszkodtunk a meredek lépcsőkön; és olyan üvöltőkoncertet rendeztünk, kutyaugatás-kisérettel, hogy attól még akár a holtak is felébredhettek.

A toronyőr háza felől zseblámpával a kezében közeledett valaki. Jó időbe beletellett, amíg rájött, hogy a lárma felülről, a toronyból jön.

— Azonnal gyertek le onnan! — kiáltotta felénk. — Máris nyitom a kaput.

Nem sokkal később szabadok voltunk. A toronyőr úgy meglepődött, hogy elfelejtett összeszidni minket.

Rohantunk haza. Futás közben hátrafordultam, és így kiáltottam:

— Köszönjük szépen, bácsi!

26

Mert a fiúknak valahogy nem jutott eszükbe köszönetet mondani.

Otthon mindenki talpon volt. Még a szomszédos üdülő vendégeit is a mi eltűnésünk foglalkoztatta.

Amikor beállítottunk, anyu nem szólt semmit, csak állt, állt, és némán nézett ránk.

És ez rosszabb volt a verésnél. Lehorgaszottuk a fejünket.

— Anyu, bocsáss meg — hebegte Michal —, de bezártak minket a világítótoronyba.

— Gyorsan menjetek aludni! — mondta anyu. — Adzik egészen gémberedett a hidegtől. Csak meg ne betegedjen. Gyorsan az ágyba!

Egész éjjel nagyon illedelmes, jó gyerekek voltunk. Aludtunk.
A NÉPTELEN SZIGETEN

A következő nap is aránylag békésen telt el. A világítótornyokaland után jobbnak láttuk, ha illedelmesen meghúzzuk magunkat a strandon. Zbyszek megpróbált vízbe fulladni, de valahogy nem sikerült neki. Ugyanakkor Jumpó majdnem beleveszett a tengerbe. Nem szereti túlságosan a vizet, de a fürdést azért nem veti meg. Akkor tanult meg úszni, amikor Adzikot kellett kimentenie a folyóból.

Ez tavaly történt. Adzik úszni tanult a Visztulában. Egyszer csak kicsüszott lába alól a talaj, és fuldokolni kezdett. Rémülten csapkodta maga körül a vizet, és ezzel még csak rontott a helyzetén. Valamennyien a segítségére siettünk, beugrottunk a vízbe, hogy kimentsük, de Jumpó volt az első. Természetesen egy ilyen kis kölyökkutya nem bírt volna a partra vonszolni ekkora kisfiút, de mindez meUékes, mert a bátorság a fontos. Végül is Michal mentette meg Adzikot

Most pedig Jümpó, akit Zbyszek behajított a tengerbe, nagyot nyelt a vízből, és nyomban alámerült. Hamarosan fel is bukkant de egy hatalmas huUám újra elborította. Aztán megint felbukkant, és megint alámerült. Láttuk, hogy ez nem tréfadolog. Beugrottunk érte a vízbe, és kihúztuk a partra. Ettől kezdve Jumpó nem nagyon lelkesedett a tengerért.

A nap hátralevő részében jól nevelt gyerekekhez il

27

lően sétálgattunk anyuékkaal, amikor is semmi említésre méltó nem történt.

Másnap reggel Mmentünk az öböl partjára. Indiáribsdit játszottunk, és egészen jól szórakoztunk, amikor Michal egyszer csak véget vetett a játéknak.

— Játsszunk hajótöröttet — jelentette ki. — A vihar egy néptelen szigetre sodort minket, és most ki kell derítenünk, miféle föld ez.

— Remek! — rikkantott Zbyszek. — Te leszel az elsüllyedt hajó kapitánya. Éri pedig a másodkapitány.

— És én mi legyek? — kérdeztem.

— Te leszel köztünk az egyetlen nő — folytatta Zbyszek. — És Adzik lesz a fiad.

— Hogyisne! Én is férfi akarok lenni — fortyantam föl, az indiánosdikban ugyanis mindig fiú voltam.

— Márpedig te most nő leszel! Méghozzá Jarek felesége! — szögezte le határozottan Zbyszek, cinkosán kacskintva Michalra.

— Gondolom, Jareknak ez eUen senmü kifogása — mosolyodott el Michal.

— De nekem van! — mondtam. — Nem akarok **ia**-rek felesége lenni. Mérnök leszek, aki ezen a hajón utazott, és kész!

— Jól van, jól van — legyintett Michal. — Akkor hát legyél mérnök.

— És én? — kérdezte aggodalmasan Jarek

— Te matróz leszel — válaszolta Zbyszek. — Hiszen nem lehet mindenki kapitány meg mérnök.

— És miért nem te vagy matróz? — csattant föl Jarek hangja.

— Ha annyira akarod, lehetek matróz!

— Csend legyen! — csitította őket Michal — Szóval: induljunk a felfedező útra!

— És én mi legyek? — csipogta Adzik.

— Te? Hajósinas! — nevette el magát Zbyszek.

28

— Nem. Te egy fiatalember vagy, aki a nagynénijéhez utazik Amerikába — vágtam rá gyorsan, látva kis-öc»ém fancsali ábrázatát. — És sok-sok bátor tettet hajtasz majd végre. Adzik azon nyomban megbékélt. Bementünk az erdőbe.

— Északnak induljunk — jelentette ki a Kapitány.

— Ki kell derítenünk, hogy szigeten vagy szárazföldön vagyunk-e.

— Véleményem szerint ez sziget — mondta a Másodkapitány. — Ezen a földrajzi Szélességen nincs semmiféle kontinens. •

— De'meglehet, hogy hajónk letért az útvonalról — jegyezte meg a Mérnök.

— Hamarosan meggyőződhetünk róla.

Egy darabig hallgatagon lépkedtünk, jobbra-balra figyelve.

Amikor játszottunk, igyekeztünk hűségesen felidézni a hősök kalandjait.

— Nézzék, közeleg az éj — szólalt meg a Kapitány az égre pillantva, amelyen egyébként ragyogva sütött a nap. — Már egy álló napja úton vagyunk.

— Tehát ez mégiscsak kontinens — mosolyodott el a Matróz.

— Az még nem biztos! — kiáltotta a Másodkapitány.

— Hiszen a sziget végéig akár néhány napi járót is lehet.

— Álljunk meg, és tartsunk itt pihenőt — szólalt meg a Kapitány, és letelepedett egy fa alá.

— Valami vadat kellene lőnünk — jegyezte meg bátortalanul a Fiatalember.

— Igaza van, fiatal barátom! — hagyta rá a Kapitány. — Töltsék meg fegyvereiket!

— De honnan vegyük a fegyvereket? — mosolyodott el ismét a Matróz. — Hiszen hajótöröttek vagyunk, csak a pusztá életünket menthettük meg.

29

— Igaz! — -wakarta meg feje búbját a Kapitány.'

— Ez esetben ijákat kell csinálnunk — jegyezte meg a Mérnök.

— Mäskülönben az éhhalál vár ránk.

Az egyszerű botok szerencsésen helyettesítették a nyilvesszőket. Ezzel a kezdetleges fegyverzetel két nyulat ejtettünk el, ezeket azután tüzön megsütöttük.

Az éjszaka nem egész öt percig tartott. Hajnalban újra útnak indultunk, minduntalan csak északnak tartva.

— Még ma valószínűleg választ kapunk a kérdésre: szigeten vagy kontinensen vagyunk-e — sóhajtott fel türelmetlenül a Másodkapitány.

— Szó sincs róla! — kiáltotta a Mérnök. — Az tŰl korán volna.

Jó néhány éjszaka eltelik még, amíg megtudjuk, mi az igazság.

— Hiszen addig még nem egy kalandon kell keresztülesnünk — támogatta a Mérnököt az egyre vigyorgó Matróz.

— Figyelem! — szisszent föl egyszer csak a Kapitány, s földbe gyökeredett a lába. — Amott, **a** bokrokban neszegett valami!

— Egy hatalmas állat közeleg felénk — suttogetta "a Mérnök.

— Valószínűleg jaguár! — jött tűzbe a Másodkapitány. —

Gyorsan készítsünk csapdát!

— Kérem, fogják le azt a farkaskutyát! — parancsolta a Kapitány. — Csak úgy tépi a láncát, neki *akar* **u**grani a fenevadnak!

Adzik megnyugtatta a kutyát

— Mérnök úr! ön menjen a másik oldalra — mondta halkan a Kapitány. — A Matróz rejtőzzön a nyírfa mögé. Fiatalember — fordult Adzikhöz —, maga a kutyával együtt hasaljon a páfrányok közé. A'maga feladata lesz, hogy az állat ne szabadulhasson a csapdából. Nagyon felelősségteljes feladatot kapott

Az izgalomtól sápadt Fiatalember eltűnt **a** páfrányok

29

Között. Én a bokrok közé bújtam, Michal egy fenyő mögé,

.Zbyszek pedig a fűbe kuporodott.

Amennyiben okos jaguárral lett volna dolgunk; valószínűleg régen kisuhant volna már a kelepcéből, de mivel az ostoba, gondolkodásra képtelen teremtmények közül való volt, hamarosan holtan rogyott össze.

— Megvan! — kiáltotta a Másodkapitány, felpattanva a földről.

Célzott, lőtt. A bot nagyszerűen helyettesítette a puskát.

— Puff! Puff! Puff! — csattantak a lövések minden oldalról.

A Másodkapitány ugrott elsőnek az állathoz.

— Az én golyóm ölte meg! — kiáltotta a Kapitány, előugorva a fenyőfa mögül.

— Fityiszt! Én lőttem le!

— Nem,, én!

A fiúk arca elvörösödött. Kezüik ökölbe szorult, szemük vészjóslóan csillogott.

Jarek a földre kuporodott, és csak úgy rázta a nevetés.

— Még valaki azt hihetné, hogy igazi jaguárról van szó! — kiáltotta.

A fiúk egymásra néztek.

— Igenis, el lehet képzelni. . .

— De hogy veszekedhettek azon, hogy ki ölte meg, kinek a golyója találta el, amikor nekünk csak ijaink vannak? — mondtam, félbeszakítva a nevetést.

Milyen elképedt arcot vágtak! Jarek szinte fuldoklott a nevetéstől.

— Hm — köhentett Michal.

— így hát' senki sem ölte meg a jaguárt! — mondtam. — Gyerünk tovább!

A balszerencsés vadászok szótlanul baktattak utánam.

30

— Veremmel is foghatunk jaguárt — vigasztaltam őket.

Zbyszek felélénkült:

— Igaz! Lássunk neki, ássunk vermet!

— ■ De először találj egy másik jaguárt, njert emez már régen árkon-bokron túl jár.

— Keresünk egy másikat!

— De majd csak holnap — szólalt meg-a Kapitány. — Most igyekeznünk keU, hogy még az éjszaka előtt elérjük a folyót. , > A Jastarniából Juratába vezető út volt a folyó.

— Hogyan jutunk át a folyón? — kérdezte a Fiatalember másnap. "

— Helyénvaló megjegyzés volt, Fiatalember — szolt elismerően a Kapitány. — A folyó mély. Tutajt keU építenünk.

Sebbel-lobbal munkához láttunk. Kezünkkel nagyokat suhintva vágtuk a fákat.

— Állj! És honnan **van** fejszénk? — **kiáltotta hirtelen** Michal. ■

— Miért ne lehetne? Amikor a mentőcsónakba szálltunk, egyet magunkkal hoztunk — jelentette ki Zbyszek. — A lóf egirverek tönkrementek a nedvességtől, de a fejszék használhatók.

Nemsokára elkészült **a tutaj**.

— Most pedig irány a túlsó part! — kiáltotta **a Kapitány**, s felugrott **a tutajra**.

Gyorsan és ügyesen átjutottunk a túlsó **partra**, s azután indultunk tovább. A vasúti töltés **patak volt**, amelyen játszva átgázoltunk.

— Hallják **ezt a zúgást?** — **kérdezte a Mérnök**, felemelve **mutatóujját**.

— Igen! **Mintha** tengerzúgás **volna!** — **kiáltott** a Kapitány. — **Tehát mégis szigeten vagyimk?**

31

— Minden lehetséges, Kapitány! — szólt a Másodkapitány. — Gyerünk gyorsabban!

Futva indultunk tovább. Jarek volt az utolsó, és majd megpukkadt a nevetéstől.

— Sziget! — rikkantotta fülsiketítőén a Másodkapitány, s megtorpant egy homokdűnén. — Előttünk az óceán!

— Igen, szigeten vagyunk! — jajdult föl a Mérnök.

— Hiába, nincs mit tenni! — jelentette ki komoly hangon a Kapitány. — Most már csak arról kell meggyőződnünk, hogy lakott vagy lakatlan a sziget.

— Erről a magaslatról belátható az egész környék — jegyezte meg a Mérnök, felkapaszkodva a legmagasabb dűnére. — Sajnos, sehol semmi nyoma az embereknek. Sehol nem látok füstöt. A sziget lakatlan!

— Menjünk, keressünk éjszakára egy alkalmas táborhelyet. Nem szabad elkeserednünk s feladni a reményt! — mondta a Kapitány, s lefutott a dűnéről. — \ Ügy vélem, hogy az a bozótos

...

Hirtjien elhallgatott és megtorpant.

— Mi történt. Kapitány?

— Szerelmespár heverészik a bokor mögött — vála-j szóltá kelletlenül. — A sziget mégsem lakatlan!

Jarek nem bírta tovább, és hangosan elnevette magát. |

— Nagyon murisak vagytok! Azt hihetné valaki, hogy ^ mindez igaz!

— Te egyáltalán nem tudsz játszani! — csattantam fel bosszúsan.

Mindénesetre elment a kedvünk a játéktól. Egy dara-] big elácсорogtunk a dűnéken, néztük a tengert, azután | céltalanul ödöngtünk az erdőben.

— Tudjátok mit? — mondta Zbyszek. — Cserkésszük] be a Jastarnia **másik** oldalán levő erdőt. Ott még nem] voltunk,

— Tényleg! — csodálkozott Michal. — Menjünk oda!;

31

A tengerpartot követve elmentünk oda, aho^még nem jártunk.

Ott mintha sűrűbb lett volna az erdő, de kevesebb benne a szurdok, a domb, ugyancsak nincs benne sok ösvény, mei-t

ezen az oldalon nincs strand a parton. Tele van veszélyesen mozgó homokdűnékkel.

A nyaralókat nem zavarva, az erdőben cirkáltunk. Zbyszek, aki elől loholt, megbotlott valamiben, és . . . eltűnt. Igen, eltűnt egy kis magaslat mögött.

Kitört belőlünk a nevetés.

— Húha! Gyertek gyorsan! — kiáltotta rejtélyes hangon. — Egy bunkert találtam!

— Bunkert?!

Egy szempillantás alatt mellette termettünk. A földön ült, a bunker bejáratával szemben, és a térdét dörzsölgette.

— Jé, egy bunker — sóhajtotta Adzik, bámulattal nézve a betonfalakat, melyeket ügyesen rejtettek a bokrok.

— És mi erről nem is tudtunk! — csóválta a fejét Michal.

— Fő, hogy most már tudunk! Fel kell derítenünk!

— adta ki a jelszót Zbyszek, és bemászott a félig beomlott nyíláson.

— Vigyázz, lehet, hogy kígyók vannak ott! — figyelmeztettem.

— Vagy fel nem robbant lőszer — tette hozzá Michal. —

Legokosabb lesz, ha én megyek előre.

— Még mit nem! — csattant fel Zbyszek. — **Én** fedeztem fel, tehát én megyek be elsőnek!

Ezt kiáltva bemászott a bunkerba. Michal majd a sarkát taposta.

— Nos? Mi van ott? — türelmetlenkedett

— Egyelőre semmit sem látok — jelentette Zbyszek.

— Sötét van. Lámpát kell majd . . . jaj! Vigyázz, Michal, itt egy lépcső van, majdnem kibicsaklott a bokám!

32

— Fúj|de bűdös van itt! — fintorgott Michal. — Nem lehet kibírni!

— Dögszag! — helyeselt Zbyszek. — Azonkívül rengeteg a kő.

— Gyerünk ki! — kiáltotta Michal. — Szívjunk egy kis friss levegőt.

Azzal kikecmeregtek.

— És semmit sem találtatok? — kérdezte Jarek. — Kígyót sem?

— Nem vettem észre, hogy lett volna. Valószínűleg nincs is.

Egy darabig némán bámultuk a bunkert.

— Mit csináljunk vele? — kérdeztem végül.

— Hogyhogy mit^ — csodálkozott Zbyszek. — Ez lesz a rejtékhelyünk..

— De előbb ki kell tisztítanunk és szellőztetnünk. Mert így nem bírjuk ki benne — vágott közbe Michal. — Legközelebb zseblámpát hozunk, mert szemmel láthatólag ez csak a bunker előtere. A többi felfedezés még hátra van.

— Üres! — kiáltotta Jarek, amikor bekukkantott. —
Hozhatnánk ide asztalt, székeket. . .

— Asztalt, székeket?! — csúfolódott Zbyszek. — Agyat,
szekrényt ne hozunk?

— Ami azt illeti, asztalt és székeket csinálhatunk kö-; vekből is.
Vagy fatuskókból — mondta Michał — Űgyesen be lehet
rendezni.

— Pompás rejtkehely lesz! — rikkantottam nagy hévvel. — És
berendezünk egy éléstárat is, ide járhatunk majd uzsonnázni*

— Hű! Gyerekek, nincs még itt véletlenül az ebéd ideje? —
kezdett nyugtalankodni Zbyszek, amint szóba került az evés. —
Az igazat megvallva, olyan éhes vagyok, mint a farkas.

33

— Én is! — helyesltem buzgón, érezve, hogy nagyon korog a
gyomrom.

— Akkor hát gyerünk! — bölintott Michał. Felállt, és leporolta a
nadrágját. — Később visszajövünk, és elkészítjük a rejtkehelyet.
Hozzatok magatokkal zsebkést, ágakat nyessünk, abból
csinálunk seprűt.

— Különben is, az alját kirakhatjuk fenyőgaUyakkal! — tettem
hozzá, és én is utánuk indultam.

Épp idejében értünk-haza. Anyu már idegeskedni kezdett
miattunk. De mivel csak kezdett, megúsztuk fejmosás nélkül.
Aznap mégsem végezhattük el a bunker, rendbe hozását. Ebéd
után anyu elküldött engem és Zbyszeket a boltba gyümölcsért
meg zöldségért. Az üzletben, mint mindig, nagy volt a tolongás.
Békésen beálltunk a sor végére. Nagyon lassan haladtunk előre.
Zbyszek ide-oda cirkált a sor mentén, hátha befurakodhat
valahol elől, de ez valahogy nem sikerült. Nagy sokára ránk
került a sor.

Sok mindent kellett vásárolnom, mindez egy papírszeletre volt
felírva.

Amikor kijöttünk az üzletből, egyszer csak Mikába és a
bandájába ütköztünk. Körülvettek. Ott volt József is meg
Heniek, és a bátyja, Wladek, meg még egy fiú. Zsebre vágott
kézzel, mosolyogva néztek ránk. Egyetlen árva szót sem szptak.
Végül Mika elindult Zbyszek felé. Kétségbeesetten néztem körül.
Semnü módon nem lóghattunk meg.

De Mika egy ujjal sem nyúlt hozzá. Csak kivette kezéből a
degeszre tömött bevásárlószatyrot. Zbyszek nagyon
felháborodott, és csaknem nekiment. Mika egyetlen
kézmozdulattal visszatartotta. Aztán odalépett hozzám, és a
kezembe nyomta a szatyrot.

— Fogd, és tñnj **el!** — mondta végül. — Hozd ide a

33

másik bátyádat és Jarekot. Ez addig itt marad velünk. Ameddig meg nem jöttök. Szeretnénk elbeszélgetni.

— Hősök! — biggyesztette le a száját Zbyszek, a szeme pedig ide-oda járt. Ha nem lettem volna ott én a teli bevásárlószatyorral, már régen kereket oldott volna. — Hősök! Ennyien egy ellen!

— Te csak hallgass! — csitította őt Mika. — Hallhattad, hogy idehívtuk a bátyádat és Jarekot.

— . Még úgy is többen vagytok! > — Hallgass! — gurult méregbe Mika, és hozzám fordult. — Még mindig itt vagy? Gógös, megvető pillantással mértem végig őket, és lassan, ráérősen elindultam. A sarkon túl már gyorsabban szedtem a lábam, szinte futottam. Vajon a helybeliek „egy rakáson” akarják megverni a testvéreimet?

Lihegve rontottam be a konyhába.

— Anyu! liol vannak a fiúk? — kérdeztem.

■ — Elmentek az erdőbe — válaszolta anyu, s elvette tőlem a szatyrot. — Miért vagy olyan izgatott?

— Semmi, semmi. . . Okvetlenül meg kell őket találnom! — kiáltottam már a verandáról.

Gondoltam, biztos a bunkerban vannak. És csakugyan. Michal és Jarek jó csomó ágat nyesett már. Adzik talált egy asztalnak alkalmas nagy követ.

— Mi történt? — kérdezte meglepetten Michal, amikor meglátott. — Zbyszek hol van?

■ — Épp ez az! — nyögtem lihegve. — Épp Zbyszekről van szó . . . Mika elfogta!

— Hogyhogy?

Elmondtam, mi történt. Nem sokkal azután már valamennyien együtt rohantunk a térre, ahol Zbyszeket tudtuk.

Mikáék az egyik padon ültek, Zbyszek is ott volt. Középen ült, alaposan őrizték.

Fogalmunk sem volt, mi a szándékuk.

34

Michal leküzdötte a mérgét, s valamennyien méltóságteljesen, büszke és magabiztos képpel lépkedtünk feléjük. A pad előtt megálltunk.

Mika csak nagy sokára méltóztatott észrevenni minket. Kényelmesen elterpeszkedett a padon, egy darabig összehunyorított szemmel vizsgálgatta Michalt. Társai érdeklődéssel figyelték a jelenetet.

A Nagy Mika végül kegyeskedett megszólalni:

— Szóval. . . itt volnátok . . .

— Amint látod — válaszolta nyugodtan Michal, s kezét összefonta a mellén.

Mika megint csak hallgatott. De a bátyám türelmes volt. Mika volt az, aki végül is megszólalt:

— Szeretnénk veletek elbeszélgetni.

— Rajtunk nem múlik — válaszolta Michal. Ujabb rövid csend.

— Miben különbözik az egyik lepény hal a másiktól? — kérdezte váratlanul Mika.

„Megjåtssza az indián törzsfönököt!” — nevettem magamban.

— Ha az egyik lepényhalnak kibökik a szemét, akkor különbözni fog a másiktól — válaszolta ügyesen Michal, aki mindig szerette az „indiánságokat”, ahogy az ilyesmit nevezte.

— Igen. . . — bólintott a Bölcs Mika.

Valahogy nem sikerült egy újabb beugratós kérdést kitalálnia, s megint csak hallgatott. Látszott rajta, hogy kutat az emlékezetében, de nem tudta, hogyan folytassa.

Michal szemében gúnyos szikrácskák lobbantak. Hogy megmutassa nagylelkűségét, Mika segítségére sietett.

— Tudom, mit akartál ezzel mondani.

Mika levetette mesterséges álarcát, és már természetes hangon mondta:

— Hát akkor miért csúfolódtok? A mi táj szólásunk éppen olyan jó, mint a tietek!

35

Michal nem válaszolt. De Józsek felcsattant:

— És nem nézik, mi az igazság, csak azonnal verekszenek !

— Nono! Nono! — pattant fel Zbyszek. — A te öcsikéd pedig ne titkolja, hogy ő ugrott nekem elsőnek!

— Mert belém kötöttél! Nem láttad, hogyan került ez a szög a labdába, de rám fogtad!

— Naná, talán magától ment bele! — morogta Zbyszek.

— Hát persze hogy magától! Tudd meg, hogy magától ! —

kiabálta méregtől vörösen Józsek. — Te meg egyből verekednél!

— De hiszen mondtam már, hogy ő ütött először! — veszítette el a nyugalmát Zbyszek. — Nem tehetek róla, hogy oly art puhák a csontjai, és hogy mindjárt bög. . .

— Jól vigyázz, hogy én meg ne győződjek róla, milyen puhák a te csontjaid!

— Próbáld csak meg! Kaphatsz egy-két zöld foltot a kepédre! Mika nyugtatni akarta őket, de Heniek nem engedte szóhoz jutni.

— Ne add az ártatlant! — fordult Zbyszekhez. — Nem vagy angyal! Ki fröcskölt le minket sárral?

— És az én ruhám? — vágtam rá dühösen. — És ami ott volt a kirakat előtt?

— Te ne szólj közbe!

— Miért ne? Nyugodtan nézze a szemtelenkedéste-ket? Nektek mindent szabad, neki meg nem? — tört ki Zbyszek.
Ekkor robbant ki a veszekedés. A fiúk felpattantak a padról, kezük ökölbe szorult. A járókelők is kezdtek megállni és figyelni, mi történik.

Később Jarekra terelődött a szó. Jarek megjegyzett valamit, s erre Wladek rákiáltott:

— Te csak hallgass, te áruló!

36

Hát ez nagy gorombaság volt.

— Áruló! Naná, hogy áruló! — erősítette meg Heniek. — Velünk jár iskolába, és mégis velük tart!

— Az osztálytársunk!

— Hol van az megírva, hogy csak veletek tarthat? — vágott vissza Zbyszek. — Nincs hozzátok növe!

Egy pillanatra elhallgattak, de a civakodás újra fellobbant. Ha a fiúk belemelegszenek, gyakran el is felejtik, miről van szó, nekik akármilyen ürügy jó ahhoz, hogy veszekedjenek, összevissza ordítóznak, kiabálnak, csak hogy kiadják a mérgeiket.

Most is csak kiabáltak, egymás szavába vágtak, **a beszédjüknek** nem volt se eleje, se veleje. Zbyszek nagy dérrel-dúrral veszekedett, ellenben Michal igyekezett ésszerűen érvelni.

Sajnos, túlkiabálták. Amikor pedig belefáradtak, megállapították, hogy semmire sem jutottak.

Végül valaki kimondta a döntő szót: párbaj.

— Fölösleges valamennyiünknek verekedni — **jelentette** ki Michal. — Különben ii, ti többen vag3^k.

— Tehát párbajoznunk kell! — szögezte **le** Mika. — Nem mindenkinek, csak kettőnek.

— De ki kivel párbajozzon? — kérdezte Wladek. Aggodalmas hallgatás következett. Valóban: ki kivel

vívjon meg? ... **Zbyszek sokkal erősebb Jedreknél, ez** szemmel látható.

— Ide figyeljete! — bátorkodtam közbevágni, — Van egy ötletem.

— Te meg mit akarsz? — fordult **hozzám** Mika, — Miféle ötleted lehet neked?!

— Igenis, néha **nagyon jó** ötletei vannak — **védett** meg Michal.

— És **annak ellenére, hogy lány, verekedni** is tud.

A fiúk **ekkor már nagyobb rokonszenvvel méregettek.**

36

— Mondd hát: mit találtál ki? — kérdezte kegyesen Mika. .

— Ha ők ketten nem vívhatnak meg — magyarázkodtam —, márpedig ők kezdték. . . Tehát akkor legjobb volna, ha Michal és Józék verekedne meg. . . a két nagyobb testvér. . . .

Egymásra néztek. Michal alig észrevehetően elmosolyodott.
— Gondolom. . . jó lesz — egyezett bele végül Mika. — Ők körülbelül egyformák.

Na, ez eldőlt. Nagyon büszke voltam. Michal körülnézett, és így szólt:

— Csak nem fogjuk itt elintézni a dolgot? Alkalmas helyet kell keresnünk.

— Persze — vigyorgott Mika. — Majd a helyszínen eldöntjük, milyen párbajt vívjanak . . .

— És a segítők? — vágott közbe Zbyszek.

— Mindenki segéd, rajtad és Jedreken kívül.

— Ez esetben Józeknek több segédje lesz — tiltakozott Michal.

— Akkor hát az ő részéről legyen Heniek és Wladek, a tiedről pedig. . . legyen a húgod és Jarek — mondta Mika.

— Jarek legyen a bíró! — kiáltotta Zbyszek. — **Ő** ügyvis semleges. Sem a tietek, sem a mienk.

— Hogyhogy? — háborodott föl Heniek. — Veletek. . .

— A bíró személyéről és minden egyébről a helyszínen döntünk

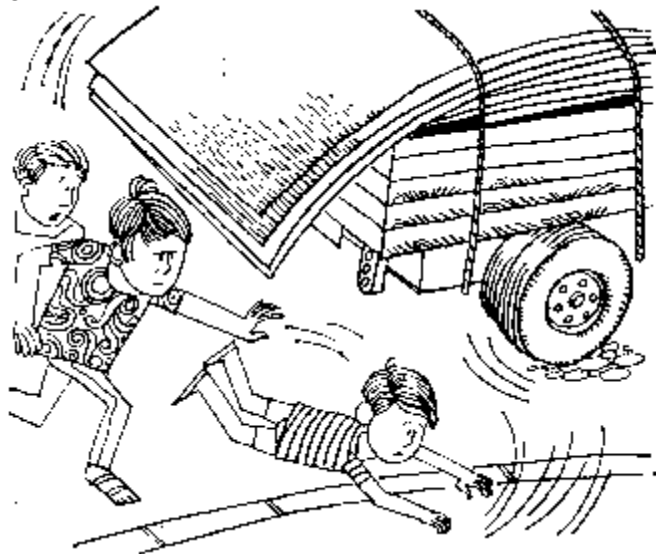
— vágott közbe Mika. — Csak nem fogunk itt, az utcán veszekedni?

— Menjünk az öbölparti erdőbe — határozott Heniek. — Ott majd találunk valamilyen tisztást

— Jól van.

Látszólagos egyetértésben baktattunk az úton. Elöl mi, mögöttünk az „ellenfél”. A sarok mögül hirtelen egy

37

pótkocsis teherautó kanyarodott ki. Nagyon gyorsan haladt, a kanyarban sem csökkentve a sebességét. A pótkocsin hosszú acéllemezek voltak.

Adzik pedig elbáméskodott, körültekintés nélkül lépett az úttestre . . . Meghűlt bennem a vér. A kiálló lemezek épp a fejével egy vonalban, s a pótkocsi nagy kört ír le . . .

Mindez egy szemvillanásnyi ideig tartott. Mika gondolkodás nélkül odaugrott, nagyot taszított Adzikon, úgyhogy az elvágódott a kövezeten. Ebben a pillanatban a lemezek elsuhantak a feje fölött. . .

Kővé válva álltunk. Michal olyan fehér volt, mint a fal, szótlanul meredt Adzikra, aki lassan tápáskodott. Bódult volt, nemigen tudta, mi történt vele. Az orrából csepegett a vér.

Hallgattunk. Adzik a keze hátával megtörölte vérző orrát, a vér szétkenődött az egész arcán. Michal Mikára

38

nézett. Mika is hallgatott, elmélyülten nézegette a tornacipőjét. Láttam, hogy Michal mondani szeretne valamit, csak nem tudta, hogyan kezdje.

Végül is kinyújtotta a kezét Mika felé.

— Köszönöm. . . — mondta halkán. Mika töprengően mormogta:

— Igazán nincs mit. . . Újból mélységes csend.

— Hát akkor... most m á r . . . vívjunk párbajt? — kérdezte bizonytalanul Heniek.

— Ami azt illeti. . . — motyogta Michal. — Ami azt illeti, minek is az a párbaj?

— Megegyezhetnénk anélkül is. Béküljetek ki! — léptem közbe határozottan. — Buta dolog volt az a csúfolódás, de Zbyszek bocsánatot is kérhet. . .

Zbyszek megpróbált fölháborodni.

— Tulajdonképpen. . . — motyogta Mika is. — De a csúfolódást tessék visszavonni.

— Persze. Visszavonjuk — helyesltem.

A fiúk hallgattak, végül Zbyszek, kissé vonakodva, odalépett Jedrekhez, és fenyegetően megkérdezte:

— Szóval nem te szúrtad ki a labdám?

— Nem!

— Becsszó?

— Becsszó!

Zbyszek kinyújtotta a kezét, és így szólt:

— Hát akkor bocsánatot kérek;'

Ezzel minden megoldódott. Az egész veszekedés fölösleges volt, hiszen azonnal bocsánatot lehetett volna kérni. De hát ilyenek a fiúk!

Nagy egyetértésben vonultunk fagylaltozni. A bevásárlásból maradt annyi pénz — a visszajáró aprót anyu nekünk szokta adni —, hogy valamennyiünknek jutott egy-egy adag fagy.

Így ért véget a háborúskodás.

39

A HARAMIÁK

— Játsszunk ma lakatlan szigetet? — kérdezte Adzik másnap, amikor megint szökni készültünk a strandról.

Adzik még mindig a Fiatalember szerepének bűvöletében élt, s szívesen játszott volna újra jaguárvadászatot.

— Ugyan . . . ^ húzta el a száját Zbyszek. — Mindig csak az a lakatlan sziget! Ma játsszunk inkább útonállókat. Támadjuk meg a „Kagyló” üdülőt!

— Hihi, ez nem is olyan rossz ötlet! — rikkantott Michal csillogó szemmel. — Az volna jó, ha akkor mindenki otthon volna!

— Hú, de jó hecc volna! — örvendeztem. — Bekenjük magunkat festékkel, a fejünkre tolldíszet teszünk, ijákat viszünk. . .

— És nagyon hangosan üvöltünk! — tette hozzá Jarek.

— Az ám, és Micsodakölykök néni nekünk ront, és oda az egész multság — vetette közbe Zbyszek. — Mert neki semmi sem tetszik. Ma reggel abból az ósdi vízcsapból akartam inni, a „Kagyló” üdülő előtt, de valami volt vele, nem jött belőle a víz, erre aztán hazamentem. A kapu előtt visszafordultam, s mit látok: Micsodakölykök néni ott áll a kút mellett, vizsgálgatja, és valamit motyog az orra alatt. Biztos az ablakból lesett engem.

39

— Nahát! — háborodtam föl. — Nem tudom, mi baja van velünk!

— Most majd panaszkodni fog anyunak, hogy elrontottam a csapatot — morgott tovább Zbyszek.

— Elrontottad? — nézett szúrósan Michal.

— Dehogy! Csak egyet rántottam rajta, és akkor valami kattant. Ócskavas az egész, a szeméttelenen volna a helye.

— De ha elrontottad. . .

— De hiszen amúgy sem használja senki! — kiáltotta Zbyszek.

— Micsodakölykök néni pedig még az angyalokban is hibát találna.

— Különösképpen rád pikkel! — bölintottam helyeslően. — Kellene valamit csinálnunk, hogy észhez térjen.

— Borsot kell törni az orra alá — mondta tüzzel Zbyszek. — Olyat kell csinálni, hogy egész életére megemlegesse.

— Ha továbbra is szekíroz minket — szólalt meg Michal —, akkor bosszút állunk! De egyelőre nincs sok okunk a bosszúra.

— És közvetlenül az elutazása előtt állunk bosszút, hogy ne tudja tönkretenni a nyaralásunkat — jegyezte meg Jarek.

Elismeréssel néztem rá. Beleillik a bandánkba, van esze.

És tovább néztem őt. Ekkor vettem észre, hogy milyen szép tengerkék szeme van s hosszú szempillája.

— Tehát a bosszút elhalasztjuk! — döntötte el a kérdést komor hangon Michal. — Most pedig csináljunk valamit, ne üljünk itt!

— Gyerünk az öbölhöz! — mondtam.

— Ugyan, már megint oda . . . — fanyalgott Zbyszek. — Ez már unalmas.

— És a bunkerről megfeledkeztek? — szólalt meg

40

Michal, és felemelkedett a földről. — Rendbe kell hoznunk.

— És rabló tanyát kell berendeznünk benne! — tanácsoltam.

— Ti talán még Ali babát és a negyven rablót is eljátsszanátok! — mondta mosolyogva Jarek.

— Igenis el tudnánk játszani!

Zbyszek egy darabig figyelmesen nézett jobbra, végül megszólalt: /

— Nézzétek, mi történhetett ott? Talán vízbe fúlt valaki ?

— Hol? Hol?

— Ott, ni! Egész csődület verődött össze. Valóban, egy főleg gyerekekből álló nagyobb csoport tartott felénk a parton.

— Mi lehet? — tűnődtem. — De amúgy is erre tartanak, majd meglátjuk.

Némán vártuk a „tömeget”.

Előttünk lépkedtek el, A csoport közepén egy néger fiatalember ment, mellette egy másik fiatalember. Körülöttük pedig a táborozó kislányok raja. . . Olyan képpel lépkednek, mintha valami világcsodát vinnének.

— Nahát, ezek még nem láttak négert! — mondta szándékosan jó hangosan Zbyszek.

Egy-két kislány visszafordult, és gőgösen végigmért minket.

— Ez a mi négerünk, ha tudni akarjátok! — vetette, oda az egyik. — Sátorban lakik, az iskola mellett.

— A ti négeretek? — vigyorodott el Zbyszek. — És mennyibe került?

A kislányok csak a vállukat vonogatták. Az ismerős s-zőke kislány rám mosolygott és megállt. Láttam, hogy szívesen barátkozna velem.

A fiúk unatkoztak, és elmentek labdázni a többi fiú

40

val. Én nem mentem, vártam, mit csinál majd a szőke kislány.

Végre megkérdezte:

— Itt nyaralsz?

— Igen, anyuval négy a testvéreimmel — válaszoltam.

Láttam, hogy összecsavart pokrócát a kezében tartja, s nem tudja, mit kezdjen vele.

— Terítsd le a pokrócot itt mellettünk, jó? Persze, csak ha akarod.

— Igen, szeretném. Köszönöm. Hogy hívnak téged?

— Malgosianak. És téged?

— Barbarának.

Leterítettük a pokrócot, azután Barbara kártyát húzott elő.

— Játsszunk? — kérdezte.

— Jó.

— Akkor kezdhetjük is. De először levetkőzöm. Levetette a ruháját, és belemélyedtünk a játékba.

Barbara nagyon ügyesen játszott, méltó ellenfél volt. Elszántan játszottunk. És akárhogy is, végül én győztem!

Az erdő felől hirtelen felcsendült Zbyszek hangja:

— Malgosia, jössz már?

— Megyek! — válaszoltam, ps elbúcsúztam Barbarától.

Fütyentettem Jumpónak, és nyargaltam a fiúk után.

— Jól kibeszélted magad? — fortyogott Zbyszek.

— Miért? Talán kizárólag csak fiúkkal szabad barátkoznom?

— Ó, ó i Elvesztettük Malgosia kegyeit! — vigyorgott Zbyszek. —

Akkor csak tessék, tessék, fuss ahhoz a donnához!

Nem válaszoltam semmit, csak vállat vontam. És mentem velük együtt a bunkerba. Michal és Jarek előző nap

41

előkészítették a seprüket, s ekkor már gyorsan ment a takarítás. Főleg az előteret söpörtük ki jó alaposan, mert ott akartunk játszani. A benti rész túlságosan rot-hadásszagú volt. Ezt a részt csak úgy nagyjából takarítottuk ki. A hulladékot, köveket az egyik fal mellé söpörtük, egy kupacba.

— Vagy inkább homokkal? — villant fel agyamban egy újabb ötlet.

— Mit, homokkal? — kérdezték a fiúk.

— Ne inkább homokkal szórjuk fel a földet? Fenyőgallyak helyett.

— Lehetne. De a fenyőgallyak ülőhelyül is szolgálnának. Jó puha szőnyeg terülne a lábunk alá — válaszolta Michal.

Így hát homokkal szórtuk föl a földét, azután erre hordtuk a fenyőgallyakat. A falak mentén ülőkéket csináltunk. Végül Adzik odagurított egy nagy kerek követ: ez lett az asztalunk.

— Na, készen vagyunk! — jelentette ki végül fújtatva Michal, s homlokáról letörölte a verítéket. — Nagyon meleg van.

Bemásztunk a rejtkehelyünkre.

— Még az a jó, hogy itt olyan kellemes hűvös van! — sóhajtott megkönnyebbülten Zbyszek.

De Michal nem hagyott minket túl sokáig pihenni.

— Alaposabban kellene álcáznunk — mondta. — Amikor Zbyszek bemászott, széttúrta a bejáratot.

— Csináljunk ajtót! Ágából! — kiáltott Zbyszek, és azon nyomban kirozott.

— Az nagyon szembetűnő — tiltakozott Michal, s utána indult.

— Valami olyat kell csinálnunk, ami nem üt el a környezettől.

— Bizony — helyeseltem. — Furcsa volna, ha egy buckából fenyőgallyak nőnének, nem?

42

— Gyepszőnyeggel kell eltakarni a bejáratot — szólalt meg Jarek.

— Én is így gondolom — egyezett bele Michal. — De kissé távolabb vágjunk gyepkockát, ne itt a bunker mellett.

— De ugyanolyan fű kell, mint amilyen ezen a buckán nő — jegyezte meg Jarek.

— Ez természetes!

Elmentünk hát, hogy megfelelő helyet találjunk. Nem messze, a bokrok között alkalmas helyre leltünk.

— Ekkora darabot kell kivágni! — rajzolt egy hatalmas négyszöget a földre Michal. — Ekkora elég lesz.

Munkához láttunk. Nem ment gyorsan, mert botocs-kákkal, zsebkésekkel vágtuk. Csak Michalnak volt egy jó éles vadászkése.

De végül is befejeztük. Azután a kimetszett gyepkockákat óvatosan átszállítottuk a bunkerhoz.

— Ha ezzel takarjuk be az ajtónyílást, akkor a föld behullik a bunkerba! — jegyeztem meg.

— Akkor földre szúrt botokkal álcázzuk, és erre tesz-szük a gyepkockát.

— Először nézzük meg, elegendő lesz-e a gyep — vágott közbe Jarek. — Esetleg még hozzátoldhatunk.

Kimértük, s bizony elég volt, sőt kétoldalt le is lógott belőle egy kicsi.

— Jobb így — mondta Michal —, mert egy darabon kilátszik a beton. Itt, ni. Vágjatok ki még egy darabot.

Jarek és Zbyszek vágott még gyepkockát, s ezután már a legélesebb szem se vette volna észre a bunkert. Nem látszott más, csak egy egyszerű, mindennapi, jelentéktelen dombocska.

— Rendben van! — mondta dicsérően Michal, amikor befejeztük.

— Most már játszhatunk! Játsszunk rabló-pandúrt. Ez lesz a rablótanya — mondtam.

42

— Ha akarsz . . . — egyezett bele nagylelkűen legidősebb testvérem. — Függyönny fel! Én leszek a rablóvezér.
— Én pedig a helyettesed! — vágta ki gyorsan Zbyszek.
Jarek a^ homlokát ráncolta.
— Te mindig . . . — mondta tiltakozón. Michal határozottan közbeavatott:
— Ezúttal nem lesz helyettesem!
— De ha azt akarjátok, hogy én elrabolt lány legyek, akkor inkább nem játszom — jelentettem ki.
— Ha nem akarsz, nem játszol! — vonta nieg a vállát Zbyszek.
— Nem kell, hogy kegyet gyakorolj! Nélküled is tudunk játszani.
— Ne veszekedjünk! — csitítottam.
— Fejezzük be a vitát! — csattant határozottan a Rablóvezér. — Ne veszekedjétek. Malgosia, most az egyszer áldozd fel magad. Van egy jó ötletem. Ne rontsd el a játékot.
— Na, mondd, mit találtál ki? — visszakoztam.
— Mi rablók leszünk, megtámadjuk a kereskedők sz*?-kereit. És az egyik kocsin egy gyönyörű szép lány utazik öreg nevelőnőj évéi.
— Azután kiderül, hogy az a lány álruhás királylány, akit az öreg kulcsámé mentett meg az ellenség elől — vágtam közbe sietve, mert az ötlet engem is elkápráztatott. — Ugyanis az országot megtámadta ^z ellenség, és leigázta. És a királylánynak álruhában kellett menekülnie.
— Na látod! Jól kigondoltad — hagyta rá Michal. — És^ hogy miképpen játszod el a szép királylány szerepét, az már a te dolgod. Most ne mondj semmit, úgy érdekesebb lesz. A támadás megkezdéséig te is rabló leszel.
— És én? — kérdezte Adzik. — Én is egészen rabló leszek?
43

— Ha akarsz, az én fiam leszel — mosolyodott el a Rablóvezér, aki aznap kivételesen nagylelkű volt
— Mit képzelsz! — kiáltotta riadtan Adzik.
És mint teljes jogú rabló indult portyára. Először azt kellett kifürkészni, ákad-e a közelben gazdag zsákmány, s félrevezetjük-e a közeli városka rendőrségét. Azután én szerepet változtattam, és királylány lettem.
Hamar kinyomozták, merre jár a szekere, egész úton éreztem, hogy éber szemek kísérik. A kanyarban körülvették, bekerítették a kocsikaravánt. Ijedtséget színleltem, . sőt segítségért kiáltottam. Nagyszerűen ment, az ösvényen kiszáradva meg is jelent egy bajszos, szalmakalapos bácsi, aki fenyegető ábrázattal, botját rázva közeledett felénk.
— Mit műveltek? Komisz, elvetemült fickók! Miért bántjátok ezt a kislányt? Azonnal engedjétek el!

Abbahagytuk a támadást.

— De bácsi, kérem —• szoltam közbe szelíden mi csak játszunk!

— Mi vagyunk a rablók, ő meg a királylány! — magyarázta sietve Michal. — Nem tehetünk róla, hogy a húgom olyan velőtrázóan tud sikoltozni.

A bácsi egy darabig figyelmesen nézegetett minket, a botját még egyre fenyegetően előrenyújtva. Végül rátámaszkodott a botjára, kalapját a szemébe húzta, megigazgatta a szemüvegét, és ujjával megfenyegetett.

— Ejnye, **!2jnye!** Főlöslegesen ijesztgetitek az embert! Nem úgy festett, mint aki valóban haragszik, nyomban rokonszenv támadt bennünk iránta. Másvalaki biztos kiabált volna, s lám, ez a bácsi még mosolygott is.

— Azt hittük, hogy ebben az erdőrészben nem jár senki.

— ■ Jól van, jól van — törölte meg izzadt homlokát.

44

— Játzatok csak tovább, ha megengeditek, szívesen nézném.

— Tessék csak, tessék! — -kiáltottam. — De . . . — mondtam, mert egyszer csak eszembe jutott a rejtkehelyünk.

Tanácsstalanul elhallgattam.

Michal fenyegetően végigmért, és aggodalmas hangon magyarázkodni kezdett:

— Nagyon szívesen, bácsi. . . de . . . tessék megérteni, nekünk van egy rejtkehelyünk. . . egy álcázott rejtkehelyünk . . .

— Értem! — mondta a bácsi. — Akkor én nem zavarlak benneteket. Mindenkinek lehetnek titkai, megértelek benneteket. Vizontlátásra, gyerekek, jó mulatást kívánok !

— Vizontlátásra! És ne tessék haragudni ránk! Intett a botjával, és ment tovább. '

— Most pedig folytassuk! — vezényelt Michal. — ^ Raboljuk el végre a királylányt!

A játék gyiprsan pergett. A szerencsétlen Királylány a rablók előtt térdre^borulva könyörgött az életéért, attól tartott, hogy- a rablók az ellenséges király emberei. De a Rablóvezér magyarázta, hogy ők egyszerű rablók, a Királylány országának haramiái. És hogy nem szándékoznak őt azonnal megölni. Az is lehet, hogy egyáltalán nem. . . ^

Azután a zsákmánnyal együtt bevonultak a rejtkehelyükre. A Királylány néhány napot töltött itt, ezalatt az egyik rablóval (akit Jarek alakított) egymásba szerettek. Elhatározták, hogy egy éjjel megszöknek. A Rablóvezér hamar észrevette a szökést, és üldözőbe vette őket. A szökevényeket elfogták. Ekkor a szökött rabló, a délceg ifjú, akit előzőleg a Királylány kitanított, lelkére beszélt a társainak. Sikerült is rávennie a Rablóvezérrt, hogy

csapata élén segítsen visszaszerezni a Királylánynak a trónt. A Rablóvezér nem is késlekedett, embere-

1 67

ket toborzott, osztagokba szervezte őket. Azután az országból kiűzte az ellenséget. Sok küzdelem után, miközben az eredeti rablóbanda tagjai több ízben is hősi halált haltak, a Rablóvezér visszafoglalta a fővárost, és a Királylányt diadalmasan bevezette a királyi palotába. A hálás Királylány a Rablóvezér felesége lett, megfélelkezett a daliáról, akinek a visszanyert trónt köszönhette. De a cserbenhagyott ifjú továbbra is szerette a Királylányt, s az esküvő napján öngyilkos lett: a kardjába dőlt. A Királylányt néhány évig lelkiismeret-furdalás gyötörte, végül megmérgezte a volt Rablóvezért, ő maga pedig a tóba ugrott. És ^ királyságból köztársaság lett. ^

Viszont közelgett az ebéd órája, s a tragédia hőseinek korogni kezdett a gyomra. Ezért feltámadtak halottaik-bói.

Valamennyien elragadtatva, csodálattal néztek rám. Michal elismerően mondta:

— Ezt nagyszerűen kigondoltad!

Mert ezt az egészet én találtam ki. Én rendeztem a játékot.

Büszke voltam. Láttam, hogy a fiukat elragadta a játék heve, s nagyszerűen szórakoznak.

A testvéreim sokféle játékot ki tudnak eszelni, de ilyen bonyolult tragédia kiagyalására nem képesek.

^Elégedetten telepedtem asztalhoz. Rendezőhöz méltó komoly képet vágtam. Zbyszek az asztal alatt bokán rügött.

— Miért vágsz fel? Máskor majd mi eszelünk ki valamit. Mi is tudunk annyit, mint te!

Vállat vontam, és gögös hallgatásba burkolóztam.

45

APU ÉRKEZÉSE

A kecses, fehér *Olimpia* hajó a kikötőben vesztegelt. Még néhány perc volt hátra az indulásig.

Apu aznap érkezett Gdyniába, oda tartottunk azzal a szép hajóval. Szüleink kellemes meglepetést tartogattak számunkra: egy gdyniai kirándulást. Úgy tervezték, apu egy ismerősénél hagyja a csomagjait, s együtt sétálgatunk a városban. , Felmutattuk a jegyünkét., és futottunk fel a hajóra. Helyet kerestünk, egy darabig ülve maradtunk, mindaddig, míg minden utajs el nem helyezkedett, aztán felpattantunk, és rohantunk felfedezni a hajót.

Az *Olimpia* háromszoros kürtjellel jelezte, hogy indulunk. A hajó teste enyhén megremegett, kissé balra áólt, és lassan eltávolodott a parttól.

Benéztünk a fedélközbe is, de ott fojtogató meleg volt, ezért visszasiettünk a fedélzetre. Egy darabig anyu mellett üldögéltünk, ugyanis az asztalunkra narancs-szörpös üvegek kerültek. A sütemény is finom volt.'

— Anyu. . . mi most elmegyünk — mondta a székén forgolódva Zbyszek, miután elfogyasztotta a süteményadagját.

— Hová mentek?

— Csak úgy . . . ide is, oda is — magyarázta Zbyszek, és karjával széles kört írt le.

— Rendben van, de ahová tilos, oda'ne menjetek? Anyu maga sem hitte, hogy ezt- az intelmet megszív

46

leljük. Belemélyedt az újságjába, ezzel adta tudtunkra, hogy miattunk nem kíván botrányba keveredni. Tehát, a korláton való átugrálást kivéve, mindent szabad. Ugyanis nekünk az az elvünk: mindenhová bemászni, és nyitott szemmel járni, mert a világban sok érdekes dolog van.

Egy darabig illedelmesen álldogáltunk a mellvéd mellett.

— Mi úszik ott? — kérdezte Adzik, előrenyújtva a? ujját.

— Világítóbóják — magyarázta Michal. — Jelzik az utat a kikötőbe.

— Ühüm.

Kicsit álldogáltunk, nézelődtünk még, azután indultunk tovább. A gépterembe sajnos nem sikerült bejutnunk. Igaz, Zbyszek már félig benn volt, de egy matróz elkergette. Azt a tengerészt kerestük, aki egyik nap annyit magyarázott nekünk a kikötőben. Meg is találtuk, de nem volt egyedül, ismét- a hajóról magyarázott valakinek. Ez a magyarázat nagyon különbözött attól, amit nekünk mondott, de az illető igazi szárazföldi patkáty volt, elhitte minden szavát.

A felső fedélzetről nem lehet a hajó orrába eljutni, ugyanis útba esik a kormányos fülkéje és a kapitányi híd. Ráadásul egy tábla is díszelgett ott, hirdetve, hogy a kapitányi hídra lépni szigorúan tilos.

Nem maradt más hátra, mint lemenni, és a vasmacska mellett elképzelni, hogy egy páncélos hajó kapitánya vagyunk;. Jól szórakoztunk.

Azután felkapaszzkodtunk valami vasoszlopszerűsége, s innen a magasból diadalmas pillantásokat vetettünk a tengerre. Zbyszek hirtelen leugrott, és hidegvérrel a korlátra telepedett. - Ez rettenetesen idegesítette azt a két nénit, aki Zbyszektől nem messze ült a padon.

46

— Vigyázz, leesel, kislejű! — mondta az egyik barátságos hangon. A másik erélyesebb volt, mert rákiáltott Zbyszekre:

— Azonnal gyere le onnan!

Éppen ezért Zbyszek meg se moccant.

— Nem történik semmi baja — szólaltam meg bűvösen mosolyogva. — ő már az ötödik emeleti párkányon is végigsétált, és nem esett le.

A második néni megróvón nézett Zbyszekre, az első pedig azt kérdezte:

Ti ikrek vagytok?

— Nem! — válaszoltam kihúzva magam. — Én vagyok az idősebb. Tíz hónappal vagyok idősebb nála.

— Ugyanabban az évben születtetek? — kíváncsiskodott a néni.

— Igen. .

Hosszasan nézettel minket, és bólogatott.

Végre Zbyszek leugrott. a korlátról, azt morogva az orra alatt, hogy ő nem kiállítási tárgy, s odament Mi-chalhoz, aki továbbra is kitartóan szemlélődött a magasból. Én is felálltam, s mentem megnézni, mit csinál anyu.

Mielőtt melléje léptem volna, visszahúzódtam és figyeltem. Egy fiatalember ült az asztalánál, nagy sörényű, magabiztos ábrázatú, hódítóan mosolygó fiatalember. Valamit mondott anyunak, anyu pedig szórakozottan hallgatta. Büszke voltam, mert örülök, hogy az anyukám másoknak is tetszik. Apu kevésbé örül ilyesminek; annak ellenére, hogy négy gyereke van, borzasztóan féltékeny.

Tyű, ha ez a hódító ifjú sejtené, hogy anyunak négy gyereke van, s hogy ez a hajó épp a férje elé viszi!

Anyu rám pillantott és kacsintott. Ohó! Értem én!

Sokatmondóan elmosolyodtam s visszahúzódtam. Mentem a fiúkhoz. Elmondtam, mi a helyzet.

47

— Adzik, te most odamész anyuhoz, és kérsz egy pohár narancsszörpöt.

Adzik bóhntott, jelezve, hogy ér-ti. Fölösleges volt ártatlan arcot vágnia: lenszőke haja, nefelejcskék szeme mindenkiben bizalmat ébresztett.

Felment a fedélzetre, én utána. A mentőcsónak mögé kuporodva figyeltem a hatást.

Hű, de szíven ütötte! A fiatalember nagyon meglepődött. Egy darabig egy szót sem szólt, csak kényszeredetten mosolygott.

Már nem húzódtott olyan közel anyuhoz. Anyu megőrizte hidegvérét, mert átlátott a szítán.

Adzik visszament a többiekhez. Rajtam volt a sor.

— Anyu, maradt még valami sütemény? — kérdeztem bűbajos hangon, ártatlanul mosolyogva. — Adzik megitta'az egész narancsszörpöt, legalább süteményt adj nekem . . .

— Tessék, válassz, kislányom — válaszolta anyu. — Maradt még egy kevés.

— Köszönöm — mosolyogtam megint. — Egy kicsit itt maradok, jó?

Letelepedtem nem messze, és figyeltem. A fiatalember egyre hosszabb szüneteket tartott. Végül ezt mondta:

— Nagyon aranyos kislány!

És még távolabb húzódott. Megjelent Zbyszek.

— Ejha! Malgosia süteménnyel tömi magát! — kiáltotta. — És én? Anyu, én is kérek valamit!

Amikor Michal megérkezett, a fiatalembernek már hűlt helye volt. Eltűnt a fedélközben. Anyu megfenyegetett az ujjával, és elnevette magát.

Amikor a kikötőben apu nyakába vettem magam, a szemem sarkából észrevettem a hoppon maradt lovagot, aki távolról figyelte ezt a fogadtatást.

— Jaj de jó apu, hogy itt vagy! — kiáltottam, s közben anyura kacsintottam.

48

Apu pedig nagyon örült, hogy ilyen szerető kislánya van.

Természetesen a városnézést a kikötőben tett sétával kezdtük.

Annál is inkább, mert egy óra múlva indult Dániába a *Mazowsze* utasszállító hajó, s nem messze horgonyzott a gyakorlótútrajói visszatért iskolahajó is.

Sokáig néztük a két hajót, s amikor szüleink végre kicsalogattak bennünket a kikötőből, váratlanul kiderült, hogy Zbyszek eltűnt.

Keresni kezdtük. Kérdezősködtünk, futkostunk jobbra-balra, kiabáltunk, szölongattuk. A kutatást kihasználva olyan helyekre is ^mászunk, ahová a legszigcP^ rúbban tilos volt belépni. Michal még egy kapitánytól is kérdezősködött. Sehol semmi. Zbyszeknek nyoma veszett.

Anyu már nyugtalanodni kezdett, apunak elmúlt a jókedve. Mi azonban inkább örültünk a váratlan kalandnak, Zbyszek amúgy sem vész el!

A *Mazowsze* indulásához már csak néhány perc hiányzott, ezért apuékát rábeszéltük, hogy átmenetileg hagyjuk abba a keresést, mert a hajó'indulása érdekesebb. Valamennyi utas a meUvéd mellett állt, integettek, az utolsó búcsúkiáltások hallatszottak. Egy elkésett utas rohant még felfelé a hajóhidon, lobogtak a zsebkendők, a hajó orrában a k^t tangóharmonikásból álló zenekar a lengyel himnuszt játszotta. A feljáratnál egy katona állt őrt.:

Adzik váratlanul kinyújtotta a karját, a *Mazowsze* felső fedélzetére mutatott és fölkiáltott: — Zbyszek! Zbyszek fenn van a hajón! Odanéztünk.

Zbyszek vigyorgó ábrázattal kukucskált ki a mentőcsónak mögül. Apu odaugrott a katonához, s magyarázni kezdte, hogy potyautas tartózkodik a hajón. .

49

— Hogyhogy? — háborodott föl a katona. — Hiszen itt álltam és vigyáztam!

— Higgye el, hogy így van, kérem, vezesse le azt a kisfiút a hajóról. Végül még Dániában köt ki!

Egy tiszt lekísérte a duzzogó, morcos Zbyszeket a hajóról. A bűnöst megbüntetni már nem volt idő, mert a hajó indult. A katona persze megkapta a magáét.

— Hogyan kerültél a hajóra? — kérdezte apu, akit mindig érdekelt a dolgok technikai oldala.

— Épp egy külföldi család szállt föl — válaszolta Zbyszek —, én meg a nyomukba szegődtem. Már majdnem a hajón voltam, amikor ez a katona megállított. Erre én angolul szóltam hozzá: — have gone for a while. Sir. Now I comé back to ship." Gyorsan és folyékonyan beszéltem, és így szegény feje azt hitte, hogy külföldi vagyok. ,

— És majdnem Dániába utaztál! — kiáltottam elragadtatva.

— Bizony! Ha ez a mafla Adzik nem csap olyan lármát, most már külföldön volnék.

— Azt azért még nem — szólalt meg Michal. — A hajó még nem hagyta el a hullámtörőt.

Zbyszek nyelvet öltött Adzik felé, és előrefutott.

— Várj! — kiáltott utána anyu. — Ne feledd, hogy városban vagyunk, viselkedj tisztességesen. Az önféjű-séged már túllépi a megengedett határt. Türtöztesd magad.

— Igazad van, kedvesem — helyeselt anyunak apu. — De azért kicsit örülnöd kellene, hogy ilyen ügyes kisfiad van — tette hozzá halkan. — Az ilyen még a jég hátán is megél.

— Na hallod! — nézett anyu feddően apura. Zbyszek ezeket az utóbbi mondatokat nem hallotta.

Szerencsére, mert az pedagógiai szempontból nagyon helytelen lett volna. Anyu mindig korholja aput, amiért

49 .

kényeztet bennünket. De minket az ilyesmi nem aggaszt!

Nagyon örülünk, hogy ilyen apukánk van!

És kérem, .ne' csodálkozzanak azon, hogy Zbyszek ilyen folyékonyan beszélt- angolul. Szüleink hamar rákényszerítettek minket az idegen nyelvek tanulására. Negyedik éve tanulunk angolul és hatodik éve németül. Van, akit talán megijeszt, hogy

ilyen művelt gyerekek vagyunk, de minket ez cseppet sem zavar a játékaikban.

Na de elég a tanulásról! Hiszen szünidő van!

Ott voltunk Gdyniában, megtekintettük a kikötőt, a Tengerészeti Múzeumot, találkoztunk a *Guypatte* nevű francia cirkáló vidám matrózaival, voltunk a plasztikus moziban . . . Ez a nap rengeteg élményt nyújtott.

Apu visszament ismerőseihez a csomagjaiért, s indultunk a kikötőbe. Majdnem lekéstük a hajónkat, ezúttal miattam.

Az történt ugyanis, hogy Zbyszek kikapta kezemből a forgómat, és elrohant velem. Én meg utána vettem magam. Befordultunk egy utcába, s egy építkezés mellett megálltunk. Épp véget ért az ebédidő, a munkások munkához láttak. Egy ötemeletes panelházat építettek. Mivel kavics került a cipőmbe, leültem egy nagy panelhalomra, s lehúztam a cipőmet. Aztán úgy éreztem, hogy a zoknimba is belement valami, mert továbbra is szűrt, ezért levetettem a zoknimat is.

Zbyszek rémült kiáltására ocsúdtam föl. Ekkor vettem észre, hogy lassan emelkedem fölfelé. Kezemből kihullott a cipő, s pont az elképedt Jumpó orra előtt ért földet. Szegény kutyus sok furcsa, érthetetlen dolgot láthatott már kurta életében, de a kisasszonykáját repülni még nem látta. ^

Kicsit megijedtem, de a munkások nevető arca láttán visszanyertem a bátorságom.

50

— De helyes kis téglá! — kiabálta az egyik. — Épp ilyen téglára van szükségünk!

Azután segítettek leszállni erről a különös járműről. Szerettem volna a daruval visszatérni a földre, de a panelek kirakodása sokáig tartott.

Tudom, hogy ettől a pillanattól kezdve Zbyszek lesi majd az ailkalmat, hogy ő is kipróbálhassa a daruval való utazást. Sajnos, az a fiatalember nem utazott visszafelé Jas-tarniába a hajón. Anyu elmesélte apunak az egész kalandot, és mindketten szívből nevettek. Aztán apu hosz-szasan nézte anyut, és megdicsérte fiatalos frizuráját, leszögezve, hogy még két gyerek anyukájának se hinné senki.

Négy órára iértünk Jastarniába, az út különösebb kalandok nélkül telt. A kikötőben Mika ment el mellettünk: Mich^{al} és ő barátságosan egymásra kacsintottak.

Ahogy hazafelé tartottunk, a Jazz-paVüön mellett megpillantottam Marcinowska nénit — egy bácsi társaságában. Rajtam kívül senki más nem vette őket észre, ők sem vettek észre minket. Gondoltam, majd megkérdem Jareket, rriit

jelent ez. Ezt a bácsit eddig még nem láttam. De Jarek felszívódott valamerre. Elmentem, hogy megkeressem. Az egyik tengerparti homokdűnén találtam rá. Egyedül volt. Látszott rajta, "hogymé emészt. ~ — Jarek, szia! Miért vagy olyan borús? — kiáltottam felé már messziről. — Mindenütt kerestelek, te meg itt bujkálsz magányosan! Gyere velünk játszani!

Komor pillantást vetett rám.

— Nincs kedvem.

— Ő! Mi történt? — csodálkoztam. — Mi vette el a kedved?

Valamit motyogott az orra alatt.

51

— Láttam anyukádat egy ismeretlen sápadtarcú társaságában.

Ki volt az?

— Waleckinak hívják — válaszolta szemmel látható kedvetlenséggel. — Ma jött meg, itt lakik a „Kagyló“-ban. Sokáig marad.

— És máris elvitte sjétálni a mamádat?

— Régóta ismerik egymást. Tavasszal ismerkedtek meg.

Nem volt beszédes kedvében. Éreztem, hogy ez a helyzet kellemetlen neki, és hogy e mögött lappang valami.

— Nem szereted? — kérdeztem tapogatózva.

— Gyűlölöm! — kiáltotta Jarek, s ökölbe szorította a kezét. — Gyűlölöm!

Pár pillanatig tapintatosan hallgattam. Ki hitte volna, hogy a máskor nyugodt Jarek így kijön a sodi-ából! Hogy villámlott a tekintete! Megértettem, hogy ez már nem tréfadolog. A gyűlölet — az már valami. Furdalt a kíváncsiság: miért gyűlöli azt az embert?

— Miért gyűlölöd? ^ kérdeztem végül.

— Mindenért -r- morogta, aztán megfordult, és lesétált a dűnéről. — Különben is! • ^

Ez a „különben is" nagyon sokat jelent. Utána mentem, mert a kíváncsiság nem hagyott nyugton.

— Megmondod nekem? Vállat vont.

— Minek? Nem a te dolgod. Amúgy sem értenéd meg. ^ ,

Ez bántott. Hogy *én nem* érteném meg! Lehet, hogj' még segíthetek rajta! Majd szétvetett a kíváncsiság. E mögött van valami!

— Majd egyszer elmondom — szólalt meg végül Jarek. ,

Vagy úgy! Megijedt az én sértődött ábrázatomtól, és megenyhült. Lelkesen bölintottam.

51

— Segítek neked, amennyire csak tudok!

— Egyelőre semmit se mondj a fiúknak.

— Rendben van.

A nap hátralevő óráit labdázással töltöttük. Nagyon ügyetlenül játszottam, mert a figyelmemet teljes egészében lekötötte Jarek ügye.

És este is sokáig nem tudtam elaludni, egyre csak törtem a fejem a rejtélyen.

52

A MOHIKÁNOK LÁTHATATLAN ELLENSÉGE

Bár majd kibújtam a bőrömből, semmit sem tudtam meg Jarektól. Köhécseltem, néha-néha intettem, titkos jeleket adtam neki — hiába. Úgy tett, mintha nem venné észre. Egész nap borús kedvvel járt-kelt.

Apu reggel megígérte anyunak, hogy aznap velünk tart, 8 igyekszik majd féken tartani minket. De hát ettől az ígéretről cseppet se ijedtünk meg, apu csak mindig ígéreti ezt, de a végén semmi sincs belőle.

Anyu váratlanul a védelmébe vett minket, azt mondta, hogy elvégre vakáció van, meg hogy ők is szeretnének egy kicsit pihenni, hadd menjenek a gyerekek, amerre tetszik nekik, legalább béke és nyugalom van a házban.

— De föl ne gyűjtsátok a házat! Vagy az erdőt! — mondta befejezésül apu. — És vízbe se fulladjatok. Minden mást csinálhattok.

/ Nagyon megszívleltük, hogy apuék pihenni szeretnének: jóformán egész nap nem látták bennünket. Ugyanis indiánosdit játszottunk. Bemázoltuk magunkat Jarek festékeivel, és eltűntünk a bokrok sűrűjében. Természetesen Michal volt a „főnök”.

— Én leszek Winnetou! — jelentette ki.

— Ugyan. . . — húzta el a száját Zbyszek. — Ez már unalmas! A mi törzsünket valahogy modernül kellene elnevezni. Legyen Kozmohikánok, Repülő Csészealjok vagy egyéb . . . Michal legyen Atom Tomahawk, Malgo

52

sia Fekete Rakéta vagy Sudár Lajka, Jarek meg Skalpolit Szputnyik, merthogy olyan a kedve, mintha megskalpolták volna. Szóval ilyesféle neveket találjunk, nem olyanokat, mint: Sastoll, Fekete Villám . . .

— Nem rossz ötlet — helyeseltem. — De én nem leszek Sudár Lajka! — jegyeztem meg fenyegetően. — Akkor már inkább Fekete Rakéta. És a törzsünk neve legyen: Kozmohikánok. »
— Jól van! Én inkább Fűrge Caravelle leszek, a törzs legjobb vadásza — jelentette be Zbyszek.

— Hohó! Ki itt a vezér? — háborodott fel Michal. — Kedves Fűrge Caravelle, ne rendelkez itt! Én vagyok a főnökötök, én

osztom ki a szerepeteket és a neveteket. Az én- nevem . . . az én nevem . . . Koszmos Medve!

— Ugyan. . . — fanyalgott Zbyszek. — Nem tudtál semmi jobbat kitalálni?

— Akkor inkább Atom Tomahawk — vágtam közbe. ' Michal megsértődött, és jó időbe beletellett, amíg kiengeszteltük. Végül is az Atom Tomahawk mellett döntött.

— Jarek lesz a varázsló — jelentetteki Atom Tomahawk. — A neve: Bölcs Reaktor. Adzik a törzsfőnök fia lesz, a neve: Ifjú Szputnyik. Most pedig halljátok a parancsaimat! Beszéltem.

— Megtámadjuk a „Kagylót”? — bátorkodott megkérdezni Ifjú Szputnyik.

— Erről majd később beszélünk! — szakította félbe a törzsfőnök. Felállt egy fatöncre, és megigazította toU-díszét. — Ide figyeljétek, vörös bőrű testvéreim! '— mondta dörgő hangon. — Nyissátok szélesre a fületeket, mivelhogy. . .

— Ne olyan paposán! — szakította félbe Fűrge Caravelle.

— Csend legyen ott! — szólt rá a törzsfőnök.. — Tehát — folytatta mqst már köznapibb hangsúllyal — egy

53

fontos ügyben kell tanácskoznunk. Most két csoportra oszlunk. Fűrge Caráyelle a maga csapatát dél felé vezeti, én a magamét északnak. Felderítést végzünk a te- , repen. Vadászterületeinkre állítólag betörték a sápadt-arcúak. Fűrge Caravelle, veled megy Fekete Rakéta. Ha valami gyanúsat észleltek, háromszoros bagolyhuhogás-sal adjátok hírül. Azután elmentek a Ferde Nyírfa melletti tisztásra, hívásokra én is megjelenek a csapatommal. Együttesen ütünk rajt az ellenségem, j^széltem! Hangtalanul eltűntünk a bozótosban. Caravelle szeme figyelmesen fürkészte a bokrokat. Csapata megfeszített ijakkal, felemelt tomahawkokkal lépkedett a nyomába. Jaj annak a sápadtarcúnak, aki eléjük kerül!

— Pszt! — pissantett Fűrge Caravelle, és hirtelen megállt. Megfeszültén figyeltem. Igen! Sápadtarcúak járnak erre! Hiszen egyetlen vörös bőrű se viselkedett volna ilyen hangosan az erdőben!

A hangok egy páfrányokkal sűrűn benőtt kis emelkedés mögül jöttek. Fűrge Caravelle egy darabig hallgatózott, azután zajtalanul ráfeküdt a páfrányokra. Csapatának fele követte a példáját.

A felderítők elindultak a hangok irányába. Óvatosan kidugták fejüket a zöld növénytakaró mögül.

A kis tisztáson hat kislány számócazott. A táborozó kislányok. Köztük felismertem Barbarát is.

Fürge Caravelle visszahúzódott a sűrűbe, és jelt adott ' Fekete Rakétának.

— Most meáj a Ferde Nyírfához, és add le a Főnöknek a megbeszélt jelet. Ismertesd vele a helyzetet, és vezesd ide. Addig én figyelemmel tartom ezeket a sá-» padtarcúakat. A harkály hangjával jelzek nektek.

Fekete Rakéta, nevéhez méltóan, nagy sebességgel igyekezett a Ferde Nyírfa felé. Megállt a fa alatt, kezét szája elé téve huhogott a megbeszélt jel szerint.

54

Kisvártatva megjelent Jimipó, aki olyan csendesen viselkedett, akár egy igazi indián kutya. Nyomában törtettek a festett képű Kozmohikánok. A Főnök meghallgatta Fekete Rakéta jelentését, s máris indultak a mutatott irányba. Nem sokkal később meghallották a megbeszélt jelet. Követték a hangokat.

A sápadtarcúak közben alig néhány métert haladtak a nagyszerű stratégiai pontnak bizonyuló sűrűn álló fenyők felé. Atom Tomahawk körülnézett, és megfelelően rendelkezett.

Zajtalanul bekerítettük a tisztást. Nagy gyakorlatunk van **már az** ilyesmiben, úgy csináltuk, nűnt a valódi indiánok. A kislányok semmit sem vettek észre.

Atom. Tomahawk az említett fenyősűrűbe bűjt, mi vártuk a jeladását.

— Wieska buta — hallottam az egyik kislány hangját.

54

— Eddig azt hittem, hogy jó barátnő, de most meggyőződtem az ellenkezőjéről.

— Nem is beszéltek? — kérdezte Barbara. .

— Persze hogy nem! Képzeld, Kryska azt mondta. . .

Már nem hallottam, mit mondott Kryska, mert felharsant Atom Tomahawk éles füttyjele. Talpra ugrottam. Vértfagyasztó sivitással ugrottunk a meglepett kis- ^ lányok közé.

Villámgyorsan ledöntöttem a lábáról Barbarát, hátracsavartam á kezét, és megkötöttem. Annyira meghökkent, hogy nem is védekezett.

Azután Ifjú Szputnyik segítségére siettem, aki egy jól megtermedt sápadtarcút terített a földre, de a kezeivel nem boldogult. Együttes erővel könnyen győztünk: ártalmatlanná tettük.

— Skalpoljuk meg őket! — kiáltotta FÜRGE Caravelle, megragadva foglya varkocsát.

— Elve visszük őket magunkkal! — válaszolta a Főnök. — Majd a táborunkban eldöntjük a sorsukat.

A kislányok még ekkor sem tértek magukhoz első meglepetésükből, és így ellenállás nélkül elvezethettük őket a Ferde Nyírfa alatti kis tisztásra. Egy fatörzs köré körben leültettük őket, háttal a fának.

Azután rözsét kezdtünk gyűjteni a tűzrakáshoz. Közben harcias indián dalokat énekeltünk.

De a sápadtarcúak még most sem vették komolyan helyzetüket, s csak nevettek.

Amikor jnár készen volt a máglyarakás, Atom Tomahawk felállt, és gógös pózba vágva magát a foglyok előtt, épp beszédet akart mondani, megbélyegezni a barbárokat, akik behatoltak a dolgos amerikai nép földjére, ami- ■ kor az öböl felől sípszó harsant.

— Jaj, ez nekünk szól. Mennünk kell! — szólalt meg sajnálkozva Barbara.

Atom Tomahawk nagyon elégedetlen arcot vágott.

— Ezek szerint a kivégzést bizonytalan időre elha

55

lasztom — jelentette ki. — De ne gondoljátok, sápadtarcúak, hogy ezt megüsztatok!

A kiszabadult foglyok vidáman nevetgélve futottak az öböl felé.

Barbara visszafordult, és így kiáltott felém:

— Rád ismertem! Eljössz holnap a strandra?

— Jó, megyek! — kiáltottam vissza, megfélelkezve indián mivoltomról.

— Hát a pecsenyesütés nem sikerült — sóhajtott föl FÜRGE Caravelle.

— De a Kozm'ohikán törzs nem hagyja annyiban! — mondta fenyegetően Atom Tomahawk, s egy fenséges mozdulattal maga köré akarta tekerni fejedelmi palástját, de mivel ilyesmivel nem rendelkezett, hát csak az oldalán csüngő fegyverét igazgatta meg.

— Most pedig induljunk vadászni! — kiáltotta, s maga ment elsőnek.

A vadászterület ezúttal a konyhánk volt, ahonnan a ránk váró ebédet kivittük a kertbe, ^ sátrunkba.

Egyszer csak észrevettem, hogy Jarek már-már gondtalan arca ismét elborul. Az egresbokrokon túl, a „Kagyló” üdülőre pillantottam.

Jarek mamája olt állt az üdülő kertjében, s vidáman beszélgetett a bizonyos Waleckivel, akit Jarek any-nyira gyűlölt.

Atom Tomahawk is abba az irányba nézeti.

— Nem tetszik nekem ez a sápadtarcú — morogta az orra alatt.

— Skalpoljuk meg? — ugrott talpra FÜRGE Caravelle.

— Egyelőre nem.

— Tudjátok mit? Ijesszük meg Micsodakölykök néniéket — javasoltam. — Nagyon régen törtünk utoljára borsot az orra alá. Ilyen szépen kifestve még nem látott minket

56

— Klassz ötlet! — jött tűzbe Zbyszek. — Csak aztán ki ne törjön a botrány . . .

— Jobb, ha egyelőre békén hagyjuk — szögezte le Michal.

— De a többi „kagylóst” igazán megtámadhatnánk, nem? —

mondta Zbyszek. — Akkor, amikor mindenki a kertben vacsorázik. Micsodakölykök néni mindig abban az időben végzi esti sétáját.

— Jól van, megtámadjuk őket!

Vacsoráig még sok időnk volt. így. hát elmentünk a bunkerba.

— Valaki járt itt! — kiáltotta Jarek, aki elsőnek lépett be. —

Nézzétek csak, egyik helyen letépte a gyeptakarót.

Michal bosszúsan füttyentett.

— Valaki máris felfedezett bennünket!

— Lehet, hogy tévedünk? — kérdeztem. — Hiszen csak egy' darabka hiányzik a fűből, az ajtó sértetlen.

— Az, aki itt járt, elleplezhette, hogy benn járt — dünnyögte Michal, s közben figyelmesen vizsgálgatta a nyomokat. —

Nézzétek! Itt leült, meglátszik a fűvön.

— Nagyon töprenghetett valamin . . . -

— De ki lehetett az?

— A nyomok frissek — mondta Jarek. — Nem régen lehetett itt. Lehet, hogy még most is itt van a közelben.

— És figyel minket meg a bunkert — tettem hozzá, suttogóra fogva a hangomat. ^

— Lehetséges — súgta vissza Zbyszek.

Michal felegyenesedett, és suttogva, de „dörgön” így szólt:

— Testvérek! Veszélyben van a táborunk! Hagyjuk talán a láthatatlan ellenség prédájául?

— Nem, nem!

— Máris induljunk a felderítésre! Az egyik csoport

57

arra felfelé megy, amerről az ellenség jött, a másik kinyomozza, hol rejtőzött el. Beszéltem! Két csoportra oszlottunk.

Én Michallal és Adzikkal tartottam. Arrafelé mentünk, amerre az ellenség feltehetően távozott.

A nyom eleinte nagyon tisztán kivethető volt. Magas szárú tornacipőt viselt az illető, a talpon levő gyári felirat belenyomódott a sárba, He később a nyom egyre halványabbá, kivehetetlenebbé vált. Végül a- sűrűben el is veszítettük.

Tanácsstalanul álltunk meg. Atom Tomahawk figyelmesen vizsgálgatta a földet, a bokrokat, a fákat.

— Ejha! — suttogta, és odafutott egy' nem messze álló fenyőhöz. A fenyő törzsén, körülbelül a vállam magasságában, egy sáros cipőnyom éktelenkedett.

Az ellenség tehát felmászott a^ára! . . . De vajon lejött-e már?

Elbújtunk a bokrokban. Visszatartottuk a lélegzetünket. Lehet, hogy még nem vett minket észre?

Főnökünk kiosont a bokrok rejtekéből, és odalépett a fához.

Ledobta fegyverét és toUdiszét, s felkapaszkodott. Nemsokára nagy zajjal, sietve jött lefelé.

— Nincs ott senki! — mondta. — De volt. Még fészket is épített itt magának. Letördelte az ágakat.

— Tehát?

— Ki kell derítenünk, merre ment.

— De itt már semmiféle nyom nem látszik — suttogtam, miután alaposan körülnéztem. ;

— Figyelmesebben vizsgálódjunk — dörmögte Atom Tomahawk. Mégsem találtunk semmit. A bokrok között felbukkant a másik felderítőcsoport is. ^

— Nos, mi újság? — kérdezte a Főnök.

— Semmi — válaszolta kurtán Jarek. — A tenger

57 ^

parti homokban megszakad a nyom. Onnan már mezítláb ment.

— Azaz először mezítláb ment — javította ki Zbyszek. — Csak az erdőben húzta föl a cipőjét.

— Igen.

— Ütközben találkoztunk Mikával. De ő szandálban volt, és a tengerparton ment — folytatta Zbyszek.
— Akkor nem ő volt — csóváltam a fejem..
— Közvetlenül a vízparton? — tudakolta Michal.
— Nem. A dűnéken keresztül.
— Hm. . . Azt hiszem, nem ő volt. Hiszen szandál volt rajta. . .
— Nem ő volt! — vágott közbe Zbyszek. — De ki. lehetett? Ki jár ilyen hőségben magsis szárú tornacipőben?
A Fönök csak a vállát vonogatta. Körülnéztem.
— Hol van Jumpó? Nem jött utánunk!
— Velünk sem jött.
— A bunker körül tekergett, azután lefeküdt a bokrok aljába — adta meg a felvilágosítást Jarek. — Biztos most is ott alszik.-
Nagyon meleg van ma.
— Lehet, hogy így van, mindenesetre ő ilyen hosszú ideig nem szokott távol maradni tőlünk — nyugtalankodtam kedvencem miatt. — Itt kellene már lennie.
— Jaj, ne féltsd annyira! — kiáltotta Zbyszek. — Túlságosan kényezteted, végül élehetetlen lesz.
— Ebbe te ne üsd bele az orrod! — vágtam oda sértődötten. — Akkor is megkeresem!
— Hát csak menj. Megvárunk itt. Rohantam a bunker felé, s közben kiáltoztam:
— Jumpó, Jumpó! Merre vagy, Jumpó? Csend. Nem válaszolt. Hová tűnhetett?
Egyszerre csak ugatást hallottam. De milyen furcsán, tompítottan ért el hozzám a hang! Talán az ágak közé gabalyodott és fuldoklik? Gyorsan, gyorsan!

58

— Jumpó!

A hang a bunker felől jött.

Mi ez? Hol a kutya? Csak nem a bunkerban? Megálltam, mintha földbe gyökeredzett volna a lábam.

Valóban: kedvencem a bunker belsejében vergődött! De-hogyan került oda? A bejáratot rejtő gyeptakaró sértetlen, a földbe szúrt botok erősen tartják.

— Jimipó, kutyuskám! — kiabáltam, arcomat a gyeptakaróhoz szorítva. — Ne félj, azonnal kihúzlak! Csak elfutok a fiúkért.

Várj egy kicsit!

Felpattantam^ és rohantam vissza a fiúkhoz.

— Michal! Zbyszek! Gyertek gyorsan!

— Mi történt?

— Valaki bezárta Jumpót a bunkerba!

— Hogyhogy?

— Honnah tudjam? '

Rohantunk a tett színhelyére. Nagyon izgatottak voltunk."
Milyen fortélyos, titokzatos ellenséggel állunk szemben!
— Valószínűleg a távozásunk után elkapta a kutyát, és bezárta
— tűnődött Michal. — De ő hová bújhatott?
— Hiszen alaposan átkutattunk minden bokrot — tette hozzá az
ugyancsak meglepett Zbyszek. — Nemrégén jöttünk erre, és
semmi gyanúsat nem vettünk észre . . .
A megszabadított Jumpó boldog csaholással esett nekem.
Mintha megkergült volna, mámorosan körözött körülöttünk.
Nyaldosta a kezemet, én meg egy csókot nyomtam a feje
bűbjára.
— Ha ez a kutya beszélni tudna! — sóhajtozott Michal.
Ki csinál velünk ilyen tréfákat? Ki ez a pokolian ügyes és
ráadásul láthatatlan ellenfél?
Körülnéztem. Lehet, hogy épp a hátam mögött áll? De az erdő
néptelen volt. ^

— Most nem csinálunk semmit — jelentette ki Mi
59

chal. — De mindennap ellenőrizzük a bunkert. Egyszer csak a
nyomára bukkanunk.

— Azt hiszem, ma már nem tér vissza — jegyezte meg Jarek. —
Majd holnap visszajövünk ide.

Rövid tanácskozás után még **ellenőriztük** a környező bokrokat,
de sehol semmi nyomra nem bukkantunk. Jól befedtük hát a
bunker bejáratát, és indultunk hazafelé.

Az erdő szélén egy darabig megálltunk, néztük a röp-
labdázókat. A táborozó kislányok játszottak a néger
fiatalemberrel és társaival. A játéktér körül néhány kibic is állt.
— Nézzétek, Mika a bíró! — mondtam a fiúknak. — Tehát neki
semmi köze a bunkerhoz.

— És ha ketten voltak? — szólalt meg Adzik. — Mert egyedül
senki sem csinálhatta volna meg ilyen gyorsan

— Lehetséges, hogy ketten voltak — bólintott Michal. ■— Habár
csak egy nyomot találtunk. . . Az a másik egész idő alatt a
bokorban ülhettett. . .

A játék egy cseppet sem érdekelt minket. Valami más járt az
eszünkben. Visszatértünk a sűrűbe. Türelmetlenül vártuk az
estét. A titokzatos ellenség miatt nem mondtunk le a tervezett
támadásról. A flanel indiai öltözék alaposan izzasztott
bennünket, és a bokrok közötti küszásnál a tolldiszek nagyon
kényelmetlenek voltak.

Elérkezett a hét óra: ez idő tájban fejezik be általában a vacsorát
a „kagylósok”. Ilyenkor világos van még. Az épület körül lesben
álló indiánok az alkonyatot várták.

Egyik-másik nyaraló esti sétára indult (közöttük Micsodakölykök néni is, aki majdnem észrevette a bokor mögött átsuhanó, Zbyszeket), a többiek meg a kerti asztalok köré telepedtek. Kártyáztak, sakkoztak, kereszt
60

rejtvényt fejtettek. Néhányan szép csendesen beszélgettek. Fekete Rakéta a kerítés melletti egresbokorban lapult {(közben majszolta az egrest), és tisztán hallotta, hogyan itanakodnak a keresztrejtvényfejtők: madár, hat betű, és „k”-val kezdődik. . . .

— Kakukk az, kérem, kakukk — hallottam á kedves bácsi hangját, aki tegnapelőtt a szerencsétlen Királylány segítségére sietett.

Fekete Rakéta elcsodálkozott, mert nem sejtette, hogy a bácsi itt lakik a „Kagyló” üdülőben.

— Köszönjük a segítségét, professzor úr! — válaszolta valaki.

— Azért vagyok biológus, hogy ismerjem a madarakat — válaszolta mosolyogva a bácsi.

„Ahá! Szóval biológus!”

A társaságban felfedeztem azt a Waleckit is, akit Jarek utál. Kártyázott. Hangosan nevetett.

Végre besötétedett. Balról halk füttyentést hallottam. Ez Zbyszek. Nemsokára kezdődik a támadás.

A „kagylósok” hamarabb vártak vihart, égzengést, jégesőt, mint ezt az indián támadást. De mivel' nem voltunk a Vadnyugaton, az első meghökkenés után csak színlelték a rémületet.

Az asztalok közötti vad tánc pompásan sikerült. A lobogó fáklyák is megfelelő hatást keltenek. A felnőttek nevetni kezdtek, dicsérgették fegyverzetünket és ruházatunkat.

— Megadjuk magunkat! Megadjuk magunkat! — kiáltotta a professzor. — Csak ne bánjatok velünk túl kegyetlenül.

— Mi mindenkit megskalpolunk! — üvöltötte Atom Tomahawk a fáklyáját lengetve. — Szívünk nem ismer irgalmat!

60

— 0, hát ilyen rútul kell elpusztulnunk! — kiáltotta az egyik vendég.

— Szívünk nem ismer irgalmat] — üvöltöttünk torkunkszakadtából. '

— Nicsak, Jarek is eme harcos törzs tagja? — Wa-lecki felismerte Jarek hangját. — És mi a neved?

— Bölcs Reaktor. Ő a varázsló — válaszolt Jarek helyett Zbyszek.

— Hahaha! — tört ki a nevetés. — Ezt jól kiagyaltátok!

— És téged hogy hívnak?

— A nevem FÜRGE Caravelle.

— Hahaha! Nagyszerű! Modern indiánok!
— És mi a törzs neve? /
— Mi vagyunk a Kozmohikánok! /
— Kozmohikánok?! Hahaha! Mindenkit jókedvre derítettünk;
— Mi történik itt? — hallottuk egyszerre csak apu hangját.
Anyuval és Marcinowska nénivel épp most jöttek meg az esti sétából. — Miféle lárma ez? Ezek biztos az én gyerekeim!
— Sajnos, ahol vad lárma van, ott vannak a gyerekeink is! — sóhajtott nagyot anyu.
— Ne haragudjanak rájuk, kérem — szólalt meg a kedves professzor bácsi. — Nagyszerűen elszórakoztattak bennünket. Hallgassák csak meg, milyen neveket találtak ki! ,
Szinte erőnek erejével tartották vissza apuékát. És a társaság még sokáig nevetgélt, tréfálkozott.

61

ÉJJELI KIRUCCANÁS

— Mikor mondasz már nekem valamit arról a Walecki-ról? — kérdeztem meg Jareket, amikor az üzletbe mentünk. — Miért gyűlölöd? Azt ígérted, megmondod. ■ — Majd máskor — háritotta el a kérdést Jarek. Az arca azonban elkomorult. '
— Azt hiszem, ez igazán alkalmas pillanat — makacskodtam. — Ha nem akarod, hogy rajtam kívül bárki is megtudjon valamit, akkor mondd el most.

— Neked sem kell tudnod róla — legyintett és elhallgatott. Nagyon furdalt a kíváncsiság.

Amikor visszafelé jöttünk az üzletből, nem bírtam ki, újra megkérdeztem:

— Miért gyűlölöd?

— Nem szeretem, és kész! — szakadt ki Jarekből a kiáltás, és olyan mozdulatot tett, mintha el akarna szaladni mellőlem, de fékezte magát, s megfogta a bevásárlóháló másik fülét.

Hallgattam. Éreztem, hogy ez a téma kellemetleri Jarek számára, de a kíváncsiságom nagyobb volt a tapintattnál, és amikor beléptünk a verandára, ismét megkérdeztem :

— De azért elmondod nekem, igaz?

— Elmondom — vetette oda.

Anyu átvette tőlünk a vásárolt holmit, kicsit tett-vett a konyhában, ' azután kezdett a strandtáskájába rakodni,

61

becsomagolta a fürdőköpenyt, a törülközőt, a fürdőruhát s egyéb apróságokat.

— Kimegyünk a strandra? — kérdeztem.

— Természetesen. A fiúk már kinn is vannak. Szerettem volna megkérdezni, hol van Marcinowska

néni, de Jarek bánatos arcára pillantva, lemondtam erről. Különbén is pár pillanat múlva eszembe jutott, hogy biztosan véget ért már a szabadsága, és bement a hiva--tálába. Anyu bezárta a házat, és kimentünk a partra.

A szép idő rengeteg fürdőzőt csábított ki a vízhez. Nyüzsögtek a vízben és a parti homokon, pokrócaikat szétterítve süttették magukat. Nem tudoni megérteni, hogyan lehet olyan sokáig mozdulatlanul feküdni. - Néhány napig mellettünk terítette szét pokrócát egy nagy^ lány. Megfigyeltem: jól beolajozta magát, azután vagy egy óra hosszát feküdt a hátán, majd hasra fordult, és a hátát süttette, ezután következett a jobb, majd a bal oldala. Napokig csinálta ezt állhatatosan, igaz, végül szép csokoládészinű lett. De én erre képtelen volnék!

Amikor kiértünk, apu épp a piros és sárga csikos nagy napernyőnket állította fel.

— A fiúk a vízben vannak? — kérdezte tőle anyu, s letette a táskáját. — Beolajoztad Adzikot?

— Hiszen nálad volt az olaj — válaszolta apu.

— Menj, Malgosia, hívd ide Adzikot, hogy beolajozzam! — kiáltotta utánam anyu.

Beugrottam a vízbe.

— Adzik! Anyu be akar lakozni téged! — süvöltöttem legkisebb öcsém felé. A nagyobbak félévedig ezt: — Beúszunk?

— Gyerünk!

A víz nagyszerű volt. Pompásan felfrissített. Kiúsztunk egészen a bójáig, és vissza. Azután a parthoz közel lubickoltunk, bukfenceztünk. De a fürdést is megunja egyszer az ember.

J 93

, Hasra feküdtünk a hűvös, nedves parti homokon, közvetlenül a víz mellett. A ki-kifutó hullámok a lábunkat

■ínyaldosták, s a fürdőzők, akik a nedves homokban gyalogoltak a víz mentén, nagy ívben kerülgettek minket.

■ Mozdulatlanul feküdtünk, akár a napon sütkezű krokodilok.

Könnyen elképzeltük, hogy Afrikában va-
; gyünk, olyan kánikula volt.

Apu valószínűleg elaludt a fejére terített törülkűző alatt, anyu pedig a napernyű árnyékában olvasott, a lábait süttetve. Mi is leheveredtünk körben a homokba.

— Pokolian unalmas a világ — jelentette ki váratlanul Zbyszek.

! S hogy kevésbé unatkozson, a" beolajozott Adzikra homokot hintett, majd üldözni kezdte. Adzik behuppant a homokgödörbe, Zbyszek ki akarta onnan húzni, ráncigálta apu ingét, amire Adzik telepedett, mignem az ing egy kedves reccsenéssel elszakadt. Anyu letette a könyvét, és mondott nekünk néhány kedves szót, apu felriadt szundikálásából, nem

nagyon tudta még, miről van szó, mindenesetre kiabálni kezdett, hogy ráncba kell szedni végre ezeket a taknyosokat.

— De végül is mit követtek el megint? — kérdezte.

— Elszakították az ingedet — válaszolta anyu. — Malgosia, menj most haza, hozz apunak egy másik inget. Azt a csikos sportinget.

— De miért éppen én? A fiúk tépték szét! — háborodtam fel, mert nem akaródzott felállnom.

— Mert a fiúk nem tudják, mi hol van.

. — Miért épp azt a csikosat? — fintorgott apu. — Kislányom, a világoskék ingemet hozd ki.

— Nem, nem, a csikosat hozd — vágott közbe anyu erélyesen. — A kék ing már piszkos.

Mit tehettem? Felkaptam a széttépett inget, és egy fintort vágva a fiúk felé, elindultam. Lassan baktattam hazafelé.

.63

Jó időbe beletellett, amíg **azt a** csikos inget megtaláltam.

Ezenkívül ettem egy kis epret a hűtőszekrényből és szamócát a kertből. Cseppet sem csodálkoztam, hogy amikor visszaértem a partra, a fiúkat már nem találtam ott. • ■ .

— Elengedtem őket az erdőbe — válaszolta anyu a kérdéshire.

— Akkor én is megyek.

— Hát csak menj, ha van kedved ilyen hőségben rohángálni. . »
Fütttyentetem Jumpónak, és mentem az erdőbe. Gondoltam, a fiúk biztosan a bunkerban vannak, a titokzatos ellenséget figyelik, lehet, hogy megint nyomokra bukkantak? Borzasztóan izgalmas história!

Már messziről halló ttam, **a** kiabálásukat.

„Húha, veszékednekl Biztos találtak valamit" — gondoltam.

Valóban! A bunkernál, a fiúkkal körülvéve, ott áll: Mika! . , •

Mika? Tehát ő a titokzato» ellenség? Talán ő az, aki felfedezte a bunkerunkat?

Közelebb mentem. Mika mosolygott, és így szólt:

— Akkor hát a ljónap végéig kölcsönzöm nektek, csináljatok vele, amit akartok.

Michal hallgatott, az arca pedig elégedetlenséget tükrözött.

Zbyszek egy vastag gyökerét rugdosott, és füttyörészett hozzá. .

— Szóval így állunk! — kiáltottam, előugofva **a** bokrok közül. — Te voltál az, Mika!

— Ez a bunker Mikáé — válaszolta szára:;ön Michal. — Két évvel ezelőtt bukkant rá.

Ez azt jelentette, hogy nekünk nincs hozzá jogunk. . . Némán meredtem Mikára.

— Megengedtem nektek, hogy augusztusig használjátok — ismételte meg Mika.

Ó, milyen nagylelkű!

— És mit kívánsz cserébe? — kérdeztem, tudva, hogy a fiúk nem tesznek önzetlenül szívességet egymásnak.

— Nem alkudozunk! Hiszen rajtakaptuk őt! — vágott közbe Zbyszek.

— Tehát ő az!

— Igén, én voltam.

— De hogyan?

— Nagyon egyszerűen.

Mika a kérésemre megismételte, hogyan. Egyszer benézett a bunkerba, és azt tapasztalta, hogy nagyszerűen álcázták és hogy kitakarították. Rájött, hogy valaki felfedezte az ő rejtékhelyét. Ezért mindennap azt leste, ki volt az. Valahogy nem talált rá a nyomunkra. így hát elrejtőzött odabenn. A tetőn volt egy nagyon szűk nyílás, alig lehetett bepréselődni rajta, mi észre sem vettük, mert elrejtették a bokrok és a ráomlott kövek. Itt bújt be Mika, érintetlenül hagyva a bejáratot takaró gyepkockát. Azon a bizonyos napon számos „nyomot hagyott” a bunker körül, ő pedig elrejtőzött és várt.

— És hogyan mentél vissza? — szakítottam félbe. — Csak maradt valami nyom!

— A műnyomókat nagyon erősen lépkedve csináltam. És mezítláb jöttem vissza, a bokrok között.

— De hiszen szandál volt a lábodon, a nyom pedig egy tornacipő nyoma volt!

Mika mosolyogva emelte fel a lábát, és ekkor láttam, hogy a szandálja egy régi tornacipő talpára erősített néhány bőrpántból áll.

Most már mindent értettem.

A fiúk dühösesek voltak, hogy így lépre mentek. Komoran hallgattak.

— Mivel bizonyítod be, hogy ez a te bunkered? —

64

makacskodtam, mert félbe akartam szakítani a kínos csendet.

— Hiszen ismeri a másik bejáratot — morogta Zbyszek. — És ott van a titkos raktára.

— Titkos raktára? Mi van benne?

Mika bevezetett a bunkerba, félretolta az ülést, amit mi az előtérben csináltunk, és felemelt egy kisebb betonlapot.

Kíváncsian pillantottam alája.

A mélyedésben összetekert hálót, békaember-felszerelést, úszókat, súlyokat, horgokat és drótokat láttam. Szomorúan léptem hátra.

Ezek után Michalnak már nem lesz kedve itt játszani, jól ismerem őt. Ha felfedez valamit, s később megtudja, hogy azt már öelőtte valaki észrevette, azon nyomban elmegy tőle a kedve.

A fiúk nem haragudtak Mikára. Megadták magukat, elismerték, hogy valóban övé a bunker. '

Mika beszélgetett valamiről Jarekkel, mi nem hallhattuk őket, mért távolabb álltak. Jarek vidáman, elégedetten kacsingatott felénk. Michal és Zbyszek olyan arcot vágott, -mintha tudnák, miről van szó.

„Nélkülünk tárgyalnak!” — gondoltam bosszúsan. Arrébb sétáltam, mintha az egész hidegen hagyna. Michal és Zbyszek közelebb lépett a beszélgetőkhöz.

Miről tárgyalnak?

— Ezek szerint felderítőket kell küldenünk — ütötte meg a fületem Michal határozott hangja. — Malgosia és Adzik balra megy. Jarek és Mika bebállag Jastarniába. Zbyszek velem jobbra indul. Később itt találkozunk, és elmondja mindenki, mit tapasztalt.

— De mit kellene tapasztalnom? — kérdeztem értetlen képpel.

— Igaz is! Hiszen nem tudod, miről van szó.

— Mi történt már megint?

65

— Egy fiúcsapat ólálkodik az erdőben, hogy kiszimatolja, mi van itt. Meg kell tudnunk, merre járnak most.

— Rendben van! — bölintottam. Nagyszerű! Az egyik kalandból a másikkba. . . Csoportokra oszlottunk, és ki-ki ment az útjára, én

Adzikot és Jumpót vezettem.

Milyen kár, hogy nem néztem hátra!

Ide-oda mászkáltunk az erdőben, de sehol senkivel nem találkoztunk.

— Nem jár ?rre senki — mondtam Adziknak. — Tiszta a terep. Így hát visszabállagtunk a bunkerba.

A fiúk már mind együtt voltak, és valahogy különösen viselkedtek. Olyan arcot vágtak, mintha épp akkor hagytak volna abba valamit. Mintha a mi megjelenésünk zavarta volna meg őket. Tele lettem gyanakvással. Michal félfüllel meghallgatta a jelentésemet, és gyorsan szólt:

— Mi kinyomoztuk az ellenséget. Nincs szándékukban megtámadni minket.

Azután közömbös dolgokról beszélgettek. Később Mika **felállt** és eltávozott. A bunker hűvös előterében üldögéltünk, várva, hogy elműljon a déli hőség.

Egy idő múlva Michal felállt.

— Gyertek!

Elindultunk hazafelé. Szüleink még a strandon voltak, de nem mentünk utánuk. A ház s a „Kagyló” üdülő körül ödöngtünk.

A professzor a kertben, egy nyugágyban heverészve olvasott egy vastag könyvet. Amikor észrevett engem, rám mosolygott vastag szemüvegén keresztül.

— Nini! Kit látnak szemeim: Fekete Rakéta hercegnő! Üdvözlöm, üdvözlöm. Nem készül valami újabb támadás?

— Egyelőre nem tervezünk ilyesmit — válaszoltam

66

mosolyogva. — Érdekes az a könyv, amit olvasni tetszik?

— Nagyon érdekes! De nem tudom, téged érdekel-e. Nézd csak! Tudod, milyen állat ez?

— Brontosaurus . . .

— Valóban Brontosaurus. És honnan tudod? — kérdezte meglepetten a professzor bácsi.

— Michalnak is van egy ilyen könyve — magyaráztam.

— Michal a bátyád?

— Igen.

Azután megnéztem még a Dinosaurust, az Ichthyo-saurust és a Pterodaktylust a sok egyéb bonyolult nevű állattal együtt. A professzor sokat és szívesen magyarázott, de a végén kicsit minden összekeveredett a fejemben.

Ez idő alatt a fiúk eltűntek. Csak Adzik maradt ott, a veranda lépcsőjén üldögélve. „Hát csak menjenek, ahová akarnak!” — gondoltam magamban. Ol[^]an hőség voU, hogy nem akaródzott csatangolni.

Leültem Adzik mellé, és vártuk anyuékát. Végre meg is érkeztek. Anyu azonnal nekiállt az ebédfőzésnek, épp a legfőbb ideje volt már. Én is segítettem neki.

Amikor már majdnem készen volt az ebéd, apu bekukkantott a konyhába.

— Már megint céklaleves . . . — húzta el az orrát.

— Mi az hogy „már megint”? — csattant fel anyu. — Egy hétejj. ezelőtt volt utoljára céklaleves! Kár fintorognod!

— Nem fintorgok, de azért. . .

— De azért, de azért! Nem tudom, mi volna, ..a . . . A mondat végét már nem hallottam, mert apu egy szemvillanással értésemre adta, hogy a kertben sokkal kellemesebb.

66

— Veszekednek — bólintott Adzik. — Majd abbahagyják.

Megcsókolják egymást, és kész.

Kíváncsian figyeltem a konyhából kiszűrődő zajokat. Nem volt nagy perpatvar. Anyu hangja egyszer csak megbicsaklott,

azután csend állott be. Nem sokkal később apu megjelent a verandán.

— így jár az, aki megnősül, kisfiam — kacsintott Adzikra apu.

— Én egyáltalán nem fogok megnősülni — jelentette ki komoly képpel Adzik. — Mert én özvegy akarok lenni.

— Micsoda? özvegy? — nevette el magát apu, azután bekiáltott a konyhába anyunak: — Nem hallottad, mit talált ki a csemetéd ?

Anyu is kijött a konyhából, kicsit még bosszús volt az arca.

— özvegy akar lenni anélkül, hogy megnősülne! Kényelmes, igaz? — szólt apu.

Anyu arca most már egészen felderült. Magához ölelte Adzikot.

— Ő, te kis bölcs!

— Tökfejű! — kiáltottam, abbaahagyva a nevetést. — Hiszen az özvegy az egy férj, akinek meghalt a felesége!

— De azért nem kell nevetned! — vágott vissza sértődötten Adzik, és hátat fordított. Aztán hirtelen így szólt: — Nézd, ott jönnek.

Azt hittem, a fiúk jönnek, de nem: Marcinowska néni volt az, a kíséretében pedig az a bizonyos Alak. Anyu meghívta őt ebédre. Segítettem megteríteni a kertben az asztalt, azután letelepedtem a fa alá, és figyeltem. Főleg Marcinowska nénit meg azt a Walecki nevezetű alakot.

Az „Alak” magas volt, jóképű. Öltözete elegáns, ő maga vidám és beszédes. Kellemes benyomást keltett, nekem azonban nem tetszett a szeme. Különös kifejezése

67

volt a szemének: ravaszságot vagy valami ilyesmit tükrözött.

Természetesen amikor Jarek mamájával beszél, akkor megváltozik a szeme, mosolygóssá válik, de amint megfordul, valahogy olyan . . . kellemetlen. Éreztem, hogy percről percre jobban utálok.

Amikor a szokottnál is csinosabb, nevetős Marcinowska néniire pillantottam, arra gondoltam, hogy talán túlon túl boldog.

— És hol van Jarek? — kérdezte meg tőlem az Alak.

Szeme többször is beleütközött az én kíváncsian kutató pillantásomba. Láthatóan nem szerette a gyerekek pillantását.

— Michallal és Zbyszekkel együtt elment valahová — válaszoltam kedves mosollyal, ahogyan a felnőttekkel beszélgetve szoktam mosolyogni.

Mennyire naivak a felnőttek! Mélyen hisznek a gyerekek mosolyában.

Azután végre megjelentek a fiúk is. Hidegen fogadtam őket.

Jarek derűs, jókedvű arca elkomorult.

— Jarek — mondta az Alak, homlokát ráncolva —, miért vagy te mindig olyan rosszkedvű? Nem veszed észre, hogy ez mennyire aggasztja édesanyádat?

Nagyon nem tetszett nekem ez a hang, Jarek még jobban elkomorodott, és szó nélkül elrohant a kert másik végébe. Gyűlölettel négtem Walecki úrra. Michal és Zbyszek pillantása sem volt valami szívélyes. Testvéreim is megéreztek a feszültséget Jarek és Walecki úr között.

— Gyerekek, ebédeljeteK meg a kisasztalon — mondta anyu.

— Inkább a sátorban, jó?! — kiáltotta Zbyszek, s máris berontottunk a házba, hogy kihozzuk az ebédünket.

Jarek már a sátorban gubbasztott.

— Ne búsulj! — vigasztalagatta őt Michal. — A fel

68

nőttek szeretnek piszkálódni. Én ezt az Alakot az első perctől kezdve utálok.

— Én is — tette hozzá Zbyszek. Rettenetes dolog a gyerekek utálata!

Ebéd után szinte mellékesen megkérdeztem a fiúktól:

— Merre jártatok?

— Ó, csak úgy. . . sétáltunk egyet — válaszolta Zbyszek, és Icjlja Michalra sandított. — A kikötőben voltunk, találkoztunk Heniékkal, tudod, akinek biciklijé meg sárga sapkája van. Kicsit kölcsönadta a biciklijét.

Észrevettem azt a lopott pillantást. A testvéreim be tudnak csapni akárkit, bármelyik osztálytársukat vagy a felnőtteket, de nem engem!

— Mondjuk, hogy így volt — vettem oda.

— Ezt hogy érted? — kakaskodott Zbyszek. Michal kilépett a sátorból, és így szólt:

— Gyerünk.

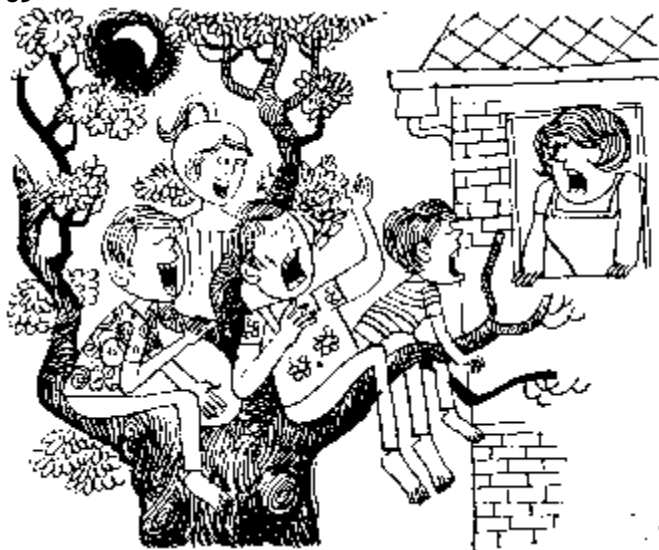
— Hová? — kérdeztem.

— Csak úgy. De te maradsz.

— És miért?

— Figyeld az Alakot. Fontos kémkedés — válaszolta Michal. Habár nem nagyon akarták, mégis velük mentem. És Adzik is velünk jött és Jumpó is. De nem történt semmi különös. Csatangoltunk az erdőben, Jastarniában, a kikötőben, míg be nem sötétedett. Akkor hazamentünk vacsorázni.

Azután kis koncertet adtunk a cseresznyefán, Micsodakölykök néni pedig koncertet adott az ablakából, majd aludni tértünk. Adzikot kivéve valamennyien a sátorban aludtunk. Gyorsan elszundítottam, mert az aznapi kánikula nagyon elbágyasztott! Arra ébredtem, a sátorban moco rognak. Megéreztem, hogy túl akarnak járni az eszemen.

Kinyitottam az egyik szememet. . . Valamelyikük valamit megtaszított, Michal pedig felszisszent:

— Pszt! Felébreszted Malgosiát!

Szóval így állunk! Na várjatok csak, ti árulók! Akármit is csináltok, az én eszemen nem jártok túl!

Amikor eltűntek a bokrok között, kibújtam aratorból, magamra kaptam a pulóveremet, és utánuk'lopakodtam. Gyorsan vágattak valamerre, keresztül az erdőn, alig győztem az iramot. Amikor végre megálltak, körülnéztem. Megállapítottam, hogy az öbölnél vagyunk. Csendben a bokrok közé kuporodtam, és vártam, mi lesz.

Michal füttyentett egyet, s nem tudni, honnan-merről előbukkant Mika. Tanácskozni kezdtek, de oTyan halkán, hogy nem hallhattam belőle egy szót sem. Türelmetlenül megmozdultam, s ez magára vonta a figyelmüket. Kiugrottam a bokrok közül. "

69

— Malgosia! — jajdult föl Michal.

— Igen, én vagyok az. Azt hittétek, hogy be tudtok csapni?

Szóval így! Ez nektek az összetartás! Ezt megkeserülitek, árulók! Elmondok mindent, ott, ahol kell!

— Ha egyetlen szót is szólsz, halálnak halálával halsz! — rivallt rám Zbyszek.

— Cseppet sem félek töletek. Ha nem mondjátok meg nekem, miről van szó, és nem visztek magatokkal, akkor igenis megmondom!

— Te vagy az áruló! — sziszegte Zbyszek.

— Ezt nem teheted. Te nem vagy olyan, mint a többi lány — szólalt meg nyugodt hangon Michal. — És mi soha többé nem tudnánk hinni neked, ha megtennéd.

Ez hatott. Nem szóltam semmit.

— Most menj haza. Az lesz a dolgod, hogy anyuékat őrizd — folytatta Michal szokott nyugodt, ellentmondást | nem tűrő hangján. — És hogy miről van szó, azt majd holnap, a reggelinél megtudod.

Dühösen mentem vissza a sátorba. Nem tehettem mást. Azt hiszem, elszundítottam, mert hirtelen lármára ébredtem, valaki ijedten kiabált a sötétben:

— Segítsé! Az öbölben gyerekek fuldokolnak! Talpra ugrottam, és kirohantam az udvarra. A verandaajtó kinyílt, s megjelent benne apu.

— Malgosia! A fiúk alszanak? — kérdezte.

— Nem tudom, hol vannak — válaszoltam. — A sátorban nincsenek.

Anyu felsikoltott. Apu fogta a zseblámpáját, és rohant az öböl felé. Nyomában Walecki s még néhányan a „Kagyló” üdülőből. A többiek az ablakokba könyököltek.

Én maradtam. Nyugodt voltam.

— Ekkora laklik nem fulladnak bele — mondtam, anyunak, aki a pongyoláját kereste, s menni akart az öbölbe. Remegett a keze. Furcsa pillantást vetett rám,

70

és kirohant a házból. Utána meg Marcinowska néni. Még a kapuig sem értek, amikor valakit a karjában tartva, megjelent apu.

Jarek mamája felsikoltott és odaugrott. De Michal volt az. Zbyszek és Jarek hátul vonszolták magukat, Walecki segítségével. Legvégül egy halász ballagott.

Anyu áttetszően sápadt volt, de nyugodt. Gyorsan megágyazott, és teát főzött. Michal eszméleténél volt, de nagyon elgyengült. Anyu azonnal ágyba fektette.

— Ez volt a legderekkabb — mondta az öreg halász, Michalra mutatva. — I]fem gondolt saját magára, csak másokkal törődött, azokat mentette. Szerencsére nem messze voltam a csónakommal, másképp rosszul végződhetett volna a dolog. A taknyosok ezzel a ládával akartak halászatra indulni. Ez a komisz Mika volt a vezetőjük — aztán felfordult a csónakjuk.

— És mi van **azzEil**. . . a Mikával? — kérdezte anyu. A halász csak legyintett.

— Kemény legény az. Már otthon van.

Így végződött a testvéreim éjjeli kalandja. Diadalmas arccal álltam Michal ágya mellett. „Úgy kell nektek!” — gondoltam magamban.

Michal bágyadtan rám mosolygott.

— Milyen szerencse, hogy nem voltál velünk! — rebegette.

Ekkor minden mérgelem elszállt. Kedvesen rámosolyogtam a bátyámra.

71

A SZELLEMEK ÉS JAREK TITKA

Ez után az éjszakai kaland után a fiúk úgy aludtak, mint a bunda. Régen elmúlt már az az idő, amikor rendszerint kibújtak az ágyból. Mi Adzikkal meg is reggeliztünk, én már be is vásároltam — de ők még mindig aludtak.

Apu, anyu a kertben ültek, nem mentek ki a strandra, hanem várták, hogy a bűnösök felébredjenek.

Marcinowska néni és az Alak is ott ült a fa alatt. Úgy vettem észre, hogy a különféle nevelési módszerekről beszélgettek.

Nem volt kedvem ezeket a badarságokat hallgatni, ezért kíséreltem az utcára. Mika állt a kerítésünk mellett, zsebre vágott kézzel, s nagyon komor arccal bámult az ablakainkra. Amikor észrevett, felélénkült.

— Mi az, Malgosia, miért kuksoltok otthon? Mi van a testvéreiddel? — kérdezte, s nagyon nyugtalanul fürkészte az arcomat.

— Alusznak még — válaszoltam. — Kutya bajuk sincs, bár nem sok hiányzott, hogy én legyek anyuék legidősebb gyereke.

— Mert képtelenek óvatosan viselkedni a csónakban, én meg. . .

,

— Ugyan, szóra sem érdemes — legyintettem. — De nekik most még lesz egy kis elintéznivalójuk apuékai . . . — sóhajtottam.

Mika szemmel láthatóan megnyugodott, amikor meg

71

tudta, hogy a fiúknak semmi bajuk nem történt. Sarkon fordult, és füttyörészve eltűnt az erdőben. Én meg céltalanul ödöngtem fel-alá, figyelve a strandra vonuló családokat. A kedves professzor bácsival is találkoztam.

— Na, mi van a derék hajósokkal az éjszakai kaland után? — kérdezte mosolyogva. — Valahogy különös csend uralja a várakat.

— Mert még alszanak.

— Alaposan elfáradhattak. Csak nem fáztak meg?

— Nem, semmi bajuk nem történt, csak Michal miatt volt egy kis aggodalom.

— O, a derék Atom Tomahawk! Hiába, ő volt a felelős valamennyiőtökért. Csak azon csodálkozom, hogy Fekete Rakéta hercegkisasszony nem volt a hajósok között . . . Hogy lehet ez? Hiszen ti mindig mindent együtt csináltok.

— Megszöktek előlem.

Amikor a professzor bácsi, hóna alatt egy vastag könyvvel, befordult a sarkon, megjelent Micsodakölykök néni.

— Végre egy kis csend! — kiáltotta, mikor meglátott engem. — A könnyelműségetek miatt nagy szerencsétlenség történhetett volna. Borzasztóan el vagytok kényeztetve . . .

A szónoklat vége Micsodakölykök nénivel együtt eltűnt a sarok mögött.

Vállat vontam, és visszamentem a házba, mert a hálószoba nyitott ablakából lármát, zajt hallottam, egy felborult szék robaját meg a fiúk hangját. Végre felébredtek! Na, most majd meghallgathatják a felnőttek prédikációját! Ott vártak ünnepélyes komolyságú arccal az almafa alatt.

A fiúk olyan sokáig öltözködtek, hogy apu nem bírta ki, és bement a szobájukba. Anyut pedig elnyelte a konyha.

72

De nem került sor hosszú prédikációra. Apu bezárkózott a fiúkkal az ebédlőbe, és röviden, velősen, azaz igazán férfiasan elintézte velük az ügyet, négy-, azaz hatszemközt.

A fiúk lehorgasztott fejjel léptek ki a szobából, s vonultak a konyhába anyuhoz. Anyu egy szót se szólt, egy idő múlva elmosolyodott, és ezzel minden el volt intézve. Apu és anyu megbocsátottak. Eközben a fiúk igyekeztek komolyan és nyugodtan viselkedni.

De Jarek nem úszta meg fejmosás nélkül. Sokáig nem mutatkozott, aztán meg nagyon komor és bánatos képpel jelent meg.

Amikor Marcinowska néni meglátta a fiát, felállt a padról, de az Alak visszatartotta őt.

— Majd én beszélek a fiúval — mondta.

Jarek nem szökhett meg. Néztem, hogyan sétálnak föl-alá a kertben, az Alak hátratett kézzel lépkedett, és nagyon szigorú arccal iszonyúan sokáig beszélt Jarek lelkére. Egyszer csak Jarek oldalt ugrott, és eltűnt a bokrok között.

Az Alak fejét csóválva, bosszúsán közeledett Marcinowska nénihez.

— Megint csak azt mondom, túlságosan elkényeztetted! — jelentette ki. — Faképnél hagyott a mondat közepén. v

— Én azt csodáltam, hogy Jarek addig is kibírta. Marcinowska néni nagyot sóhajtott, és így szólt:

— Hagyd őt, majd én beszélek vele. Egy idő óta olyan tartózkodó, magába zárkózott az a gyerek. . . Nagyon régen volt, hogy őszintén elbeszélgettünk.

— Mire mész az őszinteséggel! — mondta az Alak, és hangjában türelmetlenség csendült. — A fiú makacskodik, önféjű, gyakrabban kellene büntetni.

„Na még mit nem, te szörnyeteg! — gondoltam dühösen. — Mit követett el ellened szegény Jarek? Talán az

73

utadban, áll? Mindent tudok már. Ezek ketten itt túlságosan is megértik egymást, már tegeződnek is! Mi lesz Jarekkel?"

Ez a gondolat szöveget ütött a fejembe. Minden lehetséges!

Tizenkét éves vagyok csak, de manapság a gyerekek már nem hisznek a gólyamesében meg a hasonló badarságokban.

A felnőttek néha azt hiszik, hogy a régi nevelési módszerekkel célt érhetnek. De a gyerekek látnak és hallanak. Ha a felnőttek tekintettel volnának ránk, számolnának a véleményünkkel, sok dolog más színben tűnne föl. Milyen szerencse, hogy az én szüleim nem ilyen maradiak!

Ilyen felnőtt, komoly gondolatokkal ültem le ebédelni. Jarek nem jelent meg az asztalnál, Michal és Zbyszek ünnepélyesen komoly arccal gubbasztott

Apu és anyu nem is kérdezősködtek Jarek felől. Ta-pintatból.

Marcinowska néni nagyon rosszkedvű volt, szinte meg se szólalt az ebéd ideje alatt. Ebéd után megkérte anyut:

— Légy szives, lásd el Jarekot. Ne hívjátok, majd jön ő magától

— Természetesen, ne aggódj — válaszolta anyu. — Ha megjön, adok neki ebédet.

Marcinowska néni egy kedves mosollyal mondott köszönetet

— Most be kell mennem a hivatalba, üzent értem a főnököm. '

— Ha megengeded, elkísérlek — ajánlkozott az Alak. És kettesben elvonultak.

Szüleim hallgattak. Anyu leszedte az asztalt, apu elővette az újságját.

Az idő aznap nem volt valami csodálatos. A szél felhőket sodort az égboltra, és az előző napi hőség után aznap bizony alaposan lehűlt a levegő.

73

Nem volt nyugtom. Gondoltam, elmegyek, megkeresem Jarekot. Sokáig bolyongtam a tengerparton, míg észrevettem őt. Egy fenyőtörzsnek dőlve állt, és maga elé bámult. Csendben odalopakodtam hozzá. Halkan köhintettem, s ekkor riadtan megrándult.

— Gyere ebédelni.
 — Nincs kedvem — morogta az orra alatt, és elfordult.
 — Na gyere! Azután elmegyünk mind sétálni Jura-tába.
 — Kikkel? — kérdezte Jarek, rám se nézve.
 — Hát az én szüleimmel. A te anyukád bement a hivatalába.
 Walecki úr is eltávozott.
 Jarek hallgatott.
 — Gyere már! Vége már a prédikációknak, az ebéd meg kihűl.
 Meg se rezzent. Vállat vontam.
 — Ha nem, hát nem! Van időm, várhatok — mondtam és leültem.
 — Elmehetnél! — vetette oda Jarek mérgesen. Azután hirtelen a hasához kapott, arcát eltorzította a fájdalom. X<ekuporodott a f a tövébe. /elugrotiam.
 — Mi történt?!
 A hasát fogja, összeszorította a foj^át, és görcsösen hajladozott.
 — Mi bajod? A hasad?
 — Igen — suttozta összeszorított fogai közül.
 — Jobb oldalt vagy bal oldalt? — kérdeztem szakszerűen, ahogy egy orvos lányához illik. — Magasan vagy lent?
 — Jobb oldalt, lent. . .
 — Szúr, hasogat?
 — Igen.

74

— Vakbél! Vakbélgörcsök. Feküdj le! — szóltam rá.
 — Ugyan . . . minek? . . .
 — Azt mondtam,, feküdj le. Nyugodtan feküdj, akkor elmúlik.
 Engedelmesen végignyúlt a földön.
 — Van egy tiszta zsebkendőd? — kérdeztem.
 — Nincs. ' . Elővettem hát a sajátomat, és futottam, bemártottam a tenger vizébe.
 — Told^gy kicsit lejjebb a nadrágod — szóltam, amikor visszatértem a víztől csepegő zsebkendővel. — Vizes borogatást teszek rá.
 Gyorsan rátettem Jarek fájó hasár^ a borogatást, és szigorúan rászóltam, hogy továbbra is nyugodtan feküdjön.
 — Nem inkább meleg borogatás kellett volna? — jajdult föl. .
 — Meleg? Hogy gennyes gyulladás lépjen föl? Ne beszélj butaságokat, hanem feküdj nyugodtan.
 Szót fogadott.
 — Nos? Jobban vagy már? — kérdeztem egy idő múlva.
 — Jobban.
 — Feküdj még egy kicsit. Várj, kicserélem a borogatást.
 Felült.

— Csak óvatosan! — figyelmeztettem. — A vakbél komoly dolog.
→ Már elmúlt.

— Akkor állj fel, és gyere ebédelni. Engedelmesen követett.
Amikor hazaértünk, a fiúknak nyomuk sem volt.

— Hol vannak? — kérdeztem anyut.

— Apu magával vitte őket Juratába.

— Miért nem vártak meg engem?

75

— Az egyik ismerősünk kislánya hirtelen megbetegedett, autóval jöttek apuért, nem akartak idegen orvost hívni hozzá. Tudták, hogy itt nyaralunk, átjöttek apuért.

— Szegény apu, még ilyenkor sem hagyják pihenni. . . —

mondtam felháborodottan. — És hogyhogy a fiúk vele mentek?

— Apu magával vitte őket, nehogy megint valami rossz fát tegyenek a tűzre. Egyébként maguk is kérték aput, hogy vele mehessenek.

Nyomban elmúlt a jókedvem, de aztán Jarekra néztem, és azt mondtam:

— Mi sem fogunk unatkozni, igaz, Jarek? Mindjárt kieszelünk valamit.

Jarek bölintott, anyu pedig megfenyegetett az ujjával:

— Nana! Csak aztán megint panaszt ne halljak! Itt maradjatok a ház közelében!

— Jó. Itthon is lehet játszani.

— Különösen a padláson! — tette hozzá Jarek. — Csodálatos padlás van itt, csupa zezzug.

— Tudom, én is ismerem. De mit játszunk ott a padláson?

— Szellemeket.

— Nagyszerű! — örvendeztem. — Anyu, megengeded, hogy a padláson játszunk?

— Nahát! A kislányom engedélyt kért! — kiáltotta anyu nevetve.

— Régóta nen> fordult elő ilyesmi!

— Mert. . . valahogy úgy jött ki. . .

— És ha már engedélyt kértetek tőlem, akkor ha megengeditek, hasznos tanácsokkal is ellátlak benneteket — mosolyodott el anyu. — Valószínűleg nem tudjátok, hogy van egy öreg, szakadt, használaton kívüli lepedőm . . .

— Nagyszerű, köszönjük! ^Angyal vagy, anyukám! — kiáltottam boldogan. — De hol van?

75

— Azonnal odaadom.

A lepedőt kettétéptük, aztán fekete festékkel hatalmas halálfejeket pingáltunk rá.

— Na, a lebernyeg már készen van, de álarcunk még nincs! — szolt Jarek.

— Az is meglesz — mondta anyu. — Kerítsetek elő keménypapírt, szalagot majd adok én. Vagy még jobb: gumit adok.

— Juj de jó! Nagyszerű lesz! — kiáltottam. — Elbújunk a padláson, aztán megvilágítjuk az arcunkat, és pé-misztően nyöszörgünk! De anyu, ne mondj semmit a fiúknak, csak küldd fel őket valamiért a padlásra!

— Jól van. De mivel világítjátok meg az arcotokat? A gyertya veszélyes ilyen helyen.

— Zseblámpával — válaszolta Jareki — Az álarc szemgödreit beragasztjuk piros meg sárga selyempapírral, és belülről megvilágítjuk.

— A száj meg legyen zöldes-sárgás-kékes — lelkeztem. — Az biztos nagyon ijesztő lesz!

Nekiláttunk a maszkok elkészítésének. Anyu is segített, s így a kísértetarcok nagyszerűen sikerültek.

— És krumpliból kísértetpecséteket csinálunk! — mondta Jarek. — Kettévágjuk, halálfejet vésünk bele, bekenjük tintával — és kész a pecsét!

Ezzel is hamarosan készen voltunk. Felmentünk a padlásra. Én nem messze az ajtótól telepedtem le, Jarek meg az ajtóval szemközt. Igazán mondom, pont olyan volt, mint egy kísértet. Csendben kuporogtunk, vártuk a fiúkat. / Egyszer csak

Jarek megszólalt. Furcsán fojtott hangon, hadarva beszélt:

— Tudod, miért gyűlölöm?

összereztem. Végre! Sejtettem, hogy miért, de többet akartam megtudni.

— Nos?

76

-+ Mert be akarja csapni az anyámat!

— Honnan tudod ezt?

— Biztosan tudom — suttogta, és egy pillanatra elhallgatott.

Azután megkérdezte: — Tudod, mi az a tartásdíj?

— Tudom.

— Én is tudom. És tőle tudtam meg.

— Hogyan? — kérdeztem szórakozottan.

— Bonyolult história. Tudod . . . én kezdettől fogva nem szívleltem őt. Van az úgy néha, hogy nem is ismerünk valakit alaposan, és mégsem szeretjük. És nem tudni, miért, mi okból. . . tudod . . .

— Tudom. És?

■ — Márciusban érkezett ide. Nálunk lakott, mert az üdülőben nem volt üres szoba, de lehet, hogy anyu maga hívta . . . Szóval itt lakott nálunk. És én rögtön tudtam hogy ő . . . szóval, tudod.

— Tudom, na és?

— És én nagyon nem szeretem őt. Nagyon utálok, hogy folyton leckéztet — csikorgatta a fogát. — Ő meg egyre: Jarek így, Jarek úgy, minduntal arv figyelmeztet valamire, és anyut is szekírozza . . . tudod . . .

— Tudom . . .

— ő sem szeret engem, mindig belém köt. . . Nem tudom, miért, talán azért, mert én sem szeretem őt. Mindig hátat fordítok neki, faképnél hagyom . . . tudod . . .

— Tudom.

— Ezért szekíroz engem. De lehet, hogy azért, mert sejti, hogy én tudok valamit. . . mert tudod . . .

— Tudom! Na és? •

— Egyszer levelet kapott. A postásnak nem akaródzott bejönni hozzánk, s nekem adta a levelet, hogy adjam át a címzettnek. . . Én meg elfelejtettem. . . Játszottunk a fiúkkal, és a levél valahogy kiesett a zsebem

77

bőí, bele a vízbe. Megijedtem, felnyitottam S borítékot, hogy a levél nem ázott-e szét—

— No és?

— Csak egy kicsit ázott meg. És az volt abban a levélben . . . Azt az ő felesége írta! Kérte valamire. . . Valamire a gyerekekkel kapcsolatban . . . fenyegette . . . válásról meg tartásdíjról volt szó . . . tudod . . .

— És nem adtad át azt a levelet?

— Áadtam. Leragasztottam és átadtam . . . Mondtam neki, hogy kiesett a zsebemből. De a boríték eléggé gyűrött volt meg szakadt, és ő gyanakodva méregetett engem . . . És amikor este megkérdeztem, mi is az a tartásdíj, akkor szinte felugrott a székéről. . . És ettől fogva annál jobban szekírozott. . . mert gyanakodott rám . . . tudod . . .

— Tudom. És anyukádnak elmondtad?

— Ugyan! Botrány lett volna. . . és anyu aggódott volna . . . mert ő. . . most, hogy ez a Walecki megérkezett . . . szóval anyu nagyon örült. . . na őő tudod. . .

^ — Tudom.

— Akkor ő azonnal elutazott, és én azt hittem, hogy soha többé nem látjuk . . . De nem sokkal később megint megjelent. . . és én ezt gem mondhatom meg anyunak! — kiáltotta Jarek.

— Tgen, igen, . . . Buta história!

— És most mit tegyek? — kérdezte sirva.

— Hm . . . Mondd . . . abból a levélből. . . nem derült ki, hogy elváltak-e már? — kérdeztem. — Hiszen tartásdíjról volt szó . . .

— Nincsenek elválva, mert a levél tele volt fenyegetéssel, hogy ha így megy tovább, akkor ő elvállik.

— Ahá! Ez már jobb.
— Hogyhogy jobb?
— Figyelmeztetnünk kell anyukádat! — mondtam lázasan. —
Nagy kár, hogy odaadtad azt a levelet. Vol

78

na bizonyítsunk. így meg előbb bizonyítékokat kell szereznünk.
Ki kell kémlelnünk őt. . . Győznünk kell!

— De hogyan? — kérdezte Jarek egy árnyalatnyi reménnyel a hangjában.

— Majd meglátjuk.

— De ide figyelj, senkinek . . .

Autó gördült a ház elé. Fel kellett készülnünk. A padlásra vezető lépcsők megcsikordultak.

— Vigyázat! — sziszegtem. Zbyszek lépett be elsőnek.

— Semmiféle kosarat nem látok itt — mondta. — Azt hiszem . . .

— Pszt! — suttogta Michal. — Mintha jajgatást hallottam volna.

— Ugyan. . .

A jajgatás megismétlődött, de ezúttal hangosabban.

Meggyújtottam a lámpát, és hangtalanul megmozdultam.

— Ó, jaj! — kiáltott föl Zbyszek. Visszahúzódtak az ajtóhoz.

— Malgosia, Jarek! Mit hülyéskedtek? — mondta Michal.

De mi előrelendültünk, jajongva, a krumpli pecsétnyomókat készítve. . .

— Ne hülyéskedjete, kísértetek! — üvöltötte Zbyszek. — Azt hiszitek, megijedünk?

Hozzávágtam a krumplit, és ezzel elkezdődött a harc. A fiúk rohantak lövedékért, de mivel a sötét padláson még kárt tehettünk volna egymásban, áldozatainkat le-toloncoltuk a kertbe, és itt fejeződött be a küzdelem.

— Hihih! Miféle kísértetek ezek? — üvöltötte Zbyszek, a lepedőt cibálva rólam. — Nappali fényben mi ' vagyunk az urak!

Ez a „nappali fény” bizony már esti fény volt, nemsokára a vacsorára hívó szó félbe is szakította az ádáz csatát.

78

Vacsora után, amikor már teljesen besötétedett, az út menti bokrokban bujkáltunk a járókelőkre vadászva. Amikor felbukkant az első, Zbyszek már készülődött, hogy alaposan ráijeszt, de megragadtam a karját.

— Állj meg, ez a professzor bácsi!

így hát a professzor bácsi akadálytalanul hazatérhetett esti sétájából a „Kagyló” üdülőbe.

— Kár, hogy Micsodakölykők néni már otthon van! sóhajtott föl Michal. — Olyan szívesen megijeszteném!

— Képzelem! — mondtam.

Nem volt szerencsénk, senki sem jött arra. . . Csaknem egy rendőr karjaiba futottunk, de idejében felismertük a tányérsapkát.

Hazaballagtunk. Ezúttal otthon aludtunk. A szüleink szívesebben tudtak minket elérhető távolságban, szem előtt. Jarek dolgáról nem beszéltem a fiúknak. Egyelőre nem kell róla tudniuk. Elalvás előtt megkérdeztem anyutól:

— Anyu, a gyerekek is élhetnek át tragédiát?

— De még mennyire! — válaszolta anyu, és figyelmesen vizsgálgatott. — De miért kérdezed?

— Ó, semmi, csak úgy . . . Nagyon sokáig nem tudtam elaludni.
79

EGY KÖZÖNSÉGES NAP

— Nagyon kérlek benneteket — mondta anyu —, hogy ma semmiféle botrányt ne csináljatok. Fáj a fejem, és szeretnék kicsit pihenni.

— Hallottátok? — kérdezte apu, fenyegetően ráncolva a homlokát. — Vége a kalandozásoknak! Majd rövidebb pórásra fogunk benneteket!

Hallgattunk, meⁱ^t mit is mondhattunk volna? Ebből a kora reggeli szónoklatból világosan kitűnt, hogy az a nap unalmas, lesz. Anyu bevett egy fájdalomcsillapítót, és fogta a könyvét, apu a napernyőt meg az újságját — s indultunk ki a vízpartra.

Ezúttal azonban nem a nyílt tenger partjára, hanem az öbölbe. — Ott több az árnyék — mondta anyu.

Igen, több az árnyék, de úgyszintén a szúnyog, az apró légy meg muslica. Nem lehet kibírni. Ha mozog az ember, nem olyan szörnyű, de képtelenség egy pillanatra is leülni. Ettől aztán anyu kedve még jobban elromlott.

— Ó, milyen ostoba vagyok! — csapott apu a homlokára. — Hiszen a bőröndömben lapul egy csodálatos szúnyogriasztó kenőcs! Egészen megfeledkeztem róla.

•— Na látod! — sóhajtott fel anyu szemrehányóan. — Hagyod, hogy így szenvedjünk. Küldd el valamelyik gyereket, hozza ki.

— Inkább magam megyek érte, ők nem találnák meg — mondta apu, s hazament.

Mi pedig: bele a vízbe! Ott legalább nem csíptek a

79

szúnyogok. Anyu szinte felénk se nézett, az öböl vize biztonságos. A víz nyugodt, szinte egészen sima volt. Olyan, mint egy tó.

A nádasból elősiklott egy kajak, a kikötőből odahallatszott az *Olimpia* kürtjelzése, valahol nem messze motorcsónak berregett. Békésen, jól nevelt gyerekekhez illően úszkáltunk. Michal egy saját maga által kitalált úszóstilust próbálgatott, Zbyszek és

Jarek versenyeztek, ki bír tovább maradni a víz alatt. Én voltam a döntőbíró. Adzik a parton búslakodott, mert náthás volt, Jumpó vadul kergetett egy lepkét vagy bögölyt, és ugatott. Mindkét fiú egyszerre dugta ki fejét a vízből, így hát a verseny döntetlenre végződött. Ekkor aztán a fiúk elhatározták, hogy lenyomnak engem a víz alá. Hiába iparkodtam elillanni, ők hárman voltak, és én jócskán kortyoltam a vízből. Azután úszóversenyt rendeztünk. Természetesen megint én voltam a cél. Michal úszott be elsőnek, Zbyszek és Jarek fej fej mellett, egy időben érkeztek be; a versenyt veszekedés követte, újra akartak úszni, de a „cél” meglógott előlük, ugyanis időközben a partot elárasztották a táborozó kislányok. Vidáman kiáltoztak, sikongattak, de ez a lárma anyunak nem volt inyére, mert nagy csattanással becsukta a könyvét, fogta a pokrócát, és csendesebb helyre hurcolkodott. Apu is követte őt, hangos ^szóval hívogatva minket, hogy bekenhessen azzal a csodakenőccsel!

De mivel nem volt szándékunkban hosszabb időre elhagyni a vizet, felesl ( ess  vált a szúnyogriasztó kenőcs. Csupán Adzik, a nátha áldozata lett bekenve, s utána már csak nevette a sz rnnyas kis v rszop kat.

A táborból négy csoport jött ki az  b l h z. Az a csoport, amelybe Barbara tartozott, aznap Juratába ment sétálni. S mert nem találtam Barbarát, visszamentem a

80

vízbe. De utánam kiáltott Irka, Barbara barátnője, aki megismert.

— Szia, Malgosia! Hol a pokr cod?

— Anyukám  l rajta — válaszoltam. — Ete tudok egy nagyon jó helyet.

— Nagyszerű! Bronka, Zoska, Lodka! — kiáltott a barátnőinek.

— Hozzátok ide a pokrócot!

Odafutott a három kislány, és leteritette a pokrócot az általam mutatott jó helyre.

— Tényleg nagyon jó itt — mondta elismeréssel az egyik.

— Hol a napolaj? — kérdezte a másik.

— M nek neked az olaj? Gyerünk a vízbe!

Azzal gyorsan levetk ztek, és rohantunk a vízbe.  tk zben Irka megtorpant.

— Jaj, és ki vigyáz majd a pokrócra?

—  n nem maradok!

—  n sem! Megyek fürödni!

— Hát akkor ki? Valak nek csak itt kell maradnia! —

aggodalmaskodott Irka. — Malgosia, te is jössz a vízbe?

— Persze! De tudjátok, mit? — villant az eszembe valami. — Az öcsém kicsit náthás, ezért nem mehet ma fürödni. Hívjuk őt ide. Majd ő vigyáz!

— Ó, nagyszerű! — örvendeztek a kislányok. Szóltam Adziknak, és rábízta a holmink őrzését.

— El ne mozdulj innen! — mondtam. Adzik savanyú képet vágott, de beleegyezett.

Az öböl szinte forrt a sok embertől. Lárma, kiáltások, sikongatás, nevetés. Nagyszerűen szórakoztunk. A táborozó kislányok vidáman úszkáltak, néhányan csak most kezdtek úszni tanulni, ezeket barátnőik jó tanácsokkal segítették. A fiúk megvetéssel félrevonultak, beúsztak a mélyebb vízbe. Én a kislányokkal játszottam továbbra is, de amikor láttam, hogy a fiúk kimennek a partra, én is utánuk futottam.

81

— Miért nem maradtál azokkal a lányokkal? Miért jöttél utánunk? — vetette oda mérgesen Zbyszek. — Pont hozzád illő társaság!

— Ne beszélj butaságokat! — szorult ökölbe a kezem. — Nagyon kedves kislányok, ha tudni akarod!

— Hát akkor csak maradj velük! ^

— Ha nagyon akarod! — fortyantam föl. — Látom, le akartok rázni.

— Látjátok, ilyenek a lányok! Mindjárt felhúzzák az orrukat! — kacsintott Zbyszek a többiekre.

Villámgyorsan odaugrottam, és mielőtt még észbe kaphatott volna, leterítettem őt a földre, azzal a fogással, amit épp tőle tanultam. Azután ráültem a hasára, és mérgesen kiabáltam, mialatt fáradhatatlanul^ püföltem:

— Milyenek a lányok? Milyenek a lányok? Most mondd!

Jarek annyira nevetett, hogy a könnyei potyogtak.

— Látod, Zbyszek, nem érdemes kikezdeni ilyen erős lánnyal! Zbyszek a földet kapálta a sarkával, vadul forgatta a fejét, és mimelt rémülettel üvöltötte:

— Segítség! Segítség! Kegyelem!

— Milyenek a lányok? — ismételtem fenyegetően, miközben dögönyöztem az oldalát.

— Te kivétel vagy! Te kivétel vagy!

— Azért! ^ mondtam elégedetten, és lazítottam a szorításon. S ekkor egy fordulat következett: ezúttal én feküdtem a földön. Zbyszek azonban nagylelkűen felállt, nem ropogtatta meg a csontjaimat.

Jarek el volt ragadtatva az ügyességemtől.

— Olyan vagy, niint egy fiú! — mondta elismeréssel.

— Hát igen! bölintott Michal. — Megneveltük a hügocskánkat!

„Arról beszélhetnénk, ki kit nevelt meg, de hadd örüljön” — gondoltam.

Szoltam Adziknak, s elindultunk sétálni. Minden cél nélkül bolyongtunk. Michalnak nem volt többé kedve a bunkerba menni. Hiszen Mikáé volt!

Az egyik ösvényen pedig nem másba: épp Mikába botlottunk. Kurtán üdvözöltük egymást, azután mély haUgatás következett. Végül Michal elmosolyodott.

— Voltál a bunkerban? —■ kérdezte.

— Nem, még nem voltam.

— És a hálód, a felszerelésed?

— Elvitte a nagyapám — sóhajtott fel Mika. — Újról kell gondoskodnom.

— Mindent elvitt? — vágott közbe Zbyszek. — A horgokat is?

— Azt nem, mert azt otthagytam a bunkerban. Ezután újabb hallgatás következett.

—Hát akko'r. . . — köszörülte meg a torkát Michal. — Ráérsz?

Velünk tarthatnál. . . Majd csak kitalálunk valamit.

— Maradhatok egy kicsit — egyezett bele Mika.

— Mit játszunk? — kérdeztem.

De Michal csak a homlokát ráncolta.

— Mindig csak játszana! — mondta lekicsinylően. Csak bámultam. Hát ebbe mi ütött? Megelőzve a kérdezősködésemet, gyorsan mondta: —' Menjünk a kikötőbe, jó?

— Arról volt szó, hogy játszunk — mosolyodott el Mika, rám sandítva,

— Ugyan, hagyd ezt! — legyintett Michal.

Mi üthetett belé? Mika a zsebéből előhúzott egy kést.

— Játsszunk? — kérdezte.

Michal beleegyezően bólintott, azzal lekuporodtunk a földre. Én is ügyesen bánok a késsel, ezt Michal is tudta, de most mégis félretolt, így szólva:

— Ez nem lányoknak való. ^ Elképedtem. Mika lopva elmosolyodott.

És hirtelen megértettem . . . Arról van szó, hogy Michal megjátssza magát Mika előtt. Bizonyára szegényli, hogy mi mindig együtt játszunk. Szeretne olyannak mutatkozni, mint Mika. Szemmel láthatóan imponált neki. Mivel nyerhette meg annyira a tetszését? Valószínűleg akkor éjjel, az öbölben ; . .

A játékot végül is Mika hagyta abba. Ráunt, annak ellenére, hogy fölényben volt Michal felett, aki pedig szintén ügyesen bánt a késsel.

— Gyerünk a kikötőbe — mondta Mika.

És megint csak nem ismertem a bátyámra. Felállt, és engedelmesen követte Mikát. Pedig mindip; ő volt a vezér, nem tűrte, ha valaki más parancsolt, ha előírták, mit csináljon. Legalábbis vitába szállt minden javaslattal. Most pedig egyetlen szó nélkül. . .

Mentünk utánuk. A kikötőben nem volt semmi rendkívüli. Néptelen volt, unalmas. Zbyszek fellopakodott a szorosan egymás mellett álló halászhajók egyikére. Azután egyszer csak megbotlott, és teljes hosszában végigvágódott a földön, lába belegabalyodott az ott heverő halászhálóba.

— Zbyszek, vigyázz! — figyelmeztette őt Jarek, aki észrevette, hogy egy halász közeledik felénk, mérgesen kiabálva.

Zbyszek felugrott, de továbbra is maga után húzta a hálót. Csak nagy nehezen szabadult a háló fogságából, s menekült el a hajóról. Épp az utolsó pillanatban.

Amikor a halász odaért a tett színhelyére, felvette a hálót: megforgatta, nem szakadt-e el. Zbyszek biztonságos távolból figyelt, nevetett, és hosszú orrot mutatott. Azután kijelentette: — Gyerünk! Nincs itt semmi érdekes. És elhagytuk a kikötőt.

12:?

A mozi előtt három nagyobb fiú ácsorgott, szóltak Mi-kának,, aki erre biccentett felénk, s ahhoz a háromhoz csatlakozott. Michal kissé csalódottan nézett utána, de azután legyintett, és visszamentünk az öbölhöz.

Szüleink már hazamentek, valószínűleg a szúnyogok riasztották el őket — a csodálatos szúnyogriasztó kenőcs ellenére. Épp ebédre értünk haza.

— Végre hazataláltatok! — fogadott minket anyu. — Mondjátok, miért kell folyton eltűnnötök?

Tudtuk, anyunak még mindig fá j a feje, ezért nem emlékeztettük, hogy épp ő kért meg minket, legyen a házban nyugalom, vagyis tűnjünk el.

Anyu ebéd után kivitte a kertbe a nyugágyat, lefeküdt, hogy aludjon egyet. Apu az elromlott villanyborotváját szedte szét, amit Adzik nagy. érdeklődéssel figyelt.

Mi, többiek, kimentünk a kertbe. Michal újra a régi volt.

— Jarek, hol a labda? — kérdezte.

Az üdülőhöz tartozó kertrészben labdázunk, mert itt a talaj egyenesebb volt. Zbyszek és én alkottuk az egyik csapatot, Michal Jarekkel a másikat.

A legforróbb pillanatban eltűnt a labda. Csakhamar rájöttünk, hogy a „Kagyló” pinceablaka nyelte el.

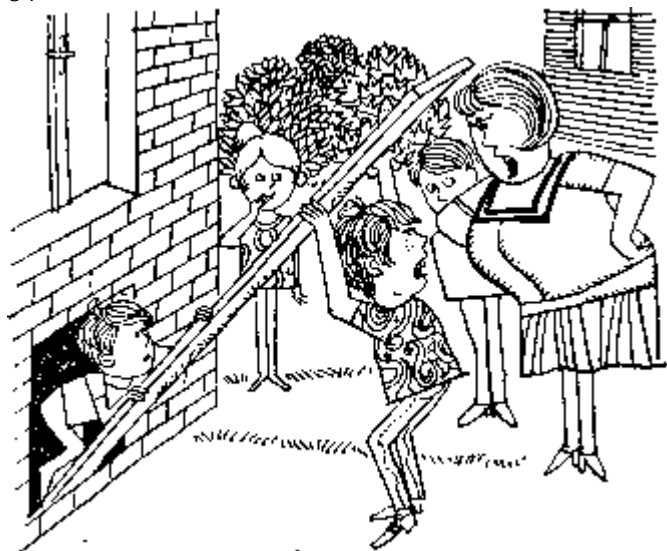
— Hogyan szerezzük vissza? — kérdeztem. — Az ablak nagyon keskeny.

— Egyszerűen. A gondnok bácsitól elkérjük a pince kulcsát — mondta Michal, s bement az épületbe. De az egész épületben senkit sem talált, aki a pincét kinyithatta volna.

A pinceajtó pedig zárva volt.

'— Nem tehetünk mást, az ablakon kell bemásznunk — döntötte el a kérdést Michal. — Zbyszek, próbáld meg te, te vékonyabb vagy.

84

De Zbyszek sem fért be.

— Talán Adzik? Próbálja meg **ő!** — mondtam. S hívtuk Adzikot.

— Adzik, beesett a pincébe a labdánk, neked kell megkeresned

— magyarázta Zbyszek.

Adzik bebújt a szűk nyíláson. Elég könnyen befért

— Megvan?

— Menjetek az ablak elől, mert semmit sem látok! — kiáltotta.

— Megvan? — kérdezte újra türelmetlenül Zbyszek. Adzik egy darabig hallgatott.

— Megvan! — jelentette végül diadalmasan.

— Hát akkor mássz ki!

— Igen, de hogyan?

— Nem bírsz? — kérdezte Michal. — Nincs ott valami láda vagy valami, amire felállj?

— De igen, van egy láda.

84

—(.Akkor mássz fel rá!

— Nem ér semmit, túl alacsony!
— Akkor köpj egyet a talpad alá! — szellemeskedett Zbyszek.
— Gyerekek, komolyan, hogyan juthatna ki onnan? — kezdtem aggódni. — Nem nyújthatnánk le neki valamilyen létrát?
— Vagy egy deszkát? — pattant fel Zbyszek. — Láttam egy megfelelőt a házunk mellett. . .
— Jól van. Adzik, fel tudsz mászni egy deszkán? — kérdezte Michal.

— Persze! — kiáltotta Adzik.

Zbyszek máris hozta a jókora deszkát. Óvatosan bedugtuk az ablaknyíláson s engedték lefelé, amikor a hátunk mögött egy hang csattant fel:

— Hát ez aztán már sok! Micsodakölykök néni volt.

— Nem elég, hogy szakadatlanul lármáztok, most meg idegen pincéket fosztogattok? Haszontalanok!

— De néni, kérem . . . — próbált magyarázkodni Michal.

— Nagyon jól tudjátok, mikor van otthon a gondnok, mikor nincs! Most épp azt eszeltétek ki, hogy a gondnok távollétében belopóztok az üdülő pincéjébe, ki tudja, miért?

— Beesett a labdánk! — csattant fel Michal, igyekezve Micsodakölykök asszonyságot túlkiabálni,

— Hazudsz! Szentelen, utálatos kölykök! — kiabálta Micsodakölykök néni, s berohant az épületbe. Ütközben még morgott valamit az orra alatt, de ezt már nem hallottuk.

— Nem is érdekli, mi az igazság, csak vádol! — csikorgatta a fogát Michal. — Vén boszorkány!

— Igen, kiállhatatlan nőszemély — helyeselt Zbyszek, és ökölbe szorult a keze. — Biztos azt hitte, hogy

85

az a deszka is a pincéből való, s hogy mi különféle dolgokat csenünk ki a pincéből. Tolvajoknak képzeld bennünket!

— Ez már aztán tényleg sok! — mondtam. — Mit képzeld ez a boszorkány?

— Kihúzzuk Adzikot; azután móresra tanítjuk! Ki kell találnunk valamit! — kiáltotta Zbyszek.

— Jól van!

Adzik a labdával együtt, a deszka segítségével visszanyerte szabadságát. Bebújtunk a sátorba, hogy kiokoskodjunk valamit. Anyu' még mindig aludt, apu elment újságot vásárolni, tehát szabadon cselekedhettünk.

— Mi volna, ha. . . — kezdte Zbyszek, de Michal közbevágott:

— Ne feledjétek, hogy hátravan még a végső bosszú, tehát nem találhatunk ki számára túl erős büntetést. Várjuk meg, míg több „anyag” gyűlik össze: Viszont küldhetnénk nekr egy figyelmeztetést. . . %

— Az jó! — helyeseltem. — De mit írjunk?

— Versben írjuk meg! — lelkesedett Zbyszek. — Jó gúnyosan! Ismétlem: egyelőre „finoman” kell vele bánnunk! — szakított félbe minket Michal. Gondolom, egy rajz tökéletesen megfelel a célnak.

— Ugyan . . . — húzta el a száját Zbyszek, de én gyorsan közbevágtam:

— Persze hogy a rajz a legjobb! Rajzot küldjünk!

— Te fogod megrajzolni — határozott a legidősebb testvérem. — Rajzold le Micsodakölykök nénit, ahogij' üvöltözik velünk.

— Rendben van. ,

Azzal mentein papírért, ceruzáért. A papírlapon csakhamar megjelent Micsodakölykök néni karikatúrája, amint öt ártatlan angyal előtt nagy patáliát csap.

A rajz fölé Michal felírta: „Igazságtalan szidalmak.”

86

— így ni, ezzel kész. Azonnal kézbesítjük is. Bedobjuk az ablakán — mondta Michal.

A papírlapba egy kavicsot göngyöltünk, és behajítottuk Micsodakölykök néni ablakán. Elbújtunk a bokrokban, mert azt gondoltuk, hogy nyomban kiabálni kezd, és rohan anyunak panaszkodni, de nem. Sehol senki.

— Vagy alszik, vagy nincs otthon — mondta Michal. — Gyerünk az erdőbe. ,

Nem jutott semijii más az eszünkbe, céltalanul mászkáltunk az erdőben. A fiúk egy meccset tárgyaltak, a sportról beszélgettek, én leghátul baktattam, és Jarek dolga járt az eszemben.

Segíteni akartam rajta; igen ám, de hogyan? ^

Ahogy mondani szokás, a „közös titok összefűzött minket”, még jobban összebarátkoztunk. Természetesen rajtam nem látszik meg, ha valami titkot tudok-

Jarek is elég fapofa, rajta sem látszott semmi, csak éppen egyre többet játszott és beszélgetett velem. Zbyszek és Michal sokatmondóan kacsingattak egymásra, de én ezzel mit sem törődtem.

Megígértem Jareknek, hogy segítek neki, de egyelőre semmi okos nem jutott eszembe. Mert mit is tehetne egy tizenkét éves kislány az ilyen felnőttügyekben? Lehet, hogy a testvéreim kieszeltek volna már valamit, de egyelőre jobbnak láttam nem beavatni őket a dologba. Lehet, hogy túllónének a célon, pedig itt óvatosnak kell lenni. Ki kell találnom valamit! Nekem kell kitalálnom! De mit?

Nézegettem, figyeltem %zt a Walecki urat, s töprengtem, képes volna-e elvenni feleségül Marcinowska nénit, Jarekot intézetbe adni, hogy ne álljon az útjában, s azután rútol becsapva,

elhagyni Marcinowska nénit? A szemét nézve úgy éreztem, hogy igen, képes volna minderre. S talán még szörnyűbbre is.

87

És a felesége? A gyerekei? Az a kérdés, hogyan, miképpen figyelmeztessem Marcinowska nénit.

Vacsora közben is erre gondoltam. Egyszer csak Zbyszek megbökte a könyökömet. Ránéztem, nem értettem, mit akar.

— Micsodakölykök néni jön panaszkodni — sziszegte a foga között.

Valóban, Micsodakölykök néni közeledett öles léptekkel a veranda felé!

Köszönt, és mindjárt rákezdté:

— Elnézést kérek, hogy alkalmatlankodom, de komoly panaszom van a gyerekek viselkedésére.

Anyu szeme kérdően siklott végig rajtunk.

— Tessék, kérem, foglaljon helyet — mondta, s odatolt egy széket. — Mit műveltek már megint a gyerekek?

— Csak épp beugrottam, köszönöm. Hogy mit műveltek? Túl sokat merészelnék, kérem szépen! Azért, hogy én figyelmeztettem őket valamiért, ők egy gúnyrajzot dobtak a szobámba. Tessék, itt van!

És drámai mozdulattal anyu felé nyújtotta a rajzot.

— „Igazságtalan szidalmak” — olvasta anyu hangosan a feliratot. — Mit jelentsen ez? — fordult felénk.

— Ez már szemtelenség! — fortyogott Micsodakölykök néni.

— Mit tudtok felhozni a mentségetekre? — kérdezte apu.

Zbyszek válaszolt:

— Ez csupán finom figyelmeztetés volt.

— Figyelmeztetés! Micsoda szemtelenség! — kiabálta égnék emelt fejjel Micsodakölykök néni.

— Kisfiam, udvariasabban! — szólt rá apu szigorúan Zbyszekre, majd a nénihez fordult: — És önt, asszonyom, ha szabad kérdeznem, mi miatt érte ez a . . . figyelmeztetés ?

87

— Rájuk szóltam, kérem. Miért, nem szabad figyelmeztetnem a gyerekeket? Talán az ilyen elkényeztetett gyerekeknek mindent szabad? Fütyülnek ők az idősebbet megillető tiszteletre!

— Miért tettétek? — kérdezte anyu.

— Azért, mert a néni figyelmeztetése kissé hangos volt — szólalt meg Michal —, és főleg igazságtalan.

— Igen! — pattant föl Zbyszek. — Mert mi csak a labdánkért mentünk a pincébe! Semmi rosszat nem szándékoztunk csinálni!

— Hiába akarjátok tisztára mosni magatokat! — rivallt ránk Micsodakölykök néni, azután anyuékhöz fordult: —

Tulajdonképp nem is a pince miatt jöttem. Engem elsősorban a velem szemben tanúsított szemtelenségük háborít fel!
— Ezért elnyerik méltó büntetésüket! — jelentette ki apu.
— Hát akkor el is búcsúzom — mondta Micsodakölykök néni. — De kérem, akadályozzák meg, hogy a gyermekeik másokat háborgassanak.
S ezzel elégedetten és büszkén ellépdelt. A szüleink ránk néztek. Mi pedig egy cseppet sem hajtottuk mélyebbre a fejünket. ' — Mondjátok meg; miről is van szó tulajdonképpen?
— kérdezte apu.
— A fekete labdánk berepült az üdülő pinceablakán, mi pedig bemásztunk érte — magyarázta Michal.
— Az ablakon át?
— Igen, mert az ajtó zárva volt. Tulajdonképpen csak Adzik mászott be, és aztán nem tudott kimászni. Ezért nyújtottuk le neki a deszkát.
— És ekkor jött ez a mérges néni, és ordítozni kezdett, hogy mit keresünk egy idegen pincében — tette hozzá Zbyszek. — Majdhogynem tolvajoknak nevezett minket!

88

— Ejha! Ez egy kicsit erős!;— vonta össze a . szemöldökét apu.
— És nem akart hinni nekünk!
— És ezért elfogyott a türelmünk, és „kiborultunk”!
— Lehet, hogy „kiborultatok”, de azért az a rajz túlzás — erősítette meg anyu. — Lehet, hogy ez a néni ideges, de az is igaz, hogy a ti viselkedéseteket nehéz megszokni. És kérlek benneteket, hogy viselkedjetez tisztelettudóan vele szemben, s ne vetemedjetez ilyen . . . szemtelenségre.
— Úgy van, kissé túllóttetez a célon — helyeselt apu. — Bocsánatot kell kérnetek tőle.
— Jaj, csak azt ne! — kiáltottuk kórusban.
— Most elment sétálni — jegyezte meg Zbyszek. — Majd vacsora után kérünk tőle- bocsánatot, jó?
— Jó — egyezett bele anyu.
— És ki rajzolta ezt a rajzot? — kérdezte apu, a papírt nézegetve.
— Malgosia.
— Hasonlít. . . — mosolyodott el apu.
— Na de. . . — szólt közbe figyelmeztetően anyu. Apu felsóhajtott, bűnbánó szemmel nézett anyura, és a papírlapot a rajzzal a zsebébe dugta.
Vacsora után — szülői jóváhagyással — eltűntünk az erdőben. De valahogy semmiféle játékhoz nem volt kedvünk. A fiúk az autókról, repülőkről, a modern technika vívmányairól

beszélgettek, én szótlánul baktattam a nyomukban, s egyre Jarek dolgán járt az eszem.

Az erdő széle felé kerültünk, a főút felé, hogy találkozzunk Micsodakölykök nénivel, és bocsánatot kérjünk tőle. Néha rövid időn belül sikerül teljesítenünk szüleink kívánságát. De ezúttal, úgy látszik, nagyon kevéssé törtük magunkat, mert nem találkoztunk Micsodakölykök nénivel, az is lehet, hogy ma másfelé indult, elég az hozzá, hogy a bocsánatkérésből nem lett semmi.

89

A BOSSZÚ

Másnap reggel apu szigorú hangon kérdezte:

— Bocsánatot kértetek a nénitől? Egymásra néztünk.

— Még nem — válaszoltam —, de azonnal megtesz-szük.

— Azért mondom! — fenyegetett meg az ujjával apu. Reggeli után elindultunk Micsodakölykök néni felkutatására.

— De te beszélsz, Malgosia! — jegyezte meg Michal nyomatékosan. — Mi majd oldalt állunk, te kézen fogod Adzikot, ő olyan ártatlanul fest. . .

Nagyon hamar rátaláltunk Micsodakölykök nénire. A város felé ment. Amikor meglátott minket, szigorú arcot vágott.

A fiúk kissé hátrébb húzódtak, én kézen fogtam Adzikot, és elindultam a fenyegető külsejű asszonyosság felé.

Várakozásteljesen megállt. Alázatosan lesütöttem a szemem, ugyanakkor megböktem Adzikot, aki a nénire emelte égszínkék, tiszta, ártatlan tekintetét. . .

Ezzel egyidejűleg a lábammal egy parancsoló mozdulatot tettem.

A fiúk lehorgasztották a fejüket.

— Mit akartok? — szólalt meg a néni szigorúan.

— Mi. . . mi. . . szeretnénk bocsánatot kérni a nénitől. . . —

mondtam hűlk hangon. — Bocsánatot kérünk, és ígérjük, hogy soha többé. . .

— Szóval bocsánatot kértek! — morogta kissé meg

89

enyhülve. — De értitek-e? — kezdte, s itt kissé felemelte a hangját, mert egy család közeledett felénk, összeszorítottam a fogam. — Értitek-e, hogy viselkedésetek. . . egyszerűen

tűrhetetlen? Idegennek is joga van rászólni a gyerekekre, ha helytelenül viselkednek. Nagyon csúnyán viselkedtetek! Kritikán alul! Ezt mondva, elindult előre.

— Haragudni tetszik ránk? — suttogtam „kritikán felül”.

— Igenis haragszom! — rivallt ránk. .

Az említett család elhaladt mellettünk, és kíváncsian méregfettek minket.

— Hallottátok? — kérdezte a mama a gyerekektől. Komor pillantásokat lövelltünk feléjük.
— Az a fő, hogy túljutottunk a bocsánatkérésen — mondta a vállát vonogatva, Zbyszek, s belerügött a lába előtt heverő fenyőtobozba. — De Micsodakölykök néni amúgy sem ússza meg!
— Holnapután elutazik — mondta Michal. — Ideje a bosszúra gondolni.

— Holnap bosszút állunk! — kiáltotta Zbyszek. — Ma jóknak kell lennünk, akár az angyaloknak.

— Gyerünk ki a strandra — nyafogta Adzik. Kimentünk a partra, s egész nap olyan rendesek, csendesek, illedelmesek voltunk, akár az angyalok. Na de másnap! Hogy mi volt másnap! Micsoda botrány! Még rosszul is végződhetett volna . . .

De vegyük csak sorjában.

Vacsora után illedelnieesen letelepedtünk a kertben a cseresznyefa alá (alá!), és törtük a fejünket a bosszú módján.

— Tegyük békát a lepedője alá — tanácsolta Adzik. — ^Az semmi! — vonta meg a vállát Michal, Zbyszek meg hozzátette:

— Az butaság. Valami jobbat kell kieszelnünk.

90

— Hát eszeld ki — vettem oda.

De semmi jó ötlet nem jutott eszünkbe. Végül Michalnak elment a kedve az egésztől, és legyintett.

— Az is lehet, hogy nem állunk bosszút!

— Micsoda???'Dehogynem! — pattant fel Zbyszek. — Nem lehet büntetlenül hagyni.

— Én úgy gondolom — szólalt meg az addig hallgatag Jarek —, én úgy gondolom, csináljunk neki egy tust. . .

— Tust! Nagyszerű! — kiáltotta Zbyszek. — Igen, igen! Le kell önteni vízzel!

— Na de hogyan? — kérdeztem. — Csak nem dugjuk be a szobájába a kerti öntözőcsövet?

— Nem. Ügy csináljuk', hogy . . . — kezdte Jarek. — Az üdülő kapuja felett van egy gerenda, abból az időből, amikor még nem veranda volt azon a helyen, hanem csak egy kis tető.

Emlékeztek?

— Emlékszünk! — mondtuk kórusban. — De bökd már ki! — türelmetlenkedtünk.

— Szóval arra gondoltam, hogy a kiálló gerendára felállítunk egy vízzel teli vödört. . .

— Nagyszerű! — tapsoltam. — Micsoda tus! A vödörhöz zsineget erősítünk, mi meg elbújunk. . . A veranda körül olyan sűrű a vadszóló, hogy senki sem vesz észre minket.

— Vagy kötözzük a vödört a kilincshez — tanácsolta Zbyszek. — Amikor Micsodakölykök néni lenyomja a kilincset, a fejére borul a vödör víz.

— Igen, igen! — ugrált vidáman Adáik. — Ez a legjobb megoldás! Csináljuk így!

— Van vödör? — kérdeztem Jarekot. — És madzag?

— Van, van, minden van.

— Akkor jól — szólalt meg Michal, aki egy kicsit mérges volt, hogy ez az ötlet nem neki jutott eszébe. Most szeretne volna kisebbiteni Jarek érdemét, és gú

91

nyosan mosolyogva így szólt: — Mindez, nagyon szép, de mi lesz, ha Micsodakölykök néni később kel fel? Vagy ha valaki mást öntünk nyakon, mert hiszen a kelepçét már nagyon korán reggel el kell helyeznünk. Erre nem tudtunk mit válaszolni.

— Na de. . . — szólalt meg Zbyszek, aki nem akarta megadni magát.

— Nincs semmiféle na de — jelentette ^i határozottan a legidősebb. — Ez a tus nem jó megoldás, mert lehet, hogy nem Micsodakölykök néni nyakába talál.

— Kár, hogy ő legtöbbször csak délben kel fel — sóhajtottam.

.— Ez a tus nagyszerű ötlet, hidd *élf* — erősködött Zbyszek. — Meg kell valósítanunk, akár mással is!

— Kire gondolsz?

— Tudom már! — kiáltott fel Jarek. — Van az üdülőben egy fiatal mérnök, aki kora hajnalban egy szál fürdőnadrágban rohan ki a tengerhez, őt kellene nyakon önteni. Mit szölk hoázá?

— Jól van — egyezett bele Michal. — Ő fiatal még, neki biztos nem fog megártani.

— És akkor nem is kell kiszaladnia a tengerhez, mert mi itt helyben megmosdatjuk! — kiáltottam lelkendezve.

— Hát akkor gyertek, megnézzük azt a gerendát, és feltesszük a vödört.

Szemügyre vettük a terepet, megkerestük a vödört, a zsineget, azután újra átgondolva az egész tervet, aludni tértünk.

— És mi lesz a bosszúval? — kérdeztem elalvás előtt.

— Holnap meglátjuk.

Zbyszek ébredt elsőnek, 6 rángatott ki minket az ágyunkból.

Csendben kisurrantunk a házból, a vödört megtöltöttük vízzel, azután óvatosan húzni kezdtük

felfelé a gerendára. De a vízzel teli vödör igen nehéz volt, ki kellett belőle öntenünk.

— Először erősítsük fel a vödröt, azután töltsük meg vízzel — tanácsolta Michal.

De sehogy sem bírtunk felkapaszkodni a gerendára, létráért menni pedig nem volt időnk. Igazán szerencse, hogy az üdülő ajtaja nem volt bezárva: Zbyszek az ajtón felkapaszkodott, így sikerült felerősíteni a vödröt. A zsineg másik végét a kilincshez kötöttük. Óvatosnak kellett lenni, azonkívül fürgének is, így hát nem nagyon néztünk körül.

Éppen felnyújtottam Zbyszeknek a vízzel teli korsót, hogy megtölthesse a vödröt, amikor Adzik figyelmeztető kiáltása s nyomban utána Micsodakölykök néni kiabálása valamennyiünket megdermesztett.

Zbyszek ijedtében elvesztette az egyensúlyát, és lepottyant a gerendáról, közben meglökte a vödröt, aminek tartalma a mi fejünkre zúdult. Bosszút akartunk állni, s lám, mi estünk kelepeőbe!

Kinyíltak az "ablakok, az emberek tudakolták, mi történt, s lett zenebona, láрма . . .

Annnyira meglepődöttünk, hogy eszünkbe se jutott menekülni.

Nem tudtuk elképzelni, hogyan került ki a kertbe

Micsodakölykök néni, ez a hétalvó, aki rendszerint csak délben dugja ki az orrát, s most, lám, már a sétájából tér haza!

Milyen kár, hogy nem keltünk fel hamarabb!

— Hogy nem szégyenlik magukat ezek a kölykök! Tegnap kértek bocsánatot, és niár megint rosszban törik a fejüket!

Csak úgy zúdultak ránk a szitkok. Micsodakölykök néninek végül is sikerült minden környéken lakót felébreszteni. A lármát apu vésteteljesen zengő hangja szakította félbe:

92

— Gyerekek! Ennek a néninek készítettétek a csapdát?

— Nem! — kiabáltuk kórusban. — Annak a fiatal mérnök bácsinak, aki kora reggel jár fürödni!

— Hazudnak! Hazudnak! — kiabálta Micsodakölykök néni magából kikelve. — Nekem készítették, rajtam akartak bosszút állni! Micsoda kiállhatatlan kölykök! Hazug, nevetlen kölykök! Apu szemöldöke mérgesen összehúzódott.

— Asszonyom, a mi gyerekeink nem hazudnak! — jelentette ki nyomatékkal.

Micsodakölykök asszonyság mélységesen felháborodva távozott a tett színhelyéről.

Nem volt túl nagy fejmosás, megúsztuk, mert apuék sértve érezték magukat. Mi pedig nem vártuk be, ^míg kicsikarják

belőlünk az ígéretet, hogy békén hagyjuk Micsodakölykök nénit, hanem gyorsan eltűntünk az erdő fái között
Szinte Mhegtünk a dühtől, égtünk a bosszúvágytól.

— Utálatos nőszemély! — pattogott Zbyszek. — Nincs számára könyörület!

— Alaposan át kell gondolnunk a bosszú módját — jelentette ki hidegen MichaL

S tanácskozni kezdtünk.

Ebédig minden eldölt mindent megbeszéltünk. Nyugodtan megebédeltünk, azután hozzáláttunk a bosszú megvalósításához.

Az ötlet nem volt nagyon okos, de semmi jobb nem jutott eszünkbe, az idő meg sürgetett

Előkerítettünk még egy öreg, rongyos lepedőt meg egy nagy, vastag drótot. Fekete festékkel csontvázat festettem a lepedőre, azután felfeszítettük a drótból készült vázra, és rávarrtuk. Majd mindezt s ráadásul" a kutya szájkosarát szíját és egy erős fáslit beraktuk egy

93

zsákba. S vártuk, hogy Micsodakölykök néni elinduljon vacsora utáni sétájára.

Anyuék azt akarták, menjünk velük Juratába, de mi útközben az erdőn át visszaszöktünk.

A „Kagyló"-ban nem volt egy árva lélek sem. így hát minden teketória nélkül belerámoltuk a zsákba a meglepődött Jumpót, a cseresznyefa ágain át feljutottunk a veranda tetejére, s onnan a nyitott ablakon át Micsodakölykök néni szobájába.

Alkonyodott, így hát sietnünk kellett.

A kutya orrára feltettem a szájkosarat, derekára felerősíttem a fáslit és a pórázt, erre pedig a drótkeretre feszített lepedőt.

Az így elkészített, mozgásképes „kisértet" nagyszerűen festett a szekrény sötét hátere előtt. Arra is számítottunk, hogy a kísértet hangot is hallat, mert Jumpó nyomban vinnyogni, nyüszíteni kezdett. Megveregettem a buksíját, és csendben kisurrantunk az ablakon.

Épp ideje volt. Szüleink hazatértek, s szállingóztak hazafelé a „kagylósok" is. Csak Micsodakölykök néni nem mutatkozott, s mi félni kezdtünk, nehogy valaki más fedezze fel a nyögések forrását, ugyanis Jumpó egy pillanatig sem maradt csöndben.

És aztán: végre!

Még mélyebbre bújtunk a bokorba, amikor ellenségünk elmasírozott előttünk. Belépett az üdülő ajtaján,. és . . .

Visszatartott lélegzettel vártunk. Olyan csend volt, hogy szinte a kulcs zörgését, a zár nyikordulását is hal-; lottuk.

Hittelen átfutott agyamon a gondolat, hogy Micsoda-. kölykök néni a nagy ijedségtől szívrohamot is kaphat, ■ de akkor már késő volt.

Szívet tépő sikoltozás verte fel az üdülő csendjét. Azl üdülő lakói rémülten rohantak fel az épületbe. NagyJ

94

kavarodás támadt, kiáltások harsantak. A nyitott ajtón keresztül kirontott a fehér rém, és harsány csaholással eltűnt a bokrok között.

— Orvost! Orvost! Gyorsan orvost! — hallatszott odabentről. A fiúkra pillantottam: halálsápadtak voltak.

Amikor apu kirohant a házból, futni kezdtünk. Egy szót sem szoltunk, csak rohantunk, mint az eszeveszettek. Útközben megtaláltuk a lepedő foszlányait.

Már messze jártunk, amikor észbe kaptunk és megálltunk.

— És most mit csinálunk? — jajdultam föl. — Ha **5** most. . . .

Megborzongtunk a rémülettől. Mi lesz? Jaj, mit tettünk!

— Hülye ötlet volt! — csattant fel Michal. — És most mi lesz? — hajtogatta reszkető ajkakkal.

— Meneküljünk! — pattant fel Zbyszek. —■ Hiszen börtönbe kerülünk!

— Azért csak nem zárnak be mindjárt. . . azt hiszem . . . — suttogta Jarek.

— Minek is csináltuk! És ha szívbeteg volt? — tört rá Zbyszekre á lelkiismeret-furdalás. — Milyen hülyeséget csináltunk!

— Igen! És ha. . . — nyögdécselt Michal, aztán hirtelen felcsattant a hangja: — Gyerekek, ez gyilkosság, nem értitek? Menekülnünk kell!

Felugrottunk.

— **De** hová? Merre? — kérdeztem.

— Egyenesen előre. Minél messzebbre! — mondta Michal, aki már visszanyerte önuralmát. — Az éjszakát az erdőben töltjük, azután megpróbálunk elmenekülni a félszigetről.

— Hajóval kellene külföldre szöknünk — **tette** hozzá Zbyszek.

94

•— Ne Vesztegessük fecsegéssel az időt! — szakított félbe minket Michal. — Gyertek!

— Várjatok! Valaki fut utánunk! — kiáltotta Adzik, s mégragadta a kezemet.

Megismertem: Jumpó volt az.

A kutya szinte az orromig ugrott, s végignyalta az arcomat örömeiben.

— .iumpó! Jumpó! — suttogtam megölelve őt. — Jaj, mit tettünk, kutuskám!

— Csend! Gyerünk! Észrevétlenül át kell vágnunk Juratán — mondta Michal. — Sötét van, talán senki sem vesz észre minket. Óvatosan végimentünk az alvó üdülőhelyiségen, azután ismét betértünk az erdőbe.

— Milyen szerencse, hogy annyi erdő van itt! — sóhajtotta Zbyszek. — Lehet, hogy sikerül egérutat nyernünk.

De a kedvünk még ekkor sem derült fel Végül Adzik megállt.

— Én már nem bírom tovább — jelentette ki sírós hangon. — Fájt a lábam, és fázom!

— Adzik, csak még egy kicsit! Muszáj bírnod! — kérleltem. De nem jutottunk messzire.

— Itt megpihenünk — jelentette ki Michal, s két dűne között leült a homokba. — Pihenünk, azután megyünk tovább.

Zbyszek levetette a zubbonyát, és betakarta vele Adzikot, aki a fáradtságtól nyomban el is aludt a térdemen. Hideg volt, így hát egjonáshoz bújunk. Magunk sem tudtuk, mikor, elaludtunk. Csontig ható hidegre ébredtünk. Az égbolt már szürkült, új nap kezdődött.

— Jaj, pedig csak egy kicsit akartunk pihenni! — mondta Michal szemrehányóan.

95

Hogy felmelegedjünk, rövid birkózást rendeztünk, azután újra tanácskoztunk.

— Mit csináljunk?

— Továbbra is az erdőben bujkálunk — határozott Michal. — És azután megyünk tovább.

— Így egészen Helig mehetünk, ott azután vége a félszigetnek — vetette oda Jarek. — Ellenkező irányba kellett volna menekülnünk.

— Kellott volna! Ne most okoskodj. Akkor bezzeg mindenki elvesztette a fejét! — sóhajtottam föl

— Egyelőre megyünk tovább, azután majd csak kitalálunk valami okosat — mondta legidősebb testvérem.

Akár az üldözött gonosztevők, óvatosan lopakodtunk az erdőn át.

Adzik egyre nyomorultabban festett, ráadásul tüssz-szögni is kezdett. Szerencsére nappal nagyon meleg volt.

Azután az éhség tört ránk. Atkutattxik valamennyi zsebünket, de nem találtunk többet két zlotynál. Ebből bizony csak egy cipőkenyeret vehettünk. Jarek belopódzott a faluba, megvette a kenyeret, és elhozta az erdőbe. Pár perc múlva egy morzsányi sem maradt belőle.

Csavargók lettünk tehát. Rejtőzködnünk kell az emberek elől. Ez a gondolat egy ideig nagyon tetszett

Délutánra már elment a kedvünk a bujdosó élettől. A gyomrunk harsányan korgott s egy huncut vasunk sem volt, hogy élelmet vásárolhassunk.

Elérkeztünk a félsziget végére, Helbe. Itt már egy cseppet sem rejtőzködtünk. Kimentünk a strandra, letelepedtünk egy dombra.

Arra gondoltunk, hogy szüleink minden bizonnyal értesítették már a rendőrséget az eltűnésünkről, s nem is bántuk volna, ha megtalálnak. Nekem mindegy volt már, azt reméltem, akkor legalább kapok enni. . . Biz

96

tos a fiúk is így gondolkodtak, de senki sem szólt egy szót sem.

Ültünk, ültünk, és vártuk, hógý ránk találjanak.

A megváltás csak este következett be. Jött egy rendőr bácsi meg egy halász, és bevitték minket a rendőrör-szobára. Azután autón hazaszállítottak, ahol várt ránk a vacsora és nyugtalankodó szüleink. Szerencsére inkább ijedtek voltak, mint dühösek. Nem kérdeztek semmit, hanem valamennyiünket azonnal ágyba dugtak.

Elalvás előtt, minden bátorságomat összeszedve, megkérdeztem:

— Anyu, mi van Micsodakölykök nénivel? Egészséges?

Anyu már az ajtónál volt, megfordult, s azt válaszolta:

— Igen, egészséges. Már el is utazott. Ezután nyomban elaludtunk.

96

KÖZEL A MEGVÁLTÁSHOZ

Bizony, Adzik azon az emlékezetes éjszakán megfázott Ágyban kellett maradnia. Apu azzal biztatta, hogy másnapra már kutya baja. Reggel sem apu, sem anyu egy szót sem szólt hozzánk. Mi is' hallgattunk, volt időnk átgondolni az egész dolgot. És megint csak rájöttünk, hogy nagyon ostoba csíny volt, nem hozzánk illő cselekedet. S tulajdonképp nem lehetett eldönteni, ki ellen is fordult ez a bosszú . . . Azt hiszem, legkevésbé Micsodakölykök néni ellen, mert az első ijedség után gyorsan magához tért, és ragyogó egészségben távozott az üdülóból. Anyu elmesélte, hogy amikor Micsodakölykök néni tudomást szerzett az eltűnésünkről, minden bűnünket megbocsátotta, s annyira nyugtalankodott miattunk, hogy majdnem úgy döntött, csak a következő vonattal megy haza.

Szüleink szenvedtek a legtöbbit a „bosszú” miatt. Egész éjjel nem aludtak, másnap egész nap kerestek minket, és agyonidegeskedték magukat. Amikor ezt végiggondoltuk, borzasztóan szégyelltük magunkat.

Michalt gyötörte leginkább a lelkiismeret Reggel óta egyetlen szót sem szolt, és amikor Zbyszek gondtalanul füttyörészni kezdett, úgy megtaszította őt a könyökével, hogy szegény Zbyszek az asztal alatt kötött ki. Szokása ellenére nem rontott Michalnak, hanem kibaktatott a fürdőszobába. Mert Zbyszek, amikor bánatos, amikor

97

szerencsétlennek érzi magát, akkor bezárkózik a fürdőszobába. Komor képpel ültünk le reggelizni. Anyu szolt néhány szigorú szót, mondókáját így fejezve be:

— Nagyon kellemetlen órákat éltem át miattatok. És ez volt a legrosszabb. Inkább elviseltük volna a verést, a véget nem érő fejmosást. De így . . .

Adzik nem bírta ki, elbőgte magát, mi pedig lehorgasztott fejjel ültünk, s legszívesebben a föld alá süllyedtünk volna.

Apu ehhez már semmit sem tett hozzá, mert látta, hogy anyu mondata szíven ütött minket. A bizonyos rnértékg nedves bocsánatkérés után apu így szolt:

— Ma egész nap itthon maradtok. Ráadásul csendben, kiabálás, láрма nélkül. Kitakarítjátok a lakást, felvarrjátok ruháitokra a hiányzó gombokat, és megstoppoljátok a zoknitokat. Mi ezalatt a kertben leszünk, valószínűleg el is szundítunk egy kicsit, tehát arra kérlek benneteket, legyetek csöndben.

. Nagyszerű idő volt, a nap ragyogott, de még csak nem is sóhajtottunk. Nem számítottunk ilyen enyhe büntetésre 1

— Tegnap úgy terveztük, hogy ma elviszünk benneteket moziba, és utána fagyraltozni — tette még hozzá apu, azzal fogta az újságját meg a nyugágyat, s ment a kertbe.

Annyi baj Jegyen!

Jarek az Alakkal ment el hosszabb kirándulásra, valószínűleg Gdyniába. Őszinte részvétellel néztük bús ábrázatát, amikor elindult Ami azt illeti, a mi büntetésünk sokkal elviselhetőbb volt!

Marcinowska néni bement a hivatalába, Jarek ezért volt Walecki úr gondjaira bízva.

Hozzáláttunk a takarításhoz. Itt én vettem át a parancsnokságot. A fiúk nagyon ügyesen végrehajtották az

97

utasításaimat, s ennek nyomában a lakás nem sokkal később csak úgy ragyogott a tisztaságtól.

Zbyszek jókedve is visszatért, a seprűvel vidáman hadonászva, füttyörészve rohángált az egyik szobából a másikba.

— Vigyázz a virágcserepekre! — figyelmeztettem. — Inkább nézz a szekrény alá, ott buzgólkodj. Egy csomó szemetet otthagytál.

— Máris, máris! — rikkantotta Zbyszek, és lekuporodott a szekrény elé. **

Adzik kihasználta az alkalmat, s a szemétlapáttal rácsapott Zbyszek legjobban kidudorodó részére.

— Te, kíméld a csontjaimat! — csattant fel a hangja, azután enyhültebben hozzátette: — A tudatlanoknak megbocsát az ember.

Amikor elkészültünk a takarítással, nekiláttunk a varrásnak, stoppolásnak. A gombok felvarrása könnyen ment, **Tde** a stoppolást Zbyszek sehogy sem volt képes megérteni.

— Ez túl bonyolult dolog az én okos fejemnek! — ismerte be. — Malgosia, mindig elfelejtem, hogyan is kell csinálni.

— Miért fűzöl be olyan rémesen hosszú cérnát? Csak összegubancolódik, aztán bajlódhatsz vele. Nézd, milyen egyszerű!

— Most már tudom. Köszönöm a segítséget! -Ebédig mindennel készen voltunk.

— Nagyon jól van — dicsért meg minket anyuj* — Most pedig vegyetek elő valami társasjátékot vagy könyvet. Még estig ki kell bírnotok.

— Igyekszünk — sóhajtotta Zbyszek.

— Gyere, sakkozzunk ■ — ajánlotta Michal, s azzal le is telepedtek az egresbokor mellé a pokrócra.

Én meg Adzikkal a verandán játszottam, de a dobókocka aznap nem hozott nekem szerencsét,

98

— Biliárdozzunk! — mondta hévvel Adzik.

— Jól van — egyeztem bele nagylelkűen, azután a tizedik játszma után hagytam, hogy egyenlitsen.

Később kartonpapírból mindenféle bohókás figurát, vágtam ki, s ezekkel bábszínházat játszottunk. Amikor ezt is meguntuk, újságpapírból hajócskákat csináltam, egy vízzel teli mosdótálban „tengeri vihart” játszottunk.

— HuUázmáni kezd a tenger, vihar kerekedik. . . Ssss! Ssss! — fújtam a vizet, ahogy a tüdöm bírta. — A halászok felfigyeltek a viharra, a part felé igyekeznek! De hiába, valamennyi halászhajó a tenger fenekére süllyed! — (A papírhajók hamar átáznak.)

— Csak egyetlenegy menekült meg! — kiáltotta örömmel Adzik^ s egy félig elsüllyedt hajócskát a „partra” vonzolt. — Ez egy lengyel halászhajó! A többi meg idegen államoké.

— Miért? — kérdeztem. — Véleményem szerint ez mindegy.

— Nem mindegy — válaszolta Adzik. — Mert a többiek ügyetlenek voltak, nem boldogultak — magyarázta Adzik. — Csak a mieink tudtak partot érni.

— Nem bánom, ha a lengyeleket tartod a legügyesebbnek, de ilyen esetben nem szabad különbséget tenni.

S ezzel a második flottilla is kihajózott a tengerre. Sajnos, Jumpó alaposan megzavarta a vízi parádét. Nagyon megtetszettek neki a fehér hajócskák, mancsát belenyomta a vízbe, és halászni kezdte a hajókat. Végül egész testével belenyomakodott.

— Jumpó, micsoda dolog ez?! — kiáltottam rá. — Az egész tengert elborítottad!

'— Tyü, milyen pocsolya! — tapsolt Adzik, mert a tenger kiöntött, és már a padlón csordogált. Jumpó kutya módon nevetett és csaholt.

99

— Hozd gyorsan a felmosórongyot! — szóltam Adziknak.

— özőnvíz! Micsoda özőnvíz! — énekelte Adzik, s rohant a konyhába. — A tenger kibújt a bőféből!

Kikergettem Jumpót, és feltöröltem az özőnvizet. Ekkor belépett anyu.

— Tulajdonképpen estig idehaza kellene maradnotok — mondta, észre sem véve a nedves padlót. Cinkosán Adzikra kacsintottam. — De megengedjük, hogy vacsora előtt sétáljatok egyet. Ne ménjetek messzire!

— Ó! Köszönjük!

örömteli kiáltásokkal vágattunk az erdőbe. A sok ülés után jólesett az ugrabugrálás, alig bírtuk féken tartani magunkat. Még Adzikot is elengedte anyu, azzal a feltétellel, hogy felveszi a pulóverét.

Száguldoztunk az erdőben, bolondoztunk, üvöltésünkkel riogatva a békés nyaralókat. S akaratlanul is a bunker tájára keveredtünk.

— Ha már itt vagyunk — mondta Michal —, akkor játsszunk rabló-pandúrt. Mi leszünk a pandúrok!

— Jól van. Azt nézzétek meg, hogyan nyomorok én a rablók után! — kiáltotta Zbyszek, és lopódzva megindult a bunker felé. Óvatosan, csendben mi is követtük a példáját.

— Mit látsz? — kérdezte Michal, mert Zbyszek hirtelen megtorpant és fülelt.

— Egy haramiára bukkantam — válaszolta Zbyszek suttogva. — Van valaki a bunkernál!

— Ugyan, biztos Mika! — mondtam szintén suttogva, kipillantva a bokrok mögül.

— Lepjük meg!

Mika a bunker bejárata előtt kuporgott, és a hálóját tekerte össze.

— Tehát visszaadta a nagyapád! — kiáltotta Michal, aki nem bírta tovább csendben, s előugrott a rejtékhelyéről.

Mika gyorsan megfordult. Látszott rajta, hogy cseppet sem örül a megjelenésünknek. De Michal, aki örült a váratlan találkozásnak, semmit sem vett észre.

— Mi a csudának dugtátok ide az orrotokat? — kérdezte Mika.
— Hogyhogy? — háborodott fel Zbyszek. — Talán csak szabad? Hiszen július végéig kölcsönadtad a bunkert.

Mika bosszúsan megvonta a vállát, és semmit sem felelt. Michal, aki még akkor sem kapott észbe, megkérdezte, miért nem mutatkozott már olyan régen.

Mika az orra alatt dörögve válaszolta, hogy nincs ideje. Nem említettük neki a „bosszút”, ennek az eseménynek még a pusztá gondolata is kellemetlenül érintett minket. Michal megkérdezte Mikától, mikor megy halászni. ¹

— Hiszen van már hálód.

— Mit érek veled, hogy van? El kell dugnom, mert. . . — mondta, s itt félbeszakította a mondatot. Azután csendesebben hozzátette: — Nagyapa minden lépésemet figyeli.

Felállt, bement a bunkerba, és a rejtékhelyre dugta a hálót.

— Most nem érek rá — mondta kurtán, és komor képpel, sebesen távozott.

¹ Michal egy darabig utána bámult

— Klassz srác ez a Mika, de ma valahogy pocskék kedve van — szólalt meg hirtelen. — Igaz, egy ilyen ór, mint a nagyapja, az bizony nem kellemes dolog.

— Bizony — erősítette meg Zbyszek, aztán vállat vont, nem foglalkoztatta tovább Mika keserve. — Mit játszunk? — kérdezte.

— Ma valahogy nincs kedvem semmihez — válaszolta Michal, s letelepedett a fűbe. — Nincs is már annyi időnk vacsoráig, hogy belefogjunk valamibe.

Így hát én is lekuporodtam a bokor alá, Jumpót az ölembe vettem, és bolhák után kutattam bozontos bundájában. [^]

— Igaz, ami igaz, régen nem keféltam meg a bundáját — vallottam be. Egy egész bolharaj táborozik benne!

A „táborozik” szóra Michal felkapta a fejét, és megkérdezte:

— Mondd, mikor utazik el a te Barbarád?

— Mikor? Huszonegyedikén.

— Hiszen az ma van! — mosolyodott el

— Miii?! Már ma?

— Igen, ma.

— És én el sem búcsúztam tőle! — mondtam kétség-, beesetten.

— És még a címét sem tudom!

— Na látod!

— Látom. De talán még nem utaztak el? — kérdeztem reménykedve. — Lehet, hogy csak az éjjeli vonattal mennek el!
— Ugyan! Bielskóba egy éjjel, egy nap és még valamennyi az út. Egész biztos, hogy a reggeli vonattal utaztak el!
— Milyen pech! S min'dez a mai büntetés miatt! Michal leverten bólogatott, és nem válaszolt Adzik
fakéregből csónakocskát faragott, Zbyszek hirtelen érdeklődést tanúsított a természet iránt, s kitartóan küszött valamilyen bogár után.

Jumpó egyszer csak leugrott az ölemből, és Zbyszek és a bogár közé vetette magát. Zbyszek felemelte az öklét, a bogár ezt kihasználva, meglógott. A „természetbú-
101

vár" motyogott valamit, aztán felállt, és leporolta a nadrágját.

— Oaaah! — ásított egy nagyot. — Ha az embernek minden áldott nap ilyen illedelmesnek kellene lennie, akkor meghalna az unalomtól.

— Bizony! — bölintott Adzik.

— Nana, te csak hallgass, amúgy i^ egy földre szállt angyal vagy! — vágtam oda mérgesen.

Mérges voltam, hogy Barbarával való barátságom ilyen ostobán végződött. A földre szállt angyal is megsértődött, és nyelvet öltött felém. Michal méltóságteljesen felállt és megkérdezte:

— Fénylik?

— Micsoda?

— A dicsfény!

— Hol? — tudakolta döbbenten Adzik.

— Itt ni, a fejem fölött — válaszolta komoly képpel Michal.

Pukkadoztunk a nevetéstől. Azután szép illedelmesen hazasétáltunk vacsorázni.

AMIKOR ESIK AZ ESŐ

Jarek egy zacskó cukorkával meg egy új vitorlás hajóval tért haza, de az arca ennek ellenére szenvedést tükrözött. Nyomban aludni is tért és csak másnap reggel „jelent meg köreinkben”. Nem faggattuk az **előző** napi kirándulás részletei felől, nem akartuk boSzahtani. Láttuk, hogy „felőrlődtek az'idegei”.

Walecki úr a reggeli után felkelt, és így szólt Jarek-hoz:

— Kisfiam, gondolkozz azoii, amit mondtam neked.

Összeszorítottam a fogam. Jarek mozdulatlanul ült, de olyan pillantást vetett a távozó- Alak után, flogy annak igazság szerint holtan kellett volna összerogynia.

Anyu megkérdezte Jarekot, jóllakott-e, azután így fordult hozzám:

— Malgosia, hozd be a számócát. Remélem, hagyatok még belőle?

— Úgy emlékszem, maradt még.

Reggeli után nagylelkűen segitettem anyunak elmosogatni, majd én is kimentem a verandára. Jarek már várt rám.

— Malgosia! — nyögte. — Találj ki valami okosat gyorsan, mert én nem bírom tovább!

— Úgy törtem a fejem, hogy belefájdult, de semmi okos nem jutott az eszembe — válaszoltam. — Mikor utazik haza ez az Alak?

— Azt hiszem, július végén vagy augusztusban.

102

— Akkor még van időnk.

— Jobb volna most mindjárt. Már nem bírom tovább!

— De hiszen szüntelenül töröm a fejem. Tessék, anyu? — fordultam a konyha felé, ahonnan anyu kiáltott valamit.

— Menj el a boltba, és hozz . . .

S itt következett a vásárlandó dolgok listája. Nem hívtam magammal senkit, az egyedüllétet szerettem volna felhasználni, hogy tisztába jöjjek a dolgokkal.

Volt időm a gondolkozásra. Rengeteget ácsorogtam az üzletekben. De akármennyi időm is volt gondolkozni, egy tapodtat sem jutottam előbbre. Csak arról győződtem meg, hogy mindent el kell mondanom a fiúknak. Négy fej több, mint egy fej! Biztos' nagyon sok jó ötletük lesz, elég lesz kiválasztani és kidolgozni a legjobbat.

Amikor mindent megvettem már, amire anyu kért, siettem haza. Otthon kirakosgattam a szatyor tartalmát, és mentem a fiúkat keresni. Hol lehetnek?

— Azt hiszem, hogy harcias testvérbátyáidat az öbölnél, az erdőben találod meg — mondta a professzor bácsi, aki a kerítésünktől nem messze egy bogarat vizsgált.

Sebtiben köszönetet mondtam a tájékoztatásért, s máris iparkodtam az öböl felé. Sürgősen tanácskozni akartam a fiúkkal.

Az erdőben csend volt. Hol lehetnek?

Aztán hirtelen észrevettem Zbyszeket. Arkon-bokron át rohan" felém. S csak akkor vettem észre, hogy a fán, amely mellett állok, egy kis cédula díszeleg: Cél.

— És hol a folytatás? — kérdeztem Zbyszektől.

— Az is következik! — válaszolta lihegve.

Ebben a pillanatban rontott ki az ösvényre Michal, nyomában Jarek. Michal már messziről kiabált valamit Zbyszek felé.

— Megrövidítetted az útvonalat! — értettem meg 152 végül. —

Kihagyta a mogyoróbokrot! Érvénytelen a futam!

— Nem hagytam ki! — paprikázódott fel Zbyszek. —

Becsületesen futottam! Én vagyok az első!

— Fityiszt! — lihegte Michal, s nekidőlt a fának. — Kihagyta a mogyoróbokrot. Két mogyoróbokor volt ott. Mind a kettő mellett elhaladtál?

Zbyszek mérgesen vonogatta a vállát, és semmit sem felelt. '.

— Na látod! — mondta Michal diadalmasan. — Vesztettél. . Zbyszek nem ellenkezett tovább, látta, hogy Michalnak igaza van.

— Adzik hol van? — kérdeztem. — Ő is részt vett ebben a maratoni futásban?

— A parton van és halászik — legyintett Michal. — Tyű, de kifulladtam!

Leültek a fűbe.

— Jarek — szoltam, s könyökömmel meglöktem Michalt. — Légy szíves, hívd ide Adzikot, szeretnék valamit mondani neki. Megteszed?

— Menj magad! — vágta oda Zbyszek. — Miért vagy olyan kényelmes, mit kíméled a lábad?

De Jarek fölállt.

— Megyek, megmosdom, és akkor szólok neki. És elment.

— Miről van szó? — kérdezte Michal.

Néhány mondatban elmondtam, mi gyötri Jarekot. A fiúk felháborodottan hallgattak.

— Ez . . . ez . . . — kiáltotta magából kikelve Zbyszek — ez . . . hogy mondják azt. . . olvastam már valahol. . . Igen! Bigámia! Kétnejűség, ugye?

— Valami ilyesmi — bólogatott Michal. — Segítenünk kell rajta.

— Természetesen! — pattant fel Zbyszek.'

103

— Csak arról van szó: miképpen?

— Figyelmeztetnünk kellene Marcinowska nénit — mondta Michal.

Láttam rajta, hogy komolyan foglalkoztatja az ügy.

összeráncolta a homlokát, és elkomorult.

— Hogyan segítsünk? Hogyan figyelmeztessük Marcinowska nénit?

— Tulajdonképpen Jarek ezt már régen megtehetette volna — szögezte le Zbyszek. — Egyszerűen meg kellett volna mondania a mamájának, hogy felnyitotta azt a levelet, és kész. A többit elintézték volna a felnőttek!

Most már késő a beismerésre — csóválta a fejét Michal. — Most már nem állhat elő ezzel. Régebben, akkor még igen. De most már Marcinowska néni. . . most már túlságosan . . . szóval. . . tudjátok, ő már . . . szóval. . .

— Ne nyögdécselj! — szóltam rá. — Nyilvánvaló, hogy már késő. Marcinowska néninek most már nagyon fájna, és különben is

...

— De jobb későn, mint soha! — makacskodott Zbyszek. — Én bizony megmondanám neki.

— Vagy mondjuk meg anyunak? — tűnődtem. — **ő** majd tanácsot ad.

— Ezt csak végszükségben! — tiltakozott Zbyszek.

— Hagyjuk nyitva a kérdést. Jarekkal is meg kell beszélünk — szakította félbe a vitát Michal.

— Mikor beszélünk vele?

— Nem tudom, majd meglátjuk. De valószínűleg még ma délután.

— Minek húzzuk-halasszuk? — vontam meg a vállam.

— A'dzik jön — szólalt meg Michal. — Gyertek a partra, rendezzünk egy kis távugró versenyt, jó?

— Mit akartok? — kérdezte Adzik gyanakodva.

— Fontos ügy. Nemsokára megtudod — magyarázta

104

Michal. — De aztán tartsd a szád! Ha egy szót is szólsz anyunak, akkor jaj neked!

— Hallgatni fogok! — fogadkozott Adzik átszellemülten.

S elindultunk valamennyien a partra.

— Nagyon komoly, felnőttügy! — sóhajtott egy nagyot Zbyszek.

— Még ugrálni sincs kedvem.

De azért ugrott, s nem is rosszul. Azután egy kicsit dzsudóztunk, mert ismertünk néhány fogást.

Sajnos, eleredt az eső, s mi rohantunk hazá-

Buta dolog, ha nyáron, vakációban esik az eső. Nagy csapás ez számunkra, akik annyira szeretünk az erdőben csavarogni.

Anyuék ilyenkor tükön ülnek, és lesik, mikor süt ki a nap, mert a ház tele van velünk, ők kimennek a konyhába vagy a verandára, s az egész lakás a mienk. Ugyanis az az elvük, hogy mindig jpb, ha a szobát indián kunyhóvá, vitorlás hajóvá vagy a hold túlsó felévé alakítjuk; át, mintha egymást szekiroznánk, vagy zsinegből csapdát készítenénk. Az ilyen játékok után valamennyi törekeny holmi a szemébe vándorol, természetesen darabokban.

Mi pedig hálásak vagyunk anyuéknek, és igyekszünk nem túllépni a türelmük határát.

A verandán telepedtünk le, mert itt közelebb voltunk a kijárhoz, s beszívhattuk az erdő illatát. De amikor már ráuntunk a társasjátékokra, bizony szűknek éreztük a verandát. Felvonultunk tehát a padlásra. Mint mindig, most is

Michal parancsnokolt.

A padlá^ „elfoglalása" után Michal bezárta az ajtót, és így szólt: — Most pedig egy ismert ügyben kell tanácskoznunk. Itt senki sem zavar minket. Üljetek le, ki hol tud, és kezdjük.

A tanácskozás meglehetősen viharos volt, de nem hozott megoldást. Mindenki más véleményen volt, min

105

denki számos jó ötlettel állt elő, s képtelenek voltunk kiválasztani **a** legjobb ötletet.

Még a legokosabbnak az látszott, hogy mindent mondjunk el anyunak. így az ő vállára hárítanánk a dolog megoldását, ez volna **a** legkellemesebb. De mégsem így tettünk. Magunk akartunk **a** dolog végére járni, nagyon tapasztaltnak éreztük magunkat. Sajnos, nem jutott jobb ötlet az eszünkbe, így az én javaslatom mellett döntöttünk. De erről majd később.

Szóval ^Itünk a padláson, és civakodtunk, vitatkoztunk.

Egyszer csak megjelent apu, és így szólt:

— Elállt az eső. Legyen szíves valamelyikötök, hozzon nekem újságot.

— Mind megyünk! — ugrott talpra Zbyszek. — Jót tesz egy kis séta!

Apu kezünkbe nyomta **a** pénzt, mi meg rohantunk az újságosbódé felé, alig vagy nem is kerülgetve **a** tócsákat. ^

— Várjatok csak! — torpant meg Michal. — Milyen újságot is kell vennünk?

— Igaz! Elfelejtettük megkérdezni! — mondtam. — De gondolom, mindegy. Olyat veszünk, amilyen van,

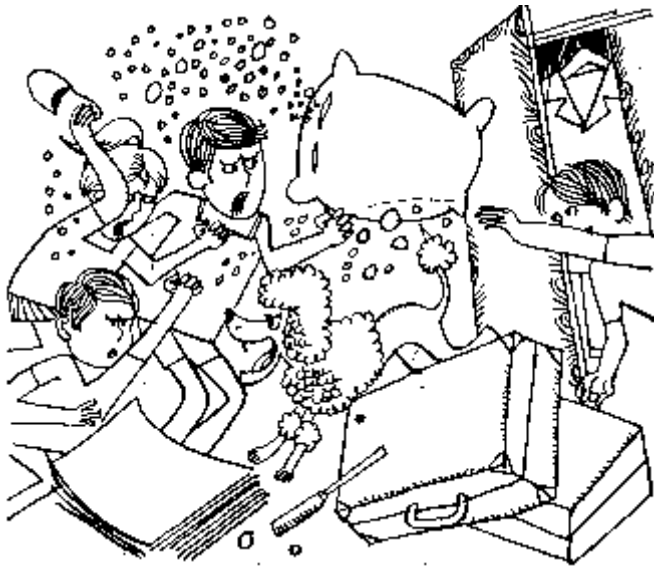
A fiúk áttanulmányozták az újság sportoldalát, azután a kezembe nyomták, mert nem volt kedvük cipelni.

Gyorsan átlapoztam, szemem végigfutott a nagybetűs címeken, semmi érdekeset nem találtam, mígnem az egyik lap alján egy cím fölkelte a figyelmemet: Tartásdíj.

A cikk nem volt hosszú, több ilyen cikket is olvastam már.

Példákat idéztek benne a szívtelen apákról, akik megfélelgetnek gyermekeikről, példának hozták fel P. Z-t, aki már egy éve nem mutatkozott otthon, a felesége pedig egymaga neveli a gyerekeket stb.

105

Amikor elolvastam, összehajtogattam az újságot, és ekkor . . .
eszembe jutott a *nagy ötlet*.

Szinte ugráltam örömben. Azon melegében meg-hánytam-
vetettem, de egy szót sem szoltam.

— Malgosia, mi van veled, miért vagy olyan szótlan? — bökött
oldalba Zbyszek.

— Van egy ötletem!

— Milyen? Mondd^el!

— Nem most, majd később, majd ha megérik! És késő éjjelig
csakis ezen törtem a fejem. Reggel a fiúk elárasztottak
kérdéseikkel, de én hajthatatlan maradtam. Titokzatosan így
szoltam: f

— Később, a padláson majd megtudjátok.

— Hű, ez valami nagyon korszakalkotó gondolat lehet! — kapott
a fejéhez Zbyszek.

— Majd meglátjátok.

— Meg kellene beszélnünk — jegyezte meg Michal.

- 106

— Természetesen — válaszoltam szerényen. — Én csak
előterjesztem az ötletet. Nem vagyok lángész.

S mivel Adzik megbökte Zbyszeket a Zbyszek tulajdonát képező
csavarhúzóval, abba kellett hagynunk a komoly eszmecserét, s
szét kellett választanunk a verekedőket. Végül már azt sem
tudtuk, ki kezdte.

Zbyszek bebújt egy kofferhalom mögé, onnan bombázott minket holmi öreg újságokkal, tavalyi vadgesztenyével, parafa dugókkal s végszükségletből cseresznyemaggal.

A csibész az egész zacskót magával vitte, a védőbástyája mögé, hiába ostromoltuk kétségbeesetten papucsokkal, kispárnákkal. A^zik szemtelenül kihasználva az általános felfordulást, most Michalt bökte meg, az persze azt hitte, Zbyszek volt, s nekiugrott. Felborították az asztalt, az asztal a fejemre esett, mivel épp a földön térdelve szedegettem a cseresznyemagokat. Természetesen mind a kettőn bosszút álltam. Egy széthasadt kispárnából toUfelhő szállt, Jumpó vadul nyüszített, mert a nagy tolongásban a farkára tapostunk, Zbyszek a szekrénybe bújt, onnan üvöltött egy harci dalt. . . S amikor a legriagyobb a felfordulás: megjelennek szüleink.

Zbyszeket kikergették a szekrényből, Adziktól elvették a „gyilkos szerszámot”, a csavarhúzó. Azután egy álló óráig rendezgettük a lakást.

Az eső csak úgy szakadt. A felnőttek kivonultak a verandára, halkán beszélgettek, Jumpó unalmában legyeket fogdosott.

I^n, ilyen egy szünidei esős nap.

Vacsora után ismét felvonultunk a padlásra, s ekkor beavattam a fiúkat a terembe. Vad vita után, némi módosítással egyhangúlag elfogadták.

Jarek elragadtatva nézett rám.

107

MIKA

Szerencsére a nedves idő két nap múlva véget ért: kisütött a nap. Akkor aztán reggeltől kezdve „házon kívül” voltunk.

Micsodakölykök néni elutazott, nyugodtan dalolgathattunk a cseresznyefán i. . De ott volt még Walecki úr.

— Az a fő, hogy kész tervünk van — mondta Michal körülbelül századszor. — Most már csak ki kell várni az alkalmas pillanatot, és kész.

— Majd utolsó nap. Akkor a legjobb! — mondta Zbyszek.

— Nem — tiltakoztam. — Nem az utolsó nap, kell hogy még egy nap maradjon tartalékban. És ha a terv nem sikerül? -

— Abban az esetben mindent elmondunk anyunak — szögezte le nagyon bölcsen Michal.

— Természetesen. És épp ezért kell egy napot tartalékban hagynunk — magyaráztam.

— Elég egy nap? — aggodalmaskodott Jarek.

— Ahogy én anyut ismerem, bőven elég. Bőven elég!

— Jaj, csak sikerüljön! — mondta szorongva Jarek.

— Biztos sikerül.

— És nem félsz? — kérdezte csodálkozva. — Veszélyes játék ez!

Vállat vontam. •

— És ha dühös lesz? — firtatta tovább. — Mert ez nem olyan egyszerű, mindennapi hecc!

108

— Gyerekekkel csak nem fog verekedni!

— És ha anyukám rájön? Akkor mi lesz?

— Így is, úgy is megtudja. Miatta csináljuk.

— Igen, igen. . . de tudod. . . anyu még azt hiheti, hogy . . . — mondta Jarek aggodalmasan, s nem tudta, hogyan is mondja. De én megértettem, mit akar mondani.

— Igazad van . . .

Még csak az hiányzik, hogy valaki, aki számára valamit csinálunk, az megharagudjon, és rosszat gondoljon rólunk!...

— Most pedig beszéljük meg, mi legyen — jelentette ki Michal.

— És ellenőriznünk kell, kimentek-e már a strandra.

Zbyszek óvatosan előrement, azután jelentette:

— Elmentek. Megszokták már, hogy nélkülünk járjanak — mondta, a bezárt ajtó kilincsét nyomkodva.

Hirtelen egy rendőr bukkant fel a kerti ösvényen. Gyanakodva nézett ránk, lépteit lassítva. Gyors lelkiismeret-vizsgálat következett: de nem emlékeztem, hogy az utóbbi időben valami büntetendő tettet követtünk volna el.

A rendőr nem szólt semmit. Megállt az ösvényen, háttal felénk, és a táskáját igazgatta.

Szomjasak voltunk, és eszünkbe jutott, hogy a konyhában van még egy kevés eper. Bemásztunk az ablakon (szerencsére anyuék nyitva hagyták), és bekebeleztük az epret.

Michal a szobában belebotlott egy földön heverő könyvbe: mérgesen dörmögve emelte fel.

Azután kiugrottunk az ablakon, Michal a könyvet is magával hozta. S mit látunk: a veranda előtt ott áll a rendőr! Az arca semmi jót nem ígért. Karját összefonva a mellén, szigorúan méregetett minket.

— Nono . . . — morogta.

108

— Ez a mi házuk, itt lakunk — magyaráztam nevetve.

— Tessék megnézni, az én könyvem — mondta Michal. — Még a nevem is bele van írva! Tessék, itt van: Michal Borzecki.

— Szóval Borzeckinak hívnak — állapította meg a rendőr, s összeráncolta a szemöldökét. — Hát jól yan!

*— Miért van jól? — csodálkozott Zbyszek. A rendőr arca vörös volt és izzadt. Nagyon melege lehetett szegénynek az egyenruhában!

— Hol vannak a szüléitek? — hangzott el a lényegre törő kérdés.

— A strandon.

— Mikor jönnek haza?

— Egy óra körül — válaszolta Michal. Adzik riadtan megkérdezte:

— Miért, talán valami rosszat követtek el? A rendőr majdnem elnevette magát.

— Nem a szüléitekről van szó, hanem rólatok! — És ismét fenyegető arcot vágott. — Mindent tudunk, hiába tagadtok!

— De mit. . .

— Hallatlan, hogy ilyen rendes gyerekek vétsenek a törvény ellen! — dörgött a rendőr hangja. — Mit képzeltek tulajdonképpen? Hogy az ártatlan pofikátok és fiatal korotok mentesít majd benneteket a büntetés alól?

Akaratom ellenére is elmosolyodtam. Láttam, hogy ez a derék idősebb rendőr bácsi nem sokat foglalkozik gyerekekkel. Biztos agglegény. . . És azt hiszi, ha kiabál, többet elérhet.

— Már bocsánat — mondta Michal nagy önuralommal. — Miről van szó?

— Tudjátok azt til!

109

— Semmiről sem tudunk! — pattant fel Zbyszek. — Nekünk . . . nekünk tiszta a lelkiismeretünk!

— Ne adjátok az ártatlant! Ezzel nem mentek semmire.

Okosabb, ha azonnal bevalltok mindent, minek a dolgot komplikálni — mondta most már szelídebben, rá-beszélőn. — Gondolkozzatok el a viselkedéseteken. Először fordult elő ilyesmi, igaz?

Nyugtalanul hallgattunk. *

— No lám! — kiáltotta örömmel. — Látom, gondoltok a történeteken.

■— Azon gondolkozunk, mit tetszik tőlünk akarni! — vetette oda Zbyszek.

— Vigyázz a szádra! — rivallt rá a rendőr. — Nem a haveroddal beszélsz!

— És éppen ezért semmit sem értünk — mondta most már Michal.

A rendőr fenyegetően nézett ránk. Végül nyájasan elmosolyodott, és Adzikhöz fordult, kicsit félrevonva őt.

— A testvéreid nem cselekszenek okosan. Nem akarják megmondani nekem . . . És ezért megbüntetik őket. Te meg jutalmat kapsz, ha elmondasz mindent. Hiszen te is ott voltál. Legyél okosabb, mint ők.

Nagyot tévedett! Fiatalabbnak vélte Adzikot, mint amilyen valójában.

— Én semmiről sem tudok — válaszolta Adzik, a rendőrré emelve égszínkék, ártatlan szemét.

— Fogalmunk sincs, miről tetszik beszélni — tettem hozzá mosolyogva.

A rendőr felegyenesedett, és megigazította a táskáját.

— Azt tanácsolom, gondolkozzatok! — jelentette ki, azután méltóság' teljesen elvonult.

Elképedve néztünk egymásra.

— Mit akarnak tőlünk? — kiáltotta Zbyszek. Michal csak a vállát vonogatta és hallgatott.

110

— Ez aztán a hecc! — itevette el magát Zbyszek. — Felkeltettük a hatóságok figyelmét!

— Ne hülyéskedj! — szakította félbe Michal. — Gondolkodnunk kell.

— Ugyan már! — legyintett Zbyszek. — Hiszen semmi rosszat nem követtünk el!

— Ismerem ézt a rendőrt — mondta Jarek. Ő foglalkozik a lopási, betörési ügyekkel.

— Látszik rajta. Mindjárt ijesztgetett minket.

— És még Adzikot is megkörnyékezte! De Adziknak is megvan a magához való esze! — kiáltotta lelkesen Zbyszek.

Adzik elpirult a büszkeségtől.

— Ettől függetlenül, menjünk ki mi is a strandra! — tanácsolta Michal;

Anyu, apu nagyon elcsodálóztak, amikor egyszer csak megpillantottak bennünket. Michal kijelentette, hogy az erdő is meg a város is unalmas, s ettől kissé meg is nyugodtak.

Illedelmesen üldögéltünk a családi homokgödör mellett, holott égtünk a kíváncsiságtól, hogy mi lesz tovább. Biztosra vettük, hogy a rendőr felkeresi anyuékát.

Végül apu nagyot nyújtózott, és az órájára pillantva így szólt:

— Megyünk? Nagyon éhes vagyok már!

Anyu még egy kicsit húzta az időt, mert a bal oldala aznap még kevés napot kapott, de azután ő is szedelőzködni kezdett.

Michal állt fel utolsóinak, becsukta a könyvét, leporolta a nadrágját.

Otthon nem találtuk a helyünket. Egyre az járt a fejünkben í jönnek a rendőrségtől vagy nem?

Szüleinknek is-szemet szűrt a nyugtalanságunk, de nem tudták mire vélni.

A veranda lépcsőin ültünk, apuék oidabenn beszélgettek. Jarek nem volt velünk, a mamájával és Walecki úr-

110

ral aznap vendéglőben ebédeltek. Jareknek nem, volt kedve elmenni, érthető, égette a kíváncsiság: mi lesz? Megigértük neki, hogy később részletesen beszámolunk a fejleményekről.

És váratlanul megjelent egy rendőr hadnagy. Nagyon rokonszenvesnek találtuk, nem úgy, mint azt, aki délelőtt járt nálunk. Futólag végignézett rajtunk, kicsit elmosolyodott, és amikor anyuékát észrevette a verandán, tisztelgett.

— Sajnos, szolgálati ügyben jöttem — szólta. Anyu elsápadt, és kutató szemmel nézett ránk.

— Fáradjon be, kérem, ide a szobába . . . — szólta apu, s többet nem hallottunk, mert az ajtó bezárult mögöttük.

Anyu körülnézett.

— Maradjatok a kertben — mondta halkan.

— Hm . . . — mondtam, hogy félbeszakítsam a kínos csendet. — Nincsen semmi vész.

A fiúk hallgattak.

Odabenn sokáig tartott a megbeszélés. Végre kinyílt az ajtó, és a rendőr hadnagy intett nekünk.

— Gyertek csak, gyertek . . . Beléptünk, borzasztóan nyugtalanul.

Apu az ablaknál állt, kezében cigarettával, ami legnagyobb idegességének jele volt, ugyanis nem dohányzott. Nem fordult felénk. Anyu a karosszékben ült, nagyon sápadtan, ő sem nézett ránk, tekintetét az asztalterítőre szegezte.

Megböktem Adzikot bátorítólag, mert szegénykének rémületében remegni kezdett az álla, sirásra görbült a szája. A rendőr hadnagy leült az egyik székre. Figyelmesen nézett ránk.

— Gondolom, tudjátok, miért vagyok itt? — kérdezte. Michal lépett egyet.

— Azt hiszem, valami tévedés történt — mondta ha-**164** tározottan. — A mi lelkiismeretünket nem terheli semmi.

Anyu pillantása az asztalterítőről Michalra vándorolt. S mintha az arca színe is visszatért volna.

— Sose szoktak hazudni — jegyezte meg halkan. A rendőr hadnagy egy darabig hallgatott.

— Szóval nem ti vittétek el a 14-es számú halászhajóról a hálókat? — kérdezte.

Fel voltunk háborodva.

— Mi nem lopunk! — kiáltotta Zbyszek. — Almát vagy diót azt talán igen, de azt se sokat, na de halászhálót!

— Nem tudunk semmiféle halászhálóról!

— Nem is láttuk azt a 14-es halászhajót!

— Ugyan már! — mondta a rendőr, az egyik szemét összehúzva.

— ■ Erre viszont tanúink vannak!

— Mikor volt ez? — kérdezte Michal. — Nem emlékszem, hogy valamelyikünk is . . .

— Egy héttel ezelőtt a panaszos, Jakubczyk halász ezt a fiút kergette le a hajójáról — mutatott a rendőr Zbyszekre. — Azt állítja, hogy nézegetted a hálót, belegabalyodtál . . . És három nappal ezelőtt ez a háló eltűnt a bárkáról. A halász azt állítja, hogy te vitted el.

— Képtelenség! — pattant fel Zbyszek. — Az igaz, hogy felmentem a bárkára, beismerem, bele is gabalyodtam a hálóba, láttam a halászt> az is látott engem, de a hálót nem vittem el!

— Nem vagyunk tolvajok!

— Becsületszavunkat adjuk! — kiáltottam a végén. Apu elfordult az ablaktól, eloltotta a cigarettáját.

— Ki volt még veletek? ;— kérdezte.

— Mika—^válaszolta Michal. — Egy helybeU fiú. A vezetéknevét nem is tudom.

— Csak egy pillahatra álltunk **meg**, és Zbyszek fel

166

mászott a hajóra — tettem hozzá. — Mika is tanúsíthatja !

— Mika . . . — mondta elgondolkozva a rendőr.

— Kérem, valami félreértés van a dologbart — szólalt meg anyu.

— Én kezeskedem a gyerekeimért.

— Igen, itt valami nincs rendben — szólt a rendőr, és felállt. —

Mi a kárvallott halász, Mika és a nagyapja vallomásából indultunk ki . . . Újra át kell vizsgálni az ügyet.

— Na tetszik látni! — örült Michal. — Mika is tanúsíthatja!

A rendőr figyelmesen nézett Michal arcába, s mintha elgondolkozott volna valamin.

— Igen . . . Mika tanúskodott. . . — mondta. — Na, de itt az ideje, mennem kell! Annyi dolgom van még.

— Ne siessen annyira. Nem iszik meg egy csésze teát? — kérdezte anyu.

De mi már nem vártuk meg, mit válaszol a rendőr, hanem rohantunk ki a **kertbe** boldogan, hogy ilyen jól végződött a dolog.

— Mindjárt mondtam, hogy tévedés! — kiáltotta Zbyszek. —

Valaki megfújta a hálót, és engem láttak a bárkán, és kész a vád! Pedig nekem tiszta a lelkiismeretem, akár a ma hullott hó!

Anyu behívott, és megkérdezte, hová tűnt az eper. Azután apu elküldött újságért. A rendőr még mindig ott ült, beszélgettek.

Amikor bevittem az újságot, hallottam, amint mondja:

— Először órá" gyanakodtunk, mert |nár ismertük a jómadarat erről az oldaláról, s tudtuk azt is, hogy szenvedélyes halász. . .

Ennyit hallottam, de ez is elegendő volt ahhoz, hogy elgondolkozzam a dolgokon. Kiről beszélhetett a rendőr hadnagy? Jómadár? . . . És szenvedélyes halász? . . . Biz

112

tos egy fiú, aki halász akar lenni. Nem volt hálója, ezért lopott. Világos.

De miért mi keveredtünk gyanúba, amikor sokkal hamarabb jártunk a bárkán, mintsem ellopták a hálót? A halásznak eszébe juthatott, hogy Zbyszeket látta a bárkán, és . . . Vagy valaki emlékeztette rá? Hiszen a rendőr azt mondta: „Először órá gyanakodtunk...” Ez azt jelenti, hogy az a gyanúsított ügyesen kimagyarázkodott. A halásznak eszébe juttatta, hogy Zbyszek járt a hajóján. . . Ebből az derül ki, hogy az a valaki jelen volt, amikor Zbyszek felment a bárkára . . . Viszont emlékeztem, hogy a halászon, Mikán és rajtunk kívül nem volt más ott!

A halászon és Mikán . . . Mika . . . Tehát Mika!

Ügy megdöbbsentem ettől a felfedezéstől, hogy megbotlottam egy kiálló gyökérben. Gondolataimba mélyedve észre sem vettem, hogy már az erdőben járok.

Nagyon meglepett! Mika... Bizony, ez lehetséges. Az éjszakai kaland után nagyapja elvette tőle a hálóját, ő meg gondoskodott egy újról. . . Eldugta a bunkerban. Hiszen ott találtunk rá, épp a hálóval foglalatostkodott! Szép mákvirág ez a Mika!

A nap hátralevő részében nagyszerű kedvem volt. Sikerült megoldanom a rejtélyt! És egyedül— Tulajdonképpen nem is először fordult elő ilyespii., ugyanakkor Michal kedve alaposan elromlott. Borús arccal járkált, bosszúsan dűnnyögve:

— Ha így, akkor így! . . . — mondta végül, s legyintett. , , S hogy feloldja az „idegfeszültséget”, bunyózni kezdett Zbyszekkel.

Elalvás előtt arra gondoltam, hogy egy még nehezebb feladat megoldása vár rám. Repül az idő, az utolsó előtti nap: Jarek ügyének megoldása... 8 fgyre jobban közelgett az a nap. . .

113

ELŐKERÜL AZ ELLOPOTT HÁLÓ

Michal csak legyintett, amikor elmondtam neki, kire gyanakszom. De azután úgy intézte, hogy egyszer csak Mikáék háza előtt voltak.

Mika nagyapja kinn állt a kapuban. Mikát semerre sem láttuk. De Heniek ott kerékpározott nem messze.

Amikor a bácsi meglátott bennünket, arca elvörösödött a méregtől.

— Mika az éjjel meglógott —: sügta oda Heniek. — Az öreg most borzasztóan mérges.

— Ez az egy unokája volt, s ez is hogy becsapta! — szolt ki egy néni a szomszédos ház ablakából. Az utcák itt olyan keskenyek

voltak, hogy a lakók akarva-akaratlanul beláttak egymás lakásába. — Mind egyformák vagytok! — tette még hozzá a néni. Heniek elkísért minket egy darabon, s ekkor elmesélte, hogy Mikáéknál ott járt a rendőr.

— Hű, micsoda cirkusz! Mika négy nappal ezelőtt megfújta a hálót. Jakubczyk halász az éjjel észrevette — és reggel rohant a rendőrségre. Merthogy vadonatúj háló volt meg minden. És azt állította, ti voltatok.

— Honnan tudod mindezt? — szakította félbe Michal. — Hiszen a rendőrök nem szokták elfecsegni, ami a kihallgatásokon elhangzik!

— A rendőrök nem, de Jakubczyk halász igen! — válaszolta Heniek. — Szavamra, valamennyi szomszéd bor

114

zasztóan felháborodott, és úgy szidtak titeket, mint a bokrot! ' *
— De miért minket? — **csodálkozt**am. — Miért gondolták, hogy mi voltunk? Hiszen először Mikára gyanakodtak! A rendőr is mondta.

— Persze hogy először rá gyanakodtak — csattant fel Heniek. — Jól ismerik már őt!

— Miért van ennyire oda a halászatért? Mindennek van határa! — mondtam felháborodottan.

Heniek rám nézett, egy pillanatra elhallgatott, de Zbyszek sürgetni kezdte:

— Szóval szidtak bennünket. Mika pedig . . .

— Mika pedig. . . — ismételte Michal, le nem véve szemét Heniekről.

— Mika először csűrte-csavarta, s úgy festett, mintha igaz volna, hogy ti. . .

— Persze! Mentette a saját bőrét! — vágott közbe haragosan Jarek.

— Hallgass! — szólt rá Michal.

— De aztán megint hantázott, linkelt, hogy nem tudja biztosan, hogy nem tartja valószínűnek satöbbi, de azután bevallotta, hogy nem ti voltatok — mondta egy szuszra Heniek. — És ekkor hazaengedték. De tegnap megtudta, hogy nálatok járt a rendőr, s ekkor meglógott. És most már világos, hogy ő volt az. Különben miért szökött volna meg?

— Hm. . . — mondta Michal a torkát köszörülve, de többet nem szólt.

— A rendőrségen már tudnak a szökéséről? — tudakoltam.

— Természetesen! Reggel jött érte a rendőr, de Mi-kának hült helyét találta! — nevette el magát Heniek. — Na de most már mennem kell, szia, gyerekek! — **s** ezzel megfordította a kerékpárját.

— Jó kis cirkusz! — rikkantotta Zbyszek, s nagyot rúgott egy kőbe.

— Hagyd abba! — szólt rá Michal komoran, és zsebre vágta a kezét.

Elindultunk hazafelé.

Anyu már nagyon várta, mikor jövünk meg a vásárlásból, kicsit zsörtölődött is, hogy hol voltunk ilyen sokáig, azután kihajtott minket a strandra. Apu már kinn sütkérezett a homokgödörben, időről időre az újságja mögül jobbra sandítva, ahol két (csinos) ifjú hölgy heverészett.

A gyerekek labdázni hívtak, de minket annyira lekötött Mika ügye, hogy nem volt kedvünk játszani.

— Kíváncsi vagyok, hová tűnhetett — töprengett Zbyszek, sarkával gödröket vájva a homokba.

— A félszigetet biztos elhagyta — szögezte le Jarek. — Itt nagyon hamar lebukhatott volna.

— Lehet, hogy elcsórt egy csónakot, és átevezett az öblön? — szövögette tovább gondolatait Zbyszek. — Az nem rossz menekülési mód!

— Egyáltalán nem jó — torkoltam le. — Az öblöt alaposan őrzik. Nyomban elkapnák.

— Lehet. . . de . . . — makacskodott tovább nem nagy meggyőződéssel.

— Nem, egészen biztos nem így lógott meg — csóválta a fejét Jarek.

Elhallgattunk; Perzselt a hőség. Szinte valamennyi strandoló a vízben hűsült. Szüleink is rászánták magukat a fürdőzésre.

Adzik nem bírt ellenállni, ő is velük ment. Mind a hárman vidáman lubickoltak.

Mi talán egy perccel tovább bírtuk, azután rohantunk a vízbe.

Mert ilyen időben nincs jobb dolog a hús tengervíznél!

Zbyszek majdnem vízbe fullasztott egy nénit. A néni egy gumimatracra lebegett a hullámokon, lehunyt

115

szemmel napozott-. . . Zbyszek bűvárokodott a víz alatt, egy különleges csavart ugrást gyakorolt. Egyszer aztán rosszul számította ki, és pont a gumimatrac alatt bukkant fel. A néni szép fejjel a vízbe perdült. . . S ahogy ilyenkor lenni szokott: kiabálás, szitkozódás, bocsánatkérés.

Kimentünk a vízből, a parton megszáritkoztunk, és

behúzódtunk az erdőbe, ahol valamivel enyhébb volt a hőség.

— Gyerekek! Azon a gumimatracra vagy egy mázsa élősúly volt!

— sóhajtott föl Zbyszek. — Ügy érzem, mintha két centivel megrövidült volna a nyakam!

— Máskor vigyázz, hol ugrálsz! — figyelmeztette őt Michal, aki kissé jobb kedvre derült már.

Zbyszek morgott még valamit, azután előrefutott. A vasúti átjárónál meg kellett várunk, amíg elrobog előttünk a gyorvonat.

— Azt hiszem, vonattal lógott meg — mondta Adzik.

— Kicsoda?

— Mika. Csak úgy, jegy nélkül, potyautasként.

— Véleményem szerint egy darabig bujkál, azután Gdyniában jelentkezik a halászati szakiskolára. Egyszer említette nekem.

— De felveszik-e? — vonogatta a vállát Michal. — Hiszen még az általános iskolát sem végezte el. És a felvételihez iratok, bizonyítványok is kellene!

— Persze hogy nem veszik fel e nélkül! — kiáltotta Zbyszek.

— Igaz . . . igaz . . . — ismerte be Jarek.

— És ha . . . és ha a bunkerban rejtőzött el? — torpantam meg hirtelen.

— Ez bizony lehet! — rikkantotta Michal. — Arról senki sem tud, az a legbiztonságosabb hely számára. . . Gyerünk!

Visszatért a kedve, az eije. Ahg tudtunk vele lépést

116

tartani, úgy loholt az erdön át. Adzik- az egész utat futva tette meg.

A bunker hűvös némasággal fogadott minket. A nyílás gondosan eltakarva: semmi jel nem mutatta, hogy valaki lakik benne.

Michal közelebb ment, fülelt. Csend. **Éreztük**, hogy odabenn nincs senki.

— Vagy talán alszik? — kérdeztem suttogva. Michal legyintett, levette a bejáratot rejtő fűtakarót:

a bunker üres volt! Michal csalódottan ült le a föbe.

'— Lehet, hogy néhány percre kiment, és hamarosan visszatér — vigasztaltam.

— Kétlem — mondta Jarek. — Túl közel van ez a hely a házukhoz.

Hallgatagon, leverten gubbasztottunk. Egyszer csak Michal felugrott, és így kiáltott:

— A háló! Nézzük meg, megvan-e a háló! Bemásztunk a bunkerba.

— Ha itt van a háló, az azt jelenti, hogy ő egyáltalán nem volt itt! — mondta Michal, lázasan keresve Mika rejtekhelyét. — És ha nincs itt. . .

— Az azt jelenti, hogy magával vitte. Egyszerű — vágott közbe Zbyszek.

— Megvan! — kiáltotta Jarek, a padlóról félrehúzva a fenyőgallyakat.

— Mi? A háló?

— Nem, a rejtkehely. De üres — tette hozzá.

— Elvitte! — háborgott Adzik.

Kimentünk a bunkerből. A hőségtől egészen tunyák lettünk. Lefeküdtünk az árnyékba, és hallgattunk. Az igazat megvallva, még gondolkodni sem volt kedvem.

Jumpó, aki jól kialudta magát a strandon, most tele volt energiával, tettvággyai, ide-oda rohangált, szimatolt. Bemászott a bunkerba, azután rögvest kirohant, majd ismét befutott.

117

Azután pár percnyi csend után mocorgást hallottunk odabentről. Majd nyüsztést, nyöszörgést.

Felültem. Ez csakis Jumpó! Belegabalyodott valamibe, vagy egyéb baj érte? A kedvencem miatt aggódva siettem a bunkerba. Áthaladtam az előtéren, azután lecsúsztam három lépcsőn: az óvóhely központjába értem. Ezt a részt csak futólag néztük meg, nem is takarítottuk ki. Meg is botlottam valami omladékban, szemétben, míg vaktában tapogatózva törtetem arrafelé, ahonnan a zajt hallottam. »

— Jumpó! Kiskutyám! Jövök, jövök!

A nyuszítás egyre erősödött. Újra megbotlottam, térdre estem.

És abban a pillanatban rám zuhant az elveszettnek hitt.

halászhalóba gabalyodott, kétségbeesetten vergődő Jumfü!

Kivitem, megszabadítottam. A fiúk némán meredtek a hálóra.

Végül Jarek megszólalt:

— Úgy látszik, Mika új helyre dugta.

— És akkor a horgok is, a nehezekek is ott vannak! — ugrott fel Zbyszek, és eltűnt a bunkerban.

— Megvan! — jelentette egy idő múlva, s jött is kifelé. — Egy új rejtkehelyet készített!

— És most mit csináljunk? — kérdeztem a hálóra mutatva. "

•

— Hogyhogy mit? — kérdezte Zbyszek. — Visszadugjuk oda, ahol volt. Mika biztos visszajön érte.

Michal egy darabig töprengett, azután bizonytalanul megszólalt:

— Tudjátok mit? . . . í*éldául ha . . . ugyanis ha megkerült a háló, akkor az egész ügy el van intézve!

— Beszélj érthetőbben! — türelmetlenkedett Zbyszek. .

De én sejtettem, mi jár Míphal fejében.

— Hát persze! — kiáltottam. — Ha megkerül a háló, Mika visszatérhet! Igazad van, Michal!

117

Végre Zbyszek is megértette.

— Persze! Elvisszük a rendőrségre, ugye, Michal? És azt mondjuk, hogy itt és itt találtuk — mondta.

Adzik és Jarek el van ragadtatva. De Michal fintorog.

— Nem . . . ezt így nem lehet. Ezt nem hiszik el nekünk. Annál kevésbé, mert mi is gyanúsítottak voltunk.

— Ez igaz — helyesletem. — A végén még azt hiszik, hogy összejátszunk Mikával. Valami okosabbat kell kitalálni . . .

— Mi volna, ha úgy csinálnánk, hogy ők maguk találják meg? — bökte ki Jarek.

— Ugyan már! És a bunker? — tiltakozott Zbyszek. — Megtalálják a bunkert, és az jó lesz neked?

— Nem, nem, ez sem jó! — mondta Michal elgondolkozva s a homlokát dörzsölgetve. — Tudom már! Egyszerűen visszajuttatjuk a helyére! — jelentette ki diadalmasan.

— Igen, igen! Felcsempésszük a hajóra! — egészítet-tem ki. — Azután megtalálják a hálót, és mindenki elégedett lesz!

Zbyszek örömeiben hátba bokszolta Jarekot, és felkiáltott:

— Hókuszi*kusz: eltűnt a háló! Hókuszpókusz: előkerült a háló!

— Ez **azi** így csináljuk. De éjjel — mondta Michal, **és** felállt. — Gyertek a kikötőbe, felmérjük a terepet.

— A hálót is visszük? — kérdezte Adzik.

— Még mit nem?! Fényes nappal sétáljunk vele a kikötőbe?

A hálót visszadugtuk Mika új rejtékhelyére, s fellelkedve útnak indultunk.

A kikötőben elég nagy forgalom volt. Akkor kötött ki a *Barbara* hajó, amelyről csak úgy tódultak a szatyrot, hátizsákot, sátrat cipelő kirándulók. Szombat volt, úgy

118

látszik, sokan szándékoztak a szabad ég alatt tölteni a hétvégét.

Ezúttal azonban nem az utasok érdekeltek bennünket, s nem a kecses kis hajók. Abba az irányba fordultunk, ahol a halászbárkák szoktak vesztegelni. Szemünk izgatottan kereste, merre van a 14-es számú bárka.

Megvan!

Két másikkal együtt ott horgonyozott nem messze tőlünk. De Jakubczyk halász is rajta volt a hajón! Gyorsan megfordultunk, és észrevétlenül kisomfordáltunk a nagy mólóra. Valamivel később Járek már jelenthette:

— Tiszta a levegő! Elment!

Óvatosan visszatértünk a bárkához. Nem álltunk meg előtte, hanem csak föl-le sétálgattunk, nehogy gyanút keltsünk.

Közben Michal„felmérte a terepet”.

A „mi” bárkánk csaknem a kikötő bejáratával szemközt állt. A parttól a harmadik, utána még egy következik . . . előtte három, mögötte kettő. . . Izgultunk, nehogy eltévezzük.

— Lámpa van rajta, megvilágítja a bárka számát — nyugtatott meg Jarek. — Éjjel is megtaláljuk.

— Ha éjjel sötét lesz, akkor biztos sikerül a dolog — mondta Michal. — Jarek, éjjel nagyon ki van világítva a kikötő?

— Azt hiszem, ezen a részen nem — válaszolta Jarek, bizonytalanul nézegetve körül.

— Na, majd meglátjuk éjjel! — türelmetlenkedett megint Zbyszek. — Elbújunk a kerítés mögött, egyikünk felfut a hajóra, és kész. Kár az időért, gyertek ebédelni, mert már kiesik a gyomrom.

— Ebéd! Az ebédről megfeledkeztünk! — mondtam csodálkozva.

— Jó késő lehet már!

Az úton apuval találkoztunk, aki bizony mérgesen fogadott.

— Mit jelentsen ez?! — rivallt ránk. —,Az ebéd már

119

kihűlt, ti meg mikor méltóztattok hazaslattyogni?

Kegyeskedjetez időről időre otthon is mutatkozni! És ha mi szeretnénk hamarabb ebédelni, hogy elmenjünk valahová?

Meg se mukkantunk, szótlantul lépkedtünk a nyomában. Aput jobb nem ingerelni, ha mérges.

Anyu semmit se szólt, csak vállat vont, s erélyesen letette az asztalra a levesestálat. Ebéd után megjelent Marcinowska néni is, jókedvűen, nevetgélve, s anyuék hangulatát is egyből megjavította. Azután a felnőttek elmentek sétálni, s Adzikot is magukkal vitték. Mi pedig labdázunk.

— De mi lesz apuékai? — kérdezte Michal, amikor meguntuk már a labdázást.

— Ma a sátorban alszunk — válaszoltam. — Akkor talán nem veszük észre, hogy megléptünk . . .

— Persze! Fokozott óvatosság mellett semmit sem vesznek észre!

— rikkantotta Zbyszek. — Viszont a hálót már jó előre a sátorba kell csempésznünk!

— Természetesen. Nyomban érte megyünk, mert lehet, hogy később már nem lesz alkalmunk — jelentette ,ki Michal. — Gyertek!

— Várj egy kicsit! Vigyünk magimkkal valamilyen táskát, csak nem visszük kézben, mindenki szeme láttár a? — kiáltottam, és beszaladtam a házba.

Felkaptam anyu strandtáskáját, és indultunk a bunkerba.

Ott a halászhalót belenyomkodtuk a táskába, s azzal mentünk haza. Szép lassan bandukoltunk, nem volt miért sietni.

Adzik már a veranda lépcsőjén gubbasztva várt minket, haragos, sértődött ábrázattal.

— Felhúzta az orrát, mert nélküle mentünk el — mondtam a fiúknak.

119

— Nem bánom, csak haragudjon — legyintett Michal. — Rá se hederítsetek.

Felettébb óvatosan a sátorba szállítottuk a strandtáskát. Adzik nem bírta ki, odasomfordált mellénk.

— Mi ez? — tudakolta.

Nem válaszoltunk. Szó nélkül kihúztam a hálót. ■— Jél — kiáltott fel csodálkozva Adzik.

— Pszt! — pissezgett Michal, berángatva Adzikot a sátorba. — Csendben légy!

Adzik elhallgatott, izgalmában a szájába dugva az ujját. A hálót a gumimatrac alá rejtettük, és kimentünk a sátorból. Pár perc mxilva Adzik titokzatos képpel megkérdezte:

— Tudjátok, hogy apuék ma este moziba mennek?

— Múi?! — ugrottam egy nagyot.

— Az utolsó előadásra váltottak jegyet.

— Honnan tudod?

— Tudom. Megálltak a mozi előtt, megtetszett nekik a film, azaz a filmplakát, és ^ttek rá jegyet! — vágta ki egy szuszra Adzik.

— Nagyszerű! — kiáltotta Zbyszek. — Kedvez nekünk a sors! ,^ Boldogan rohángáltunk, kergetőztünk az erdőben. Vacsora közben apu így szólt hozzánk:

— Ma egy jó film megy a moziban, sajnos, liem nektek való. Az utolsó előadásra van jegyünk, remélem, hogy ha hazajöttünk, a helyén találjuk a házat.

— Igyekszünk — sóhajtottam. — És mikor megyünk *mi* moziba?

— Amint egy gyerekeknek való filmet vetítenek! — vágta rá apu. Nagyon türelmetlenül vártuk, mikor mennek már el hazulról, mindenesetre nagyon illedelmesen viselkedtünk. Aztán végre elmentek. Miénk volt az egész ház.

A sátorban ücsörögve vártuk, hogy alaposan besöté

120

tedjék. Michal már előkészítette a zseblámpát. A halászhálót újra beledugtuk a strandtáskába.

— Muszáj sikerülnie — hajtogatta egyre Zbyszek. — Gyorsan fellopódzom a bárkára, ledobom a hálót, és uzsgyi, vissza!

—' És ki mondta, hogy te viszed vissza? — vont a vállát Michal. — Éppúgy megtehetném én vagy Jarek . . .

— Vagy én! — tettem hozzá.

—: Vagy akár Adzik! — vágta rá Michal. — Nem muszáj pont neked.

— De éi> már voltam a bárkán!

— No es aztán? f Zbyszek sértődötten elhallgatott.

— Hány óráig tart az előadás? — kérdeztem. — Két óra elég nekünk ?

—^ Egész biztosan.

—^ De amikor az előadás kezdődik, akkor még nincs sötét! — jegyezte meg Jarek. — Tehát nem egész két óránk van.

— Akkor, is van időnk.

Végre egészen besötétedett. Kibujtunk a sátorból, és ahogyan csak a lábunk bírta, vágattunk a kikötőbe. A városba érve lassítottunk. A kikötő kerítéséhez érve, szinte lopakodtunk, végül megálltunk.

— Mi a szösz! •— morogta Michal. — Minek csődült ott össze az a sok ember? Jól nézünk ki!

A mólón ^gy nagyobb kirándulócsoport várakozott. Látszott, hogy egyhamar nem szándékoznak elhagyni a kikötőt.

— Mire várnak? — dühöngött Michal.

S ami még rosszabb: a halászbárkák környékén három halász piszmogott. Tiszta szerencse, hogy a 14-es bárka aránylag sötétben volt.

121

— Nem tehetünk mást, nekünk is várnunk kell — mondta Michal, s hátát nekivetette a kerítésnek.

Vártuk tehát az alkalmas pillanatot, de sajnos, a kikötőben később sem változott semmi.

— Kár az időért — határozta el magát Michal, s elhúzódott a kerítéstől. — Cselekednünk kell.

— Jó volna valamivel elcsalni onnan a halászokat! — sóhajtott Zbyszek. — Amazok már kevésbé veszélyesek.

— Az egyik halász már elment. Már a kikötő kapujánál jár, hazamegy — jelentette Jarek.

Michal a körmét rágta, töprengett. Végül határozott hangon így szólt:

— Nincs sok időnk. Malgosia és Jarek, ti lekötitek valamivel a várakozó csoport figyelmét, sőt a halászokat is odacsábítjátok. Jarekot ismerik, tehát nem lesz olyan nehéz dolgotok. Zbyszek és Adzik a bejáratot őrzik, nehogy valaki bejövet észrevegyen valamit. Én pedig . . .

— Miért éppen te? — tiltakozott Zbyszek. — Te vagy a vezér, neked kell az egészet irányítanod!

— Ez egy nagyon nehéz feladat. Én magam akarom végrehajtani.

— Michal, tudod mit? — szoltam közbe. — Zbyszek kisebb és biztos jól meg tudná oldani, az egészért amúgy is te vagy a felelős . . .

Michal egy kicsit megsértődött, de nem volt idő tovább vitatkozni. Végül is beleegyezett.

— Jól van. Akkor hát munkára! Zbyszek, bújj a cölöpök mögé, ha tiszta a levegő, akkor füttyentek. És akkor te . . .

— Tudom, a dolgomat. Add ide a hálót.

Én meg Jarekkal indultam az „állomáshelyemre”. Michal a megfigyelésre legalkalmasabb pontot választotta: a bejárat tőszomszédságában. Onnan jól láthatta a fényesen kivilágított mólót, a halászbárkákat, melyekre

122

részben árnyék borult. Az első bárkán két halász javítgatott valamit.

Adzik a bejáratot őrizte.

A vidám társaság indulására vártunk. Egy kikötőbeli munkással beszélgettek, vidáman nevetgéltek, egyikük gitárt pengetett. Odaléptem a legvidámabbhoz, akiről úgy láttam, hogy a társaság lelke.

— Tessék mondani, hány óra van?

— Gyerekek számára már nagyon későre jár! — válaszolta.

— Ez attól függ. Nevettek.

— A hajóra tetszenek várni? — kérdeztem tovább.

— Mit kíváncsiskodsz annyit?

— Már nem jön több hajó Gdyniából — mondta a „kikötői ember”.

— Jaj! Akkor mit csináljak? — kiáltottam fel.

— Mi bajod? Mi történt? — érdeklődtek.

S azzal előadtam egy szívhez szóló mesét, hogy a nagynénémhez jöttem Gdyniából, elbáméskodtam az időt, és csak most értem ki a kikötőbe. A jegyem már megvan, anyu vár Gdyniában. . .

Mindenki részvétellel pillantott rám. Egészen ügyesen estem kétségbe.

— Menj vissza a nagynénidhez — tanácsolta valaki.

— Igen, csak az a baj, hogy a nagynénimet nem találtam otthon, elutazott Jastarniából! — jajveszékeltam. — Elmentem az ismerőseinkhez, ott játszottam a gyerekekkel, és ő kísért el — mutattam Jarekra.

És így tovább.' Végül valakinek eszébe jutott, hogy vonattal is visszamehetnék Gdyniába. Merthogy egy ilyen nagy kislány biztos boldogul egyedül is Gdyniában.

— Van pénzed?

122

— Természetesen van! — válaszoltam magabiztosan, és kezemet a zsebembe mélyesztettem. — Mi az? Jaj, nincs meg!

Sírva fakadtam, és szentül állítottam, hogy volt pénzem, az előbb még megvolt, csak biztos kiesett a zsebemből. A vidám társaság keresgélni kezdett a mólón, ide-oda futkostak, lámpáért szaladtak, kiáltoztak. . . Figyelmeztetően megrúgtam Jarekot. Most rajta a sor! Ekkor odafutott a halászokhoz, és elkérte tőlük a lámpát. Nem tudom, milyen érveket

sorakoztatott föl, elég az hozzá, hogy amikor a társaság már megunt a keresgélést, megjelent a két halász kíséretében. És újra kezdődött a keresgélés.

Aztán tompított füttyentést hallottam, s nem sokkal azután Michal is csatlakozott a keresőkhöz, őt követte Adzik.

— Hiába, biztos beleesett a vízbe — mondta végül az egyik halász, széttárva a karját. — Nagy rések vannak itt. . .

Az egész társasággal együtt vonultunk kifelé a kikötőtől. A biztonság kedvéért kicsit még szípoztam az úton.

— Elmegyek az ő szüleihez — válaszoltam arra a kérdésre, hogy most mit csinálók, s Jarekra mutattam.

Gyorsan elbúcsúztunk a vidám társaságtól. Zbyszek már a kapu mögött várt minket.

— Minden a legnagyobb rendben! — mondta sügva.

S ahogy csak a lábunk bírta, rohantunk hazafelé. A moziból kezdett kiáradni a tömeg. Viharként száguldottunk, otthon sebesen levetkőztünk, ágyba bújunk.

Sikerült! Mikát már semmi sem fenyegette.

123

REPÜLŐ CSÉSZEALJAK

Délben futó zápor volt, és a levegő alaposan lehűlt. Anyu nyomatékos utasítására felvettük a pulóverünket. Zbyszek ügyesen hasznosította a széles pulóverujjat. Ugyanis kaptunk egy zacskó cukorkát, s míg mindegyikünk illedelmesen egy-egy szemetet vett belőle, addig Zbyszek szemfülesen telerámolta-cukorral a pulóvere ujját, s így a zacskó bizony nagyon hamar kiürült.

— Mit rágszálsz folyton? — kérdezte gyanakodva Michal. → Hiszen a cukorka már régen elfogyott!

— Lassabban ettem, mint ti. Van egy kis tartalékom — válaszolta szerényen Zbyszek.

De Michal ennyivel nem elégedett meg. Megtapogatta Zbyszek zsebeit, majd diadalmas mozdulattal nagyot rántott a pulóvere ujján. Egy maroknyi cukorka hullott ki belőle!

— Te nyavalyás! Szóval ez a te tartalékid!

Nem használt a könyörgés, elkoboztuk tőle a cukorkát, s arra ítéltük, hogy négy napig nem szabad édességet ennie.

Azután Jastarniában csavarogtunk. A „Medúza”-szálló előtt Jarek oldalba bökte Michalt, és odasűgta:

— Nézzétek! A rendőr hadnagy.

A „mi” rendőrünk a szálló előtt állt, és egy férfival beszélgetett.

— Ügyesen meg kellene tudakolnunk, mi van Mikával . . . — sűgta Michal.

123

Türelmesen várakoztunk, amíg befejezik a beszélgetést. Amikor a rendőr tisztelegve búcsúzkodott, s indult az útjára, a nyomába szegődtünk.

— Tessék egy kicsit várni! — kiáltottam utána. Megfordult.

— Jó napot! — köszöntöttük egymást kölcsönösen.

— Áááá! Szóval ti vagytok azok. . . — mosolyottotai el.

— Kérem szépen, . . . szeretnénk megtudni, elfogták-? már Mikát. . . — kérdeztem egy szuszra, de nagyon udvarias hangon.

— Nem, még nem — válaszolta a rendőr hadnagy mosolyogva.

— De tudjátok, mit? Titokban megsúgom nektek, ha meg is találnák, akkor sem fenyegeti őt semmi.

— Hogyhogy? Miért nem? — csodálkoztam szörnyen.

— Előkerült a háló!

— Jé! Tényleg? — kiáltottuk **egyszerre**. — És hogyan került elő?

— Valaki visszavitte a bárkára — magyarázta a rendőr.

— Talán Mika?

— Nem tudjuk. Lehet, hogy Mika volt.

— Na de ilyet! — nevetett Zbyszek. — ^És igazán nem fenyegeti őt semmi?

— Nem. A halázmester visszavonta a feljelentést. — A rendőr huncutul kacscintott, és így szólt: — Mondjátok meg neki, hogy nyugodtan visszamehet a nagypapjához.

— Mi mondjuk meg? Hiszen fogalmunk sincs, hol van! — kiáltottam.

— Ej, ej, csakugyan?

— Csakugyan. Mi is szeretnénk tudni, hol van!*-™ mondta Michal ősz-intén.

— Ez esetben folytatnunk kell a felkutatását. Vizszontlátásra, gyerekek — mondta vidáman, és elment.

X124

— Vizszontlátásra!

Ehhez mit szóltok? — vihogott Zbyszek. — Azzal gyanúsítottak minket, hogy mi bujztatjuk Mikát!

Jókedvűen folytattuk utunkat. Az állomás mellett kisebb csődületre lettünk figyelmesek. Mint rendszerint ilyen alkalmakkor, most is főleg gyerekek nézelődtek.

*— Valami történt — lelkendezett Zbyszek. - De csak egy utcai árus kínálgatta a portékáját. Ami azt illeti, érdekes áru volt: színes repülő csészealjok, tizenöt zloty darabja. Az árus, ügyesen egyensúlyozva a pálcikán a csészealjat, így kiáltozott: — Itt a modern gyermekjáték! A repülő csészealj! De használhatjuk gyümölcsöstálkának is vagy eredeti hold-utazó

kalapnak! Nagyon modern, ötletes játék! Cirkuszi ügyességre tanítja a gyermekeket, darabja csak tizenöt zloty!
A gyerekek elragadtatva bámulták a forgó, pergő színes tányérkát. Nekünk is tetszett. De Michalnak csak húsz zlotyja volt, s valamennyien szerettünk volna egy-egy repülő csészealjat.

— Hogyan kell pörgetni? — kérdezte Zbyszek, kezébe véve a pálcikát.

— Ó! Nagyon egyszerű! így ni. . . — mutatta az árus.

Egyre jobban szerettünk volna egy ilyen játékot. Michal forgatta kezében a húszzlotys bankjegyet, és a homlokát ráncolta.

— Vedd meg — tanácsoltam. — Otthon csinálunk egy cirkuszi előadást.

— Én már tudom pörgetni! — kiáltotta diadalmasan Zbyszek. De a pálcá csak nem illeszkedett bele középen a mélyedésbe, és a tányér lepottyant.

*— Csudát tudsz te! — nevetett Adzik.

— Megveszed? — kérdezte az árus.

Michal elővette a pénzt. Azután boldogan félrehúzódtimk a szerzeményünkkel.

125

— Add ide, hadd próbáljam meg — mondta Michal, és szerette volna elvenni Zbyszektől a játékot.

— Mindjárt, mindjárt! Meg akarom tanulni.

— Nem csak te vagy a világon! Én fizettem érte! — kiáltotta dühösen, és kirántotta Zbyszek kezéből a pálcát.

Zbyszek keze ökölbe szorult.

— Egy tányér kevés nekünk — niondtam gyorsan^ —• Ha több volna, tényleg csinálhatnánk előadást.

— Utolsó nap! — kiáltotta Adzik.

— Igen. Jareknak van egy hula-hopp karikája, szóval nagyon klassz előadás lesz.

— És jelmezekben leszünk!

— Na, jól van, de honnan vegyük a pénzt? — mondta tárgyilagosan Michal.

— Ha kérünk, akkor kapunk — csipogta Adzik.

— Buta vagy! Hiszen ez meglepetés lesz!

— Adhatok öt zlotyt. Ennyim van még — mondtam. Jarek is belenyúlt a zsebébe: egy tízest talált.

— Rendben, van egy újabb tányérunk.

— De legalább három kell — szögeztem le, és gondolatban máris az előadás eshetőségeit latolgattam.

— Egy tízest pedig titokban kölcsönözhetnénk! — mondta Zbyszek. — Tudom, hogy apu hol tartja a pénzét.

— De visSzaadjuk? — kérdezte aggodalmasan Adzik, a becsületes gyermek.

— Ne félj. Persze hogy visszaadjuk. Ami azt illeti, utcai előadást is tarthatunk, és akkor összegyűlik a pénz! — vigyorgott Zbyszek.

— Nem rossz ötlet! — kiáltottam nagy hévvel. — írunk egy összekötő szöveget, és a szünetekben például a margarint reklámozzuk!

— Erős akar lenni? Margarint kell enni! — harsogta Zbyszek.

126

— Vagy . . .

— Elég! Elég! — vágott közbe Michal. — ViselkedjeteK rendesen az utcán. — Majd később kitalálunk valamit.

Azután visszament az áruhoz, és megkérdezte:

— Meddig tetszik még itt lenni?

— Azonnal megyek, és miért?

^ Mert mi nemsokára visszajövünk és . . .

— És még két tányért veszünk! Tiszta haszon! — kiáltotta Zbyszek. — Tessék megvárni minket!

— Jó, várok, de nem sokáig.

— Azqnnal visszajövünk! S azzal rohantunk haza.

A felnőttek a kertben ülve beszélgettek. Elbújtunk a bokor mögött, Zbyszekre várt a feladat végrehajtása. Beügetett a kertbe, és elkiáltotta magát:

— Vízet! Szomjan halok!

S eltűnt a házban. Nem sokkal később kijött, illedelmesen meghajolt a felnőttek felé, és boldog arccal tartott felénk.

Siettünk a pályaudvarhoz. Az árus épp a- bőröndjét csukta be. , — Ez nektek az a pár pillanat! — morogta.

— Pedig nagyon siettünk! — háborodott fel Zbyszek. Mégvettük a két repülő csészealjat, azután az árus rohant a vonatához, amely épp berobogott az állomásra. A tányérokat eldugtuk a sátorban. A következő két nap az előkészületekkel telt.

Megírtuk az összekötő szöveget, előkészítettük a jelmezeket, gyakoroltuk a zsonglőrszámokat. Jumpót megtanítottam, miként tartsa a papír tányért, amivel majd begyűjti az adományokat.

— Juratában lépünk fel, itt veszélyes — jelentette ki Michal. — A szüleink miatt. . .

Harmadnap illetudóan otthon maradtunk egészen

126

ebédig, nehogy gyanút keltsünk, csak azután lógtunk meg az erdőbe. Az öbölpartí rejtekhelyen minden előkészítve várta a

nagy pillanatot. Fogtuk a csomagot, s az erdőn át elindultunk Jurata felé.

Az út melletti bozótban öltöztünk át. Rengeteg dolgom volt, én öltöztettem és festettem ki őket. Jó szolgálatot tett anyu rúzsa, szemöldökceruzája, festékei. Rövid időn belül nagy változáson estünk át: alig hasonlítottunk már földi lényekhez. Amikor Michal végignézett rajtunk, megcsóválta a fejét.

— Ha én is így festek . . .

— Még sokkal ügyebben — vigasztalta őt Zbyszek.

— Ne vacakoljatok annyit! Álljunk sorba, és indulás! — vezényeltem.

S megkezdődött a jelmezes felvonulás.

A törpének öltözött Adzik ment elől, azaz mindenhol, körbe-körbe, Jarek görkorcsolyáján. Ütemesen csapkodott két színesre mázolt fazékfedőt, felette egy léggömb libegett, amelyet a derekára erősített. Jarek díslépésben lépegetett, közben három tarka labdát dobált a levegőbe. Csikos pizsama volt rajta, amelyet színes krepp-papír szalagok díszítettek, a fején pedig pomponos, csúcsos sapka, utána következtem én, kínai lánynak öltözve, anyu színes selyempongyolájában, fejemen szalmakalappal, kezemben levegővel. Járás közben derekam körül hula-hopp karikát forgattam. Utánam jött, jobban mondvá szökellt Zbyszek, az én buggyos tornanadrágomban és krepp-papír szalagokkal ékesített melegítő felsőmben. Egyik kezével egy repülő csészlealjat pörgetett. Michal zárta be a menetet, anyu sáljából készített turbánban, az ágytakaróba burkolózva. Egyszerre két repülő csészlealjat pörgetett. Hozzá kell még tennem, hogy valamennyiünk szájában volt egy kis síp. A mellettünk elhaladó autókból majd kiestek az emberek, amikor megláttak minket. A kerékpárosok han

127

gosan nevettek, vissza-visszanéztek. Aki csak látott, majd megpukkadt a nevetéstől.

Michal egyre kedvetlenebbül pörgette a repülő csészlealjakat, végül megállt, és így szólt:

— Menjetek, ha akartok, nekem elegendő van belőle.

— Mi az, máris meguntad?

— Nincs kedvem nevetségessé tenni magam — morogta, s leráncigálta magáról az ágytakarót. — Ennek semmi értelme. Tanácstalanul megálltunk. Hirtelen az egész ötletet ostobán nevetségesnek találtuk.

— Ez butaság — morogta tovább Michal, összetekerve a turbánt.

— Hiszen te magad írtad az összekötő szöveget! — próbált meg szembeszállni vele Zbyszek. — Mi ütött beléd hirtelen?

Michal csak vállat vont.

— Beismerem, hogy tévedtem — mondta később. —

Végeredményben nem vagyunk dedósok.

— Ejha, de megkomolyodtál! — húzta el a száját Zbyszek, de ő is letépte magáról a szalagokat.

Nagyot sóhajtottam, de be kellett ismernem, hogy igazuk van.

Ez a bolondság nem méltó hozzánk.

— Majd csinálunk valami jobbat — vigasztaltam a „társulatot”.

Némán elbujtunk az erdőben, hogy megszabaduljunk a maskaráktól. Michal mérges volt, hogy olyan gyerekesen viselkedett, s így s^zolt:

— Én már a kezdet kezdetén abba akartam hagyni ezt a butaságot. Csak az alkalomra vártam.

— Hiszi a piszi! — mondta gúnyosan Zbyszek.

— Micsoda? ■— ráncolta a homlokát mérgesen Michal.

— Semmi, semmi, igazad van a legnagyobb mértékben — hajlongott Zbyszek. Azután a terítőt lengetve elszaladt az öböl felé.

128

így fejeződött be a csodálatos ötlet... A maradványait a festékekkel együtt elnyelte a víz. Sokáig tartott, amíg tisztára sikáltuk magunkat.

Azután törni kezdtük a fejünkéig honnan teremtsük elő a pénzt.

— Alkalmadtán megadjuk — mondta Michal. Hiszen mindegyikünknek van takarékbetétkönyve.

— Igaz is!

Lassan ballagtunk hazafelé az öbölpartori, a jelmezekkel teli batyukat cipelve. ^

— Jé, Malgosia! — kiáltott fel egyszer csak Zbyszek. — A füled mögött maradt még egy kis piros festék!

— A fülem mögött? Tényleg? — csodálkoztam. — Várjatok meg, azonnal lemosom! — kiáltottam oda nekik, és lekanyarodtam a víz felé.

— Lassan megyünk, utolérsz!

Futás közben bokáig süppedtem a mocsárba, de az
129

után rátaláltam egy kis ösvényre. Félrehajtottam a nádat: láttam, valaki van a parton.

Bizonytalanul megálltam: visszaforduljak vagy sem?

Az a „valaki” kilépdelt a vízből. Lenszőke hajú, csokoládébarnára sült fiú volt, három lepényhalat tartott a kezében.

Amikor felemelte a fejét, ráismertem.

— Mika?! — A meglepetéstől a földbe gyökeredzett a lábain.

Megismert engem, és valahogy kényszeredetten elmosolyodott.

— Mit keresel itt?

A halakat egyik kezéből áttette a másikba, s csak állt egy helyben. Régi önbizalmának nyoma sem volt.

—; Azt hittük . . . — motyogtam, s nagyot nyeltem. — Azt hittük, hogy elmenekültél, hogy valahol messzebb bujkálsz. Nem válaszolt.

— Tudod mit? Idehívom a fiúkat, mind itt vagyunk. — És válaszra sem várva, eliramodtam a nádasban.

A fiúk jó messzire jutottak már.

— Michal! Michal! — kiabáltam teli torokból. — Forduljatok vissza!

Intettem, lengettem a karomat, jelezve, hogy valami nagyon fontos dolog történt. Megfordultak, s indultak visszafelé.

Közben Mika kijött a vízből, az ösvényen állt. Az arca komor volt, a szeme nyugtalanul villogott ide-oda.

— Nincs itt senki? — kérdezte. Körülnéztem.

— Nem. Nincs senki. Csak a fiúk. De ne félj semmitől. Most már. . .

A fiúk is észrevették. Michal sugárzó arccal szaladt feléje.

— Mika!

129

Ránézett Michalra, és elmosolyodott. De nyomban azután elkomorult az arca.

— Ne csináljatok Cirkuszt — motyogta. — Nincs időm veletek beszélgetni, mert még valaki felfedez engem . . . — mondta, s

azzal indult is. Aztán megtorpant, és éles hangon megkérdezte:
— Voltatok a bunkerban? Láttátok a hálót?
— Természetesen! — kiáltotta Zbyszek. — És miért kérdezed? —
faggatózott Zbyszek, és a szeme nevetett.
— Csak úgy . . . Eltűnt. . .
Mika olyan elkeseredett arcot vágott, hogy olyanabbat elképzelni
sem lehetett. Oldalba bökte Michalt.
— No, mondd meg neki végre!
Mika gyanakvó pillantással mért végig bennünket. Michal
mosolygott, és így szólt:
— Te még nem tudod . . . szóval, tegnap megkerült a háló, és a
halázmester visszavonta a feljelentést. Most már nyugodtan
hazamehetsz!
Mika alig hitt a fülének.
— Ugyan. . .
— De igen, de igen! — kiáltottam, és összecaptam a két kezem.
— Igazán előkerült!
Nevettünk, és néztük a zavarodott Mikát. Nagyot nyelt, és így
szólt:
— Ez azt jelenti. . .
— Azt jelenti, hogy nem kell többé bujkálnod. Érted?
Michal sugárzott az örömtől. Mika bizonytalan mosolyra húzta a
száját.
— És ki adta vissza a halázmesternek? — tudakolta. Michal
széttárta a karját, és azt mondta, ami végeredményben egyezik
a valósággal:
— A rendőr hadnagy azt mondta, hogy a rendőrségnek halvány
sejtelve sincs, ki lehetett. . . De különben
130
is: érdekes ez? — tette hozzá gyorsan. — Az a lényeg, hogy
megvan. A rendőr is mondta, hogy hazamehetsz.
— Igazán?
— Miért mondanánk, ha nem így volna?
Mika körülnézett, kicsit toporgott, a halakat megint áttette a
másik kezébe.
— A nagyapád már nagyon nyugtalankodott miattad —
mondtam. — Elvégre nincs kizárva, hogy azért volt olyan
mogorva.
Mika szorongása elmúlt, visszatért a jókedve, de ezt nem akarta
mutatni. Homlokát ráncolva, elgondolkozva mondta:
— Majd meglátom . . . Lehet, hogy hazamegyek . . . Hát akkor:
szia! — Azzal megfordult, és lassan elindult az erdő felé.
Michal arca bizonyos csalódottságot tükrözött, mert a dolog
nem egészen úgy végződött, ahogyan elképzelte. De azért
vidáman kiáltotta utána:

— Minden jó, ha a vége jó! Jó, hogy találkoztunk. — Azután felénk fordulva mondta: — Ügy láttam, örült. . .

— Én is azt hiszem — válaszoltam. — És most törheti a fejét, ki csempészte vissza a hálót. . .

— A nagyapja először elnadrágozza, aztán majd megengedi, hogy az ő hálójával halásszon — nevetett Jarek.

Nagyszerű hangulatban tértünk haza.

Vacsora közben egész idő alatt Jarek ügye járt az eszemben.

Három nap volt még az elutazásunkig. Elérkezett a cselekvés ideje. De vajon sikerül-e? Talán jobb volna anyunak szólni?

Bizzuk az ügy elintézését a felnőttekre ^Hiszen mi csak gyerekek vagyunk!

Ilyen gondolatok járták a fejemben.

Azután úgy iatároztam, hogy épp azért, mert gyerekek vagyunk, mi magunk intézzük el!

Kimentem a kertbe. Vacsora után a társaság szétszó

131

ródott, ki erre, ki arra. Én pedig kimentem a tengerpartra.

Az ösvény mellett, ahol az felkapaszkodik a homokdűnére, megpillantottam Michalt, aki kitartóan figyelt valamit.

— Malgosia! — intett nekem.

— Mi az?

Ujjával előrebökött.

— Nézd!

A mutatott irányba fordultam.

Tőlünk jobbra, a homokdűne hajlatában összegörnyedve ült Jarek. Nem láthatott minket. A tengert nézte és sírt.

A homokos parton, közvetlenül a víz mellett lépkedett a mamája, túsarkú cipőjét a kezében tartva, s mellette belékarolva: az Alak. . .

Óvatosan visszahúzódtunk.

— Tennünk keU valamit — sügta Michal.

— Kedden elutazunk, vasárnap lesz az ünnepélyes búcsúzkodás . . . Hétfőn megcsináljuk azt — jelentettem ki határozottan.

Michal bóhntott

131

MINDEN JÓ, HA A VÉGE JÓ

Az idő túl gyorsan repült. Ügy éreztük, mintha csak egy hete volnánk Jastarniában, pedig elérkezett már a hazautazás napja is!

A strand homokjában ülve újra végiggondoltuk valamennyi kalandunkat, amelyet ebben a hónapban átéltünk. Elég sok volt belőle! És a legnagyobb kaland csak ezután következett. A többi csak gyerekes csíny volt a Bizonyos Ügyhöz képest. Ez már felnőttügy volt. És ha. . .

De elhessegettük a kétségeket. Lesz, ami lesz! Legfeljebb jól kiporolják a nadrágunkat.

Jarek kérdően pillantott rám. Nem volt bátorsága nyíltan megkérdezni, mikor lesz az. Melléje huppantam, és így szóltam:

— Hétfőn elintézzük. Jarek bólogatott.

Michal hirtelen felpattant, és így kiáltott:

— Minek gubbasztunk itt, mint aki gyökeret eresztett?

Használjuk ki a vakáció utolsó óráit!

— Tyűűű! — vigyorgott Zbyszek. — Milyen fennkölt szöveg! De igazad van! — mondta, és ő is felállt. — Használjuk ki! '

Futottunk az erdőbe. Volt nagy lárma, kiabálás, si-kongatás, üvöltés! A fáknak még a gyökerük is reszketett ijedtükben.

A harcias Kozmohikánok a hosszú, fáradságos mene

132

teles után rábukkantak ellenségük táborára, és mind egy szálig lekaszabolták őket.

Azután vad tatár horda söpört végig a tájon.

Majd elcsigázott karaván bandukolt a sivatag süppe-teg homokjában, szomjúságtól gyötörtén. „Vizet!” A karaván egyetlen kutyája (ez esetben Sábának hívták) vadul szaglászott, azután ugatva előretört. A vándorok szemében remény csillant.

Igen: víz! Egy egész tenger!

Később papírgolyók, tobozlövédékek süvítettek, az égen repülőgépek zúgtak, bögöly, légy, szúnyog stb., a tengeren hajók küzdöttek. . . Ezt egy „középkori” háború követte: lovagok viadala.

Robin Hood elszánt kis csapata ezerszer is borsot tört az urak orra alá (Robin Hood természetesen Michal).

Azután végigj átszöttük Tom Sawyer összes kalandjait. S hogy ne legyen veszekedés: sorban mindenki egy ideig Tom Sawyer volt.

Majd pedig hómezővé változott a tengerpart, a fürdő-zőket jegesmedvéknek, pingvineknek, fókáknak tekintettük, egyszerű másszor jégtáblának . . .

Hiába, ki kellett használnunk ezt az utolsó három napot! S eljött a vasárnap. Kora reggeltől próbáltuk az esti „fellépést”. Nagyon izgatottak voltunk.

Nemigen akaródzott elfogadni apuék ajánlatát, hogy menjünk velük sétálni. De a tisztesség kedvéért csak elindultunk. Apu útközben elmesélte (vagy századszor), hogyan nézett ki a félsziget a háború előtt.

— És mi egész augusztusban Varsóban gubbasztunk? — vágott közbe Adzik, aki megunt a magyarázatot

Apu megsértődött, és nem volt kedve válaszolni.

— Valószínűleg elutaztok Ludwika nénihez — szólalt meg anyu.

— Húha!

— De csak két hétre — jegyezte meg apu. — így is

133

nagy csoda lesz, ha Ludwika néni az alatt az idő alatt meg nem öszül.

— Ne haragudj, de jobban már ajgha öszülhetne meg! — nevetett anyu.

— Igazad van! — mondta szégyenlősen apu. Ludwika néni már több mint hatvanéves, és egészen ősz. Falun lakik, egy kétszobás, régi házikóban. Ludwika néni szomszédságában lakott egy Zoska nevű kislány, akivel sokáig leveleztem, de Zoska azután megsértődött, mert egyszer, amikor elűjságotla nekem, hogy ő halálosan szerelmes egy fiúba, akkor azt tanácsoltam neki, hogy másszon fel a fára, amely alatt a fiú áll, kiáltsa el, hogy „szeretlek!” és ugorjon a lába elé.

Na de térjünk vissza a jastámiai eseményekhez.

Vacsora után mindent előkészítettünk a tábortűzhez. A „kagylósokat” is meghívtuk. A tűzrakás körül félkörben felállítottuk a kerti székeket.

Megkezdődött az előadás.

Volt szavalás, ének, zsonglőrszámok, tánc, s amikor besötétedett, meggyújtottuk a tüzet, amely körül indián táncot lejtettünk. A felnőttek velünk együtt énekeltek, utána vidám történetkéket, vicceket meséltek. Későig elhúzódott a multság, végül mindenki dűdolva, jókedűően távozott.

Mi elalvás előtt még egy kicsit bolondoztunk. Még apu is részt vett a játékban: anyut bemázolta fogkrémmeel. Mi bevarrtuk apu pizsamájának nadrágszárát és ujját, Zbyszek meg vékony gumicsövet dugott anyu ágyába, egészen úgy festett, mint egy kígyó. Kár, hogy nem volt igazi. De azért nagyon jól mulattunk. Másnap: *hétfő*. Szakadatlanul az a Bizonyos Űgy járt az eszűnkben. Megint kétségek támadtak meg: sikerűl-e? És egyáltalán, van-e értelme az egészenek?

A fiúkat is ez kötötte le, bágyadtan vánszorogtak, tébláboltak a lakásban. Jarek minduntalan felém pislo

133

gott, látszott rajta, mennyire nyugtalan. Mert ha **a** dolog nem sikerűl: lesz kapsz! Az Alak ezt nem bocsátaná meg neki.

De hát lesz, ami lesz!

Reggel óta folytak az előkészületek az utazásra. Alig két óra időnk maradt játszani, igaz, aműgy sem sok kedűnk volt aznap bolondozni. Vacsora előtt, mint rendesen: sétára indultunk, Jarek mamája és az Alak is velűnk tartott. Illedelmesen, komolyan viselkedtűnk.

Ahogy közelgett a vacsora ideje, úgy nőtt az izgalmunk. Az Alak is meghívást kapott vacsorára, s nem is tudta, mit forralunk ellene.

Mi hamarabb vacsoráztunk (jobb, ha a vacsora már a gyomrunkbafi van!), a felnőttek a verandán terítették. Mi a veranda lépcsőire telepedtünk.

Jarek várakozón pillantott rám. Figyeltem az evőket.

Marcinowska néninek nem volt-az a kimondott rózsás kedve, apu is hallgatott, csak anyu és az Alak beszélgettek.

Megböktem Zbyszeket. Ekkor ártatlan képpel a felnőttekhez fordult:

— Apu, mi az a tartásdíj?

Apu felhúzta a szemöldökét, és anyura nézett.

— Miért kérdezed, kisfiam? — csodálkozott el anyu.

— Csak úgy. . . az újságban olvastam róla — válaszolta Zbyszek, és gyorsan megfordult.

Én egész idő alatt oldalt ültem, hogy mindenkit jól lássak.

Apu és anyu hallgattak. A hallgatás ez esetben nem volt kívánatos, mert érezhető volt a feszültség. Anyu megérezte, hogy valami lóg a levegőben: kutató szemmel nézett végig rajtunk.

Egy bizonyos idő múlva, amikor már a vacsora végéhez közeledtek, a legártatlanabb arccal megkérdeztem az Alaktól:

134

— Tessék mondani, van a bácsinak egy testvére, akinek szintén T betűvel kezdődik a neve?

Anyu egyre gyanakvóbban méregetett minket.

— Nincs is testvérem! — válaszolta az Alak. — De miért érdekel ez?

Gyors pillantást vetettem Marcinowska néni felé. Poharát a kezében tartva engem nézett. Anyu a homlokát ráncolta. Nagyon nyeltem, és így szóltam:

— Azért, mert. . . mert az. újságban olvastam egy cikket... egyvalakiről, a neve kezdőbetűi: T. W., aki elhanyagolja a családját. . . És a felesége egyedül kínlódik a gyerekekkel, szóval egy olyan cikk volt, amit gyakran olvashatunk az újságokban . . . És ennek az illetőnek a felesége panaszkodott, hogy a férje folyton csak utazgat, egyik üdülőhelyről a másikra. . . — hadartam egyre szaporábban. — Szóval nem törődik a gyerekekkel, és általában . . . Szóval valami T. W. és ezért gondoltam, hogy talán. . .

Marcinowska néni elsápadt, és zajosan lecsapta a poharát.

Merőn rászégeztem a szemem, hogy tudja meg, mit akarok.

Apu hátratolta a székét. Walecki úr alig észrevehetően elvörösödött, majd elsápadt, s igyekezett mosolyogni.

Elfordítottam a fejem, éreztem, mennyire ver a szívem.

Megtörtént. Jaj, baj lesz!

— Malgosia — mondta anyu, s felállt az asztaltól —, légy szíves, segíts nekem kivinni a poharakat.

Felálltam, és lehorgaszott fejvel baktattam anyu után. A verandán halálos csönd volt.

Beléptünk a konyhába. Anyu az ablak mellé állt, rátámaszkodott a párkányra.

— Csukd be az ajtót. Becsuktam. És anyura néztem.

— Mondd, tudatában vagy, mit művelsz? Hallgattam.

135

— Nem gondolkoztál azon, milyen következménye lehet, ha ti oktondi módon beleavatkoztok a felnőttek dolgába? Különösen ha ilyen módszerrel... — Anyu hangja szigorú volt. — Mit szólnál hozzá, ha veled. . .

— De anyu. . . mondd, mit tehettem volna? — robbant ki belőlem. — Jarek számára is nagy csapás volt az a levél. . . ő is szenvedett! Abból a levélből mindent megtudott. . . De nem bírta megmondani a mamájának! És megkért engem, hogy . . . és . . . és . . .

— Miféle levélről beszélsz?

És akkor röviden mindent elmondtam.

— Miért nem szóltál nekem? kérdezte anyu már sokkal enyhültebben. — Magam is észrevettem, hogy itt valami nincs rendjén, én is sajnáltam Jarekot. Kár, hogy nem szóltatok nekem, elintéztem volna a dolgot Marcinowska nénivel. És most mit gondol majd rólatok? És Walecki bácsi? ^

— Én igazán jót akartam . . . — motyogtam, fejemet anyu vállára hajtva.

— Elhiszem, de szólhattatok volna nekem.

— És most megmondod Marcinowska néninek? . . . És bocsánatot kérsz?

— Elintézem, ne félj, de most ígérd meg, hogy máskor nem csinálsz ilyesmit a saját fejed szerint, hanem elmondod, miről van szó. A gyerekek ne avatkozzanak a felnőttek dolgába.

— Többé nem teszem.

Az ablakon át láttam, ho[^]gy kinyílt a kertkapu, és belépett a táviratkihordó. Valamit tartott a kezében.

— Távirat? — sügtam anyunak.

És együtt füleltünk. Anyu kinyitotta a szellőzőablakot. A konyhaablak a veranda mellett van, így hát minden szót tisztán hallottunk.

— Jó estét kívánok! Bocsánatot kérek a zavarásért, de itt található Tadeusz Walecki urat? "

135

Anyura pillantottam, anyu meg rám. Ujjamat a szám elé tettem. Visszatartottam a lélegzetemet: talán a sors is minket segít?

— Tessék! — mondta a táviratkihordó, s átadta a sürgőnyt.

Csend következett, Walecki biztosan most írta alá a küldemény vételét. Később, a hangján uralkodva, így szólt:

— Sajnos, azonnal haza kell utaznom . . . elnézésüket kérem/ de beláthatják, a betegség. . . a gyerekek . . .

Nem vártam meg, amíg elhagyják a verandát, befutottam a szobába, s kiugrottam az ablakon. Rohantam, rohantam, át az erdőn, a tengerhez. Kiáltozni szerettem volna örömömben. Micsoda szerencse!

Indián szökelléssel kaptattam fel a homokdűnére.

— Malgosia, várj! — hallottam a hátam mögött Jarek hangját.

A bokrokat átugrálva közeledett, az arca csak úgy sugárzott az örömtől.

— Nagyszerű! Nagyszerű! — kiabálta lihegve. — Köszönöm, Malgosia, nagyon köszönöm!

Azt hittem, örömeben a nyakamba ugrik, de az utolsó pillanatban megtorpant. Csak nézett, nézett rám, láttam, mondani akarna valamit, csak restelli. De én nem teketóriáztam, hanem derekasan nyakon csaptam.

— Sikerült! — rikkantottam.

Megfogtuk egymás kezét, és nevetve rohantunk le a strandra.

Egy ugató gombóc, futott velünk szemben: Jumpó. Még Jumpó is örvendezett! Nyomában felbukkantak a fiúk is, nevetve integettek felénk.

— .Sikerült! Sikerült! Sikerült! — dalolta Adzik, aki tulajdonképpen nem nagyon tudta, miről van szó.

Aztán nagy felhőt kavarva a homokból, eltáncoltuk % győzelmi táncot.

136

De Jarekot az éjjel a mentők vitték el. Heves vakbélfájdalmak gyötörték. Reggel meg is operálták.

Marcinowska néni, aki elkísérte Jarekot, búcsúzkodás-nál átölelt, és azt mondta:

— Nem haragszom rád, Malgosia! .

— Jaj de jól — válaszoltam. Most már minden rendben volt!

És eljött a kedd. Nagy volt a zűrzavar, meg kell adni. Apu szemüvege szórén-szálán eltűnt, felforgatta a bőröndöket, ezért azután anyu megharagudott. A fiúk ösz-szecsomagolták a sátort, civődva rámolták el a kamrában. Jumpó nyüsztett, ugatott, nekem az utolsó pillanatban leszakadt a gombom, Adzik majdnem kibökte apu szemét a repülő csészealj pálcájával.

Amikor végre már a kertkapuban álltunk, akkor kiderült, hogy apu elveszett szemüvege a zsebében lapul, viszont a fényképezőgépet az asztalon felejtettük. Azután elfelejtettük bezárni a kaput.

Nagy ügyvel-bajjal kiértünk a pályaudvarra, de idejekorán érkezünk. Nem volt kedvünk a nagy tolongásban, lármában várakozni, a vonatunk indulásáig pedig még bőven volt időnk. Kihasználtuk az alkalmat, elrohantunk a síneken túl, az erdőbe, majd azon túl, hogy még egyszer elbúcsúzzunk a tengertől.

A parton Mikába botlottunk.

— Szia! — köszönt ránk, és vidáman elmosolyodott.

— Szia, Mika! — válaszolta Michal. — Vagyis most már inkább: a viszontlátásra!

— Miért? Csak nem utaztok már? — kép'edt el. — Igaz is! Végé van a júliusnak!

— Igen, véget ért a tengerparti nyaralás! . . . Különben mi újság? — tudakolta Michal. — Mi van a nagyapáddal?

— Semmi baj!

— Akkor jó! — örvendezett Michal.

137

Egy darabig mindketten hallgattak, utána Michal, valahová oldalt nézve, kinyújtotta a kezét.

— Búcsúznunk kell. . . Indul a vonatunk . . . Szia!

— Jövőre is eljöttök? — kérdezte Mika, és sorban kezét szorított velünk.

— Úgy tudom, hogy jövünk!

A tenger növekvő hullámokkal búcsúztatott minket. Amerre csak a szemünk ellátott, csupa-csupa fehér csipkefodor volt a sötétkék víz. Éles szél süvöltött. A láthatár szélén halászbárkák vonultak.

Adzik integetett, és azt kiabálta:

— Viszontlátásra! Viszontlátásra!

Mi pedig indián búcsúüvöltéssel rohantunk a pályaudvar felé.

Ugyanis a vonat már benn állt, egy perc múlva indult.

Apuék nagyon idegesen tuszkoltak be rínket a fülkébe.

Kinyitottuk az ablakot, és elbúcsúztunk Jastarniá-tól.

Jumpó vad ugatásba kezdett, a vonat megrándult, s az egyik rosszul elhelyezett bőrönd a mellettünk ülő bácsi térdére pottyant.

A vonat füttyentett. Utazunk haza!

137

TARTALOM

Most kezdődik..... 5

Az első nap..... 11

A világitótorony meg a hidegháború 26

A néptelen szigeten.....	42
A haramiák.....•.....	59
Apu érkezése.....	69
A mohikán láthatatlan ellensége	79
Éjjeli kiruccanás	92
A szellemek és Jarek titka.....•.....	106
Egy közönséges nap.....	118
A bosszú.....	132
Közel a megváltáshoz	143
Amikor esik az eső	151
Mika	159
Előkerül az ellopott háló.....	168
Repülő csészealjok	182
Minden jó, ha a vége jó.....✓.....	194

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó Igazgatója Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós A szöveghűséget ellenőrizte: Sebők Éva Műszaki vezető: Gonda Pál. Képszerkesztő: Zigány Edit Műszaki szerkesztő: Simon Zoltán 58 800 példány, 11,6 (A/5) ív, MSZ 5601—59 IF 1189 —f—7173 70.0468 Athenaeum Nyomda. Budapest Rotációs magasnyomás Felelős vezető: Soproni Béla Igazgató